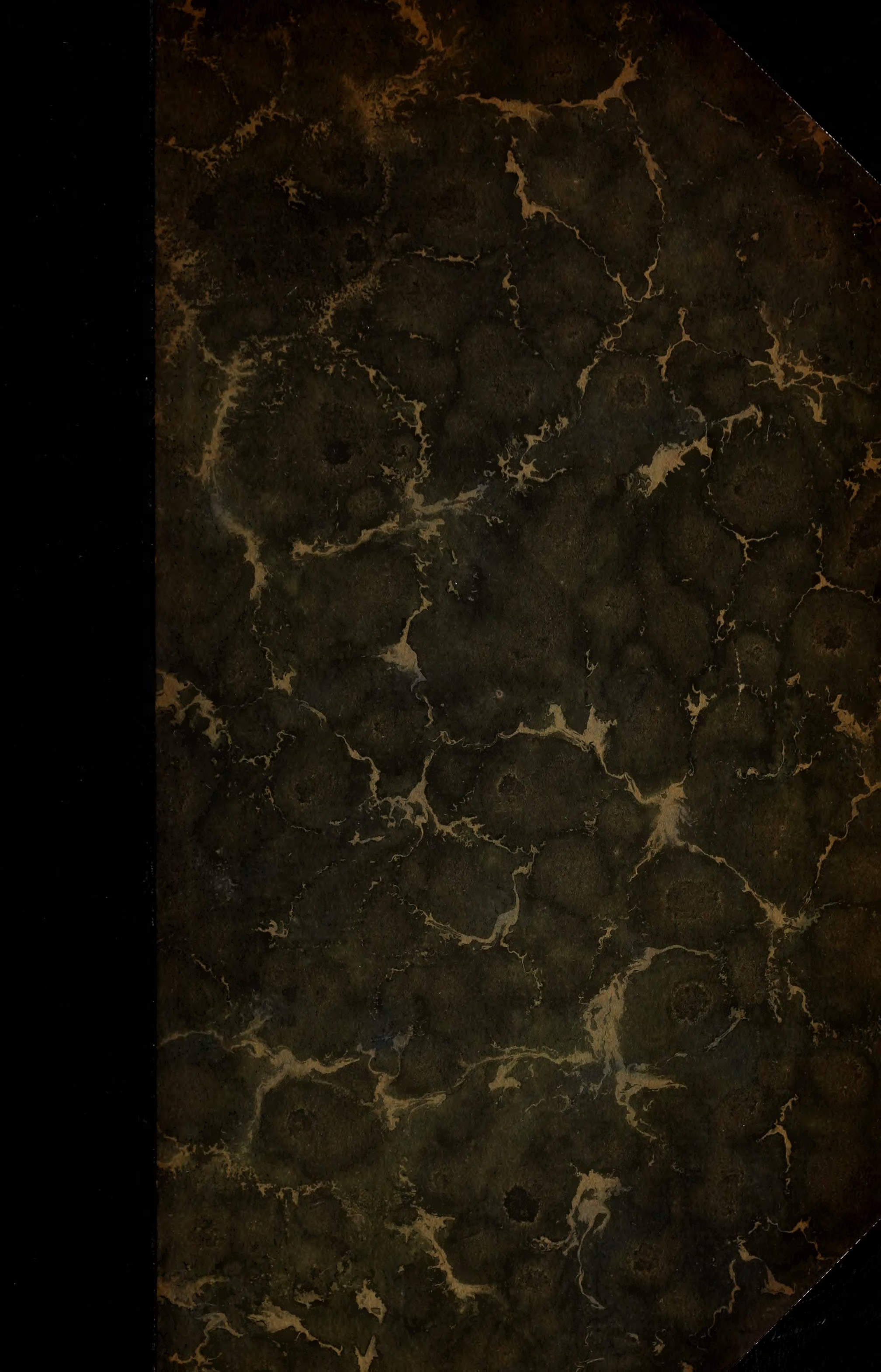
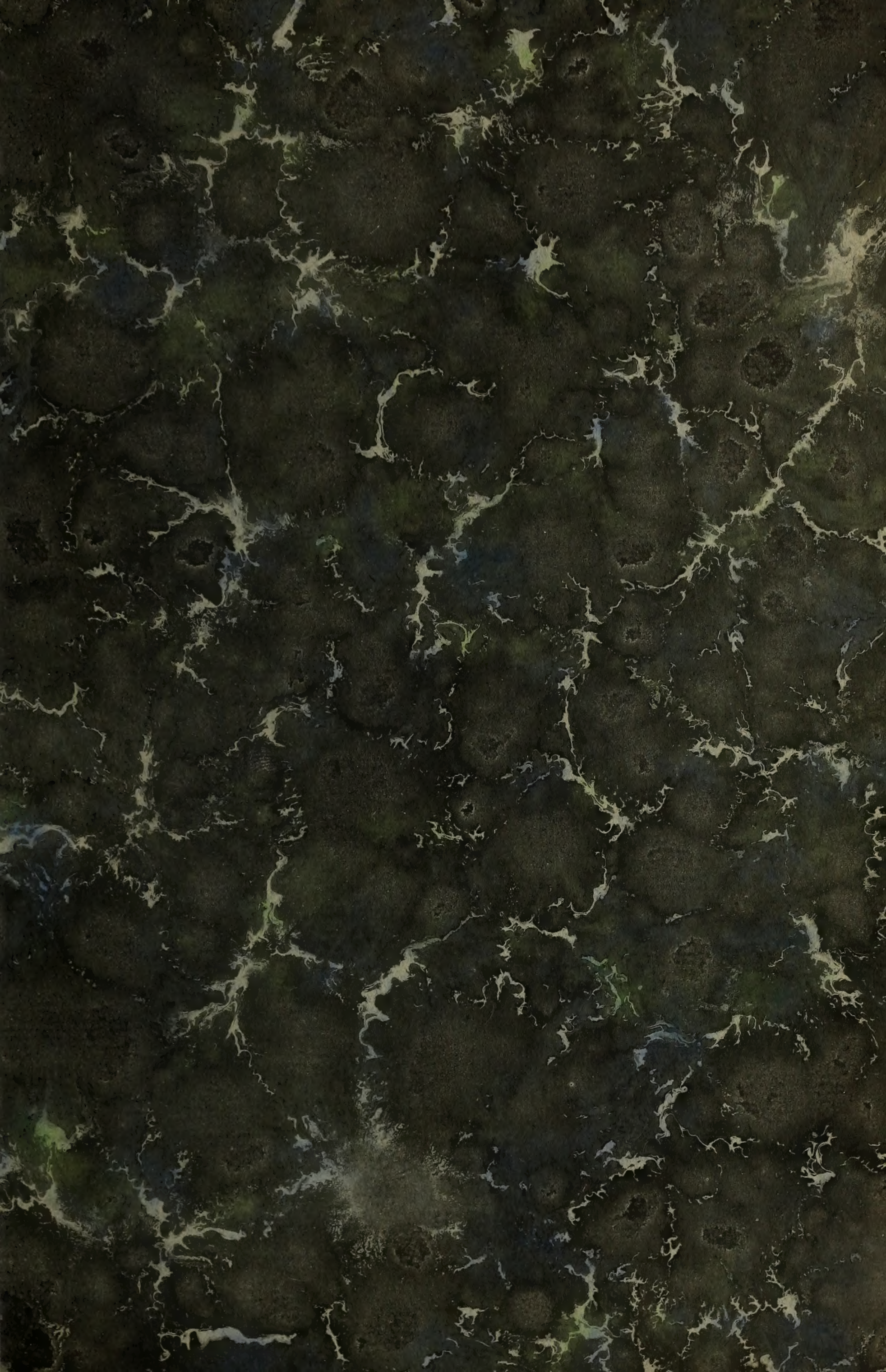






FEMTE TUSINDE

CHARLES G. D. ROBERTS

VILDMARKENS BØRN

TOLV FORTÆLLINGER OM DYR

OVERSAT AF E. TH. BJØRN



DANSKE DRENGES FORLAG
KØBENHAVN MCMXXII

TEGNINGERNE AF *KNUD MAX MØLLER*

DUPLEX-TRYKKERIET (HANSEN & SICK)



INDHOLD



DE SMAA LAADNE, SOM KUREDE NED AD SKRÆNTEN

I det brune, harpiksduftende Blokhus ved Sølvsøens Bred, den smukkeste og ensomste af Vildmarkens Søer, kunde Drengens store Trang til Viden blive tilfredsstillet paa en god Maade. Ung var han og født i Storbyen; men alligevel havde Vildmarkens Tillokkelser allerede grebet ham. Han tørstede saa umætteligt efter at faa alt at vide om de pelsklædte, de finnede og de fjerklædte Væsner herude ved Søen, hvor han boede sammen med sin Onkel Andy og store Bill Pringle, hans Fører. Her blev hans naturlige Trang til at spørge heller ikke saa strengt hindret som hjemme.

Men selv i dette eventyrlige Liv, i dette fortryllende og bestandige Ønske om Kundskaber fandt Drengen sig sat over for en højst vanskelig Opgave. Han maatte vælge mellem sine Kundskabskilder. Forklaring og Forklaring var to Ting. Han maatte selv skelne mellem, hvad Bill fortalte ham, og hvad Onkel Andy fortalte. Han var en alvorlig Dreng, som havde overstaaet den kedelige Tid, hvor man begynder at tvivle om Julemanden og Nisser og Feer, men var endnu ikke naaet saa vidt, at han vidste sikker Besked om al Ting. Han kunde baade tro og tvivle. Selvfølgelig havde han derfor sine Vanskeligheder.

Bill vidste en forbavsende Mængde om Vildmarkens Skabninger. Men ligesom alle Førere, der er noget værd, vidste han ogsaa en forbavsende Mængde Ting, som ikke var saadan ligefrem — — —. Han havde Fantasi, ellers vilde han ikke have duet til Fører. Naar han en sjælden Gang vidste, at han *ikke* vidste en Ting, kunde han lægge to og to sammen og faa det til at give de mest forbavsende Resultater. Han betragtede det som en af sine første Pligter at være interessant, men fremfor alt følte han det som sin Pligt at være ufejlbarlig. Det var nemlig ikke sandsynligt, at nogen vilde have ubetinget Tillid til en Fører, som ikke var ufejlbarlig. Han indrømmede aldrig nogen utilstrækkelig Viden om noget som helst, der angik Skoven eller Vandet, og han havde en meget ringe Agtelse for det, andre gav sig ud for at vide. Han følte sig overbevist om, at saa længe han lod være med at give *altfor* ejendommelige Bidrag til Videnskaben om Dyrenes Liv, vilde ingen mistro ham. Men han var samvittighedsfuld i sine Slutninger. Han vilde aldrig have faaet sig selv til at fortælle, at blaa Hejrer bar Gummistøvler, naar de vadede ud, fordi han tilfældigvis fandt en gammel Gummistøvle blandt Rørene i en Udkant af Søen, hvor Hejrerne helst fiskede. Han huskede, at Gummistøvlen hørte til et Par, som var kastet bort af en tidligere besøgende ved Sølvsøen.

Onkel Andy vidste paa den anden Side, at der var en forbavsende Mængde om Dyrene, som han *ikke* vidste, og han nærede ingen Betænkeligheder ved at sige det. Han var en omvendt Jæger, som efter at have tilbragt Størstedelen af sit Liv med lykkelig Jagt hele Jorden over, nu havde faaet den underlige Mening, at de fleste Dyr var mere interessante levende end døde. Han fandt en lignende Opfattelse hos Drengen, hvis Op-

dragelse i Retning af at lemlæste Katte og Spurve med Gummislynge eller Luftbøsse var bleven fuldstændig forsømt.

Onkel Andy plejede at sige, at der var kun een Mand i hele Verden, som vidste *alt* om alle Dyr, — og at han *ikke* var den Mand. Saa smilede Bill stolt. I Begyndelsen var denne Beskedenhed hos Onkel Andy en Skuffelse for Drengen; men den endte med at give Tillid til, hvad Onkelen fortalte, særlig efter at han opdagede, at Onkel Andy, naar han talte om den eneste Mand i Verden, som vidste *alt* om Dyr, saa heller *ikke* tænkte paa *Bill*.

Men skønt al Belæring om Dyrenes Liv var af mægtig Interesse for Drengen lige fra den Dag, da han var saa heldig at se en Fiskehøgemoder lære sine temmelig uvillige og bange Unger at flyve, saa var det dog om Vildmarkens Børn, han helst vilde høre. I denne Kundskabsgren var Bill fuldstændig uvidende, og da han ikke brød sig om at ty *altfor* stærkt til sin Fantasi, det kunde nemt gaa itu for ham, saa han kørte fast, plejede han stædigt at undgaa at tale om dette Emne. Han sagde gerne: „Saadanne Unger ligner allesammen hinanden, og de er i hvert Fald ikke værd at spilde Tid paa.“ Her var Onkel Andy altsaa Enehersker, men naar han tog sig for at oplyse Drengen om noget paa dette Omraade, gik Bill med en haanlig Mine hen og fældede Træer.

Sølvsøen fik Tilløb af mange Aaer fra de omliggende, skovklædte Højder. Til en af disse gik Onkel Andy og Drengen en sollys Eftermiddag ad den skyggefulde Sti, hvor grønbrunt Mos laa blødt under Fødderne, saa deres Trin blev lydløse. Naar de talte, var det med sagte, dæmpede Stemmer, for Drengen vidste,

at han ved at holde sig meget stille altid havde en Chance for at blive overrasket af en eller anden spændende Hemmelighed. De skulde fiske, for Onkel Andy var med en ægte menneskelig Selvmodsigelse en ivrig Fisker, og Aaen, de var paa Vej til, havde dybe Bredninger og køligt, stille Vand, hvor de største Fisk plejede at staa, naar Vejret var varmt. Onkel Andy havde en Forhaandsuvilje mod den Slags rare Mennesker, som altid er konsekvente, og han havde besluttet, at han aldrig vilde tillade sig selv at blive en Særling; derfor fortsatte han ivrigt med at fange Fisk og det med samme Fornøjelse, som Jagten paa Pattedyr og Fugle engang havde givet ham.

Da de endnu var nogle Hundrede Meter fra Aaen, hørte de pludselig et Plask, som om noget var faldet i Vandet. Det var ikke til at tage fejl af, selv om Lyden blev dæmpet af de mellemliggende Træer. Onkel Andy standsede pludselig sine Skridt og stod ubevægelig som en Hønsehund, der staar for Fuglen. Drengen standsede ligeledes og efterlignede ham hurtigt. Et Par Sekunder efter kom et andet Plask lige saa tydeligt som det første og saa i hurtig Rækkefølge to svagere.

Et Øjeblik tav Drengen, skønt han var ved at briste af Nysgerrighed. Saa hviskede han spændt: „Hvad er det?“ „Oddere,“ svarede Onkel Andy saa sagte som Vindens Susen i Sivtoppene. „Hvorfor?“ fortsatte Drengen, hvilket betød: „Hvad i al Verden bestiller de?“ Han stolede paa, at Onkel Andy vilde paaskønne den Selvovervindelse, som det korte Ord var Udtryk for.

„De kurer ned ad Skrænten,“ mumlede Onkel Andy uden at dreje Hovedet. Han holdt sin Haand op som Tegn til, at der ikke var mere at spørge om og krøb lydløst frem; Drengen fulgte efter ham. Efter to, tre Minutters Forløb gentoges Lyden i samme Række-

følge som før, — først to høje Plask og saa to svagere. Ude af Stand til at spørge, maatte Drengen selv tænke.

Han vidste kun lidt om Oddere, men en hel Del om at rutsche ned ad Skrænter. Han tænkte sig en høj, knudret Skrænt, som førte ned til Vandet; men da ikke engang en saa dristig Fantasi som Bills vilde have fremstillet de lystige Dyr siddende paa Kjælke eller Slæder, mente han, at det maatte være en temmelig ubehagelig Fornøjelse med mange Knubs saadan at flyve over Rødder og Sten paa sin egen ubeskyttede Bag.

Plaskene blev ved, blev højere og højere, til de to var en ti, tolv Meter fra Aaen. De krøb saa lydløst som Skygger, der sniger sig hen over Græsset, i Haab om at faa Øje paa Lystigfyrene ved deres Leg. Men pludselig hørtes eet stort Plask, som om de legende Dyr var faret ned paa en Gang — og saa Tavshed. Onkel Andy laa ubevægelig sammenkrøben nogle Minutter, som var han forvandlet til en Træstub. Saa rejste han sig pludselig op med en skuffet Mine.

„Væk!“ mumlede han. „Stukket af! De har hørt eller lugtet os.“

.Aah!“ udbrød Drengen bedrøvet, skønt han i Virkeligheden følte sig umaadelig lettet. Den lange, anstrengte Spænding og den overnaturlige Stilhed var nær ved enten at faa ham til at røre sig eller springe frem.

To Minutter efter var de ved Aaens Bred.

Aaen var paa dette Sted maaske otte Meter bred, dyb, mørk og næsten uden Strøm. Kun ved at iagttage det lange Søgræs’ Bøjninger kunde man se, hvad Vej den løb. Bredden paa denne Side var lav og græsklædt med en væltet Træstamme hældende ud i Vandet. Men paa den anden Side var den fire, fem Meter høj, meget stejl og helt nøgen. Højvandet havde skaaret den brat ud

af en Lerbrink. Midt ned ad denne Skraaning var en smal Bane slidt saa glat, at den skinnede som Is i Solen.

En Mængde Spørgsmaal laa paa Drengens Læber, mens han stirrede over Vandet; men han opdagede i Tide, at Svarene paa dem var temmelig klare for ham, saa han tav heltemodigt. Var han ikke denne samme Morgen blevet irettesat af sin Onkel, fordi han kom med altfor mange, hvad denne kaldte „Fod i Hose"-Spørgsmaal. Men et kom trods alt frem.

„Hvorfor gør de det?", spurgte han; maaske fordi han havde en svag Forestilling om, at alle Vildmarkdyrs Handlinger var, eller burde være, udelukkende til Nytte og Gavn for dem.

Onkel Andy sendte ham et straffende Blik, og Drengen rokkede uroligt paa Fødderne, overbevist om, at det var et nyt „Fod i Hose"-Spørgsmaal. „Hvorfor holder du af at kure ned ad en Skrænt?" spurgte Onkel Andy spydigt.

„Aah!" sagde Drengen hurtigt. „Nu forstaar jeg det. Skal vi saa ikke se at faa fanget nogle Fisk?"

Men Onkel Andy havde stukket sin Fiskestang i en Busk, sat sig ned paa en Vindfælde og taget sin gamle, sorte Pibe frem. „Jeg tror ikke, det vil nytte meget at prøve," sagde han. „Hvad mener *du?*"

„Nej selvfølgelig," svarede Drengen. „Odderne har skræmmet dem væk allesammen."

„Du gør virkelig Fremskridt," sagde Onkel Andy. „Da vi krøb ind paa Odderne for at prøve at faa Kig paa dem, medens de legede, opførte du dig ogsaa godt. Du traadte saa let som en Kat, og det er ikke nemt, vil jeg sige dig, naar man ikke har Øvelse i det. Du trak heller ikke Vejret for højt, — og jeg forstaar, at du var ved



at revne af Spænding. Du vil blive en dygtig Jæger, hvis du bliver saadan ved."

Drengens lille Bryst svulmede af Stolthed, for Ros fra Onkel Andy var en sjælden Vare. Han satte sig ned paa Vindfælden og begyndte ivrigt at grave i dens Bark med sin Kniv for at skjule sin Glæde.

„Jeg antager," sagde Onkel Andy med et, da hans Pibe trak godt, „at du ved en hel Del om Odderen."

„Ikke andet, end hvad Bill har fortalt mig," svarede Drengen.

„Glem det!" sagde Onkel Andy og røg tavs og tankefuld videre. Pludselig bemærkede han: „Denne Odderfamilie synes at have haft det rigtig rart."

„Storartet!" sagde Drengen kort.

„Der var engang en anden Familie," fortsatte Onkel Andy og betragtede ham bifaldende. „Oppe ved den nordlige Arm af Ottanoonsis, som ogsaa havde det rigtig rart, til de blev ramt af Ulykken."

„Kendte du dem," spurgte Drengen.

„Naa. — Der var ikke, hvad man kan kalde et fortroligt Forhold mellem os," svarede Onkel Andy med et fjernt Blik i sine graa Øjne. „Forstaar du, de havde jo ikke Lejlighed til at opdage, hvor rar jeg var, saa de optog mig aldrig i deres Familiekreds. Men jeg vidste en hel Del mere om dem, end de nogen Sinde anede. Naar Fluerne ikke var for slemme, plejede jeg at ligge bag en tæt Busk og iagttage dem uden saa meget som at røre en Finger."

„Ih, hvor du maa være bleven træt," afbrød Drengen medlidende.

„*Jeg* behøver ikke at pille med mine Fingre, kIø mig i Hovedet og fare frem og tilbage hvert andet

Minut," sagde Onkel Andy temmelig alvorligt. „Men hvad jeg vilde sige, — de blev ogsaa vant til at se mig sidde paa Bredden, rolig og ufarlig, til de ikke længere var saa bange for mig som for Jim Cringle, min Fører. De vidste, at Jim var en Fjende, og de holdt sig altid paa god Afstand af ham. Mig syntes de ikke at regne for noget videre."

„Naa—aa," protesterede Drengen høfligt. Det forekom ham ikke helt rigtigt, at Onkel Andy skulde betragtes saadan selv af en Odder.

„Jamen, ser du, jeg *var* ikke af Betydning for dem. Jeg var ikke farlig som Jim og kunde ikke ædes som en Moskusrotte eller en ung Gedde, saa jeg optræder ikke mere i denne Fortælling. Hvis du undrer dig over, hvor jeg fik det at vide, som jeg nu vil fortælle dig, saa kan du jo tro, at jeg har det fra Grønspætten, som er den mest alvidende lille Fyr i Verden eller fra Skovskaden, der gerne skal have sit Næb i alting, som du maaske ved."

„Eller fra Jim Cringle?", spurgte Drengen alvorligt.

Men Onkel Andy rynkede Panden. Han søgte altid at hindre Drengens Forsøg paa at gøre Nar.

„De to smaa Laadne," fortsatte han, efter at han havde stoppet Tobakken ned i sin Pibe, „blev født i en tør, varm, rummelig Hule, der var gravet ind i Bredden under Rødderne af en gammel Birk, som hældede ud over Vandet. Hovedindgangen var dybt under Vandet. Men da de gamle Oddere havde faa Fjender at frygte, fordi de begge var modige og stærke, havde de ogsaa en Bagdør oppe paa det tørre, skjult under en Tykning af Fyrrebuske. De to laadne Unger var i Begyndelsen lige saa sprællende og hjælpeløse som nyfødte Killinger, men selvfølgelig en hel Del større end de Killinger, *du*

hidtil har set, og da de var saa hjælpeløse, lod deres Forældre dem aldrig alene. En af dem blev altid hjemme, medens den anden gik paa Jagt efter Ørreder eller Moskusrotter."

„Hvem kunde da komme ind til dem der," afbrød Drengen.

„Forstaar du," forklarede Onkel Andy naadigt, „en Ræv eller en Væsel *kunde* komme ind ad Bagdøren, hvis de var sultne nok til at løbe Risikoen ved det. Og det var højst sandsynligt, at den smidige, sorte, morderiske Røver, Ilderen, kunde svømme ind ad Hoveddøren, stikke sit lille, grusomme Hoved op over Vandet, opdage at Ungerne var alene, og paa et Øjeblik fare i deres Struber. De gamle Oddere, som var meget opofrende Forældre, vilde ikke udsætte Børnene for den Slags Farer, skal jeg sige dig."

„Nej, det tror jeg!" sagde Drengen og nikkede klogt med Hovedet.

„Netop fordi disse kloge Oddere," fortsatte Onkel Andy, „altid var beredte paa Faren, skete der intet. Du har godt af at lægge Mærke til det. Hvis du altid er beredt paa den Forstyrrelse, en anden vil lave, saa vil han være temmelig bange for at begynde. Det var derfor, at Rævene og Væslerne og Ilderne aldrig kom derind.

Da de smaa Laadne var omtrent paa Størrelse med fem Maaneders Killinger, var de saa nydeligt et Par Unger, som nogen kunde tænke sig. Deres Skind, tæt, blødt og mørkt, var det smukkeste, man kunde se, og de var som deres Forældre skabte til at fare gennem Vandet med en mægtig Fart. De var saa stærke som en Bulldog og saa smidige som en Aal."

„Da ikke slimede!" indvendte Drengen, som hadede Aal af hele sit Hjerte, fra den Dag han prøvede at tage en af Aalejernet.

„Selvfølgelig ikke!“ svarede Onkel Andy utaalmodigt. „Hvad jeg vilde sige, — de lignede omtrent Sælerne, du har set i Zoologisk Have, kun at de i Stedet for Luffer havde rigtige Ben og Fødder — og saa en Hale! Og det var en Hale, som var værd at have, ikke bare til Pynt. Den var meget tyk ved Roden og kegleformet omtrent ligesom et Firbens, men saa kraftig, at et eneste Slag med den drev dens Ejer gennem Vandet, som havde den været en Skrue.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde svømme saadan,“ mumlede Drengen og prøvede med sine Ben at gøre Bevægelsen, som han tænkte sig den.

„Men skønt de smaa Laadne netop lige var skabt til Svømning,“ fortsatte Onkel Andy og overhørte naadigt Afbrydelsen, „var de i Virkeligheden bange for det. De kunde nok lide at se deres Fader eller Moder dykke rolige ned i det klare, gyldentbrune Vand foran Hoveddøren og ud i den Strimmel gult Sollys, som flimrede over den grøntbevoksede Bund. Men naar de blev opfordret til at følge efter, trak de sig tilbage i en Krog og lod, som om de havde frygtelig travlt.

En smuk Morgen blev de til deres store Glæde ført ud ad Bagdøren under Buskene og forestillet for Verden derude. Hvor mægtig og mærkelig den dog var! De listede et Øjeblik om paa deres underlige korte, stærke Ben, stak deres Næser i alting og fo'r forskrækkede tilbage ved de fremmede Lugte, de stødte paa; imedens laa deres Forældre tæt ved og iagttog dem dovent. Da de endelig begyndte at føle sig lidt mere hjemme i denne store, luftige Verden, begyndte de at tumle med hinanden i vilter Leg paa den solbeskinnede Bred tæt ved Vandet. Pludselig rejste deres Forældre sig og kom over ved Siden af dem. Deres Fader gled yndefuldt ud i Vandet og begyndte at dyk-

ke og styrte sig snart til den ene Side og snart til den anden og at kaste sig halvt op over Vandet. Det var meget interessant, og de to smaa Laadne standsede deres Leg lige paa Kanten af Bredden for at se paa ham. Men kaldte han lokkende paa dem og bad dem komme med ud og prøve at gøre som han, saa drejede de Hovederne bort og lod som de mente, at det overhovedet ikke var værd at se paa. De vilde meget hellere se paa Træerne og Himlen og blev ved med at stirre op paa dem, som om de var fuldstændig fortryllede derved. Men medens de kiggede i Vejret paa denne overlegne Maade, fik de en stor Overraskelse. Deres Moder stak lumsk sin Næse ind under dem og puffede den ene efter den anden langt ud i Vandet."

„Næ—æ!" udbrød Drengen medlidende. Han følte selv denne pludselige, kolde Dukkert.

Onkel Andy kluklo.

„Saadan følte de det ogsaa," sagde han. „Da de igen kom op til Overfladen, fandt de til deres Overraskelse, at de kunde svømme, men de følte sig højst forurettede og vrede, hvorfor de straks skyndte sig lige ind mod Bredden. Men der mellem dem og den rare, tørre Jord svømmede deres Moder, og hun vilde ikke lade dem komme i Land. De kunde ikke forstaa, at en Moder kunde være saa hjerteløs. Men det hjalp ikke; saa svømmede de ud igen og sluttede sig til deres Fader, der svømmede midt ude i Vandet, og før de selv vidste af det, morede de sig storartet.

Nu begyndte Livet at blive mere interessant, og en Overgang var det sværere at holde dem borte fra Vandet, end det havde været at faa dem ud i det. De fik deres første Undervisning i at fiske, og skønt de i Begyndelsen var altfor kluntede til at fange selv en langsom, mudderrodende Stenbider, fandt de Forsøgene me-

get interessante. Aaen var lige overfor deres Hjem dyb og stille, men et lille Stykke nede løb Strømmen stærkt, og da de engang havde sejlet med den et Par Hundrede Meter, opdagede de, at de ikke kunde svømme tilbage imod den. I Begyndelsen kæmpede de tappert og var meget overraskede ved at finde, at de kom saa langsomt frem. Saa blev de trætte og derefter bange, og de skulde lige til at føres med ned ad Aaen af denne mærkelige, bløde, uimodstaaelige Magt, da deres Moder kom til. Strømmen var intet for hende. Hun tog dem paa sin Ryg og skød tilbage ad Aaen igen med dem. Efter den Tid plejede de at ride paa hendes eller deres Faders Ryg, naar de blev trætte, og deres Forældre begyndte nu at tage dem med paa lange Ture op og ned ad Aaen. Du forstaar, at deres Husførelse var saa simpel, at de ikke gjorde noget ud af at tage bort endog for et Par Dage ad Gangen og lade Huset passe sig selv."

„Jeg tror ikke, at jeg vilde bryde mig om at være vaad saa længe, ikke engang om Sommeren," bemærkede Drengen og nikkede tankefuldt.

„Det var *de* heller ikke. De gik af og til op paa Bredderne, og til Trods for deres latterlig korte Ben foretog de temmelig lange Rejser gennem Skovene til andre Aaer, fordi de mente, antager jeg, at Fiskene der havde en anden Smag. Undertiden tumlede de sig, naar de kom til et jævnt, mosklædt Stykke, i en vilter Leg, som om de lige havde faaet fri fra Skole, det var en Slags Tagfat, i hvilken Forældrene deltog lige saa ivrigt som deres Børn; eller de havde en regulær Tovtrækning, hver trak i sin Ende af en Gren, til Mosset var saa oprevet rundt om, som om en Hvirvelvind var gaaet hen over det. Saa kom de en Dag til en Lerskrænt, noget lignende den derovre. De gamle havde været der før, men det var længe siden, og Leret var blevet helt

tørt og haardt. Fader og Moder vidste dog nok, hvordan det skulde ordnes. Da de drivvaade var kuret ned et Par Gange, var „Banen“ saa glat, som var der hældt Olie paa den, og du kan stole paa, at Ungerne ikke behøvede Overtalelser eller Forsikringer for at tro paa, at *det* var en morsom Leg.“

„Det tror *jeg,*“ mumlede Drengen og saa længselsfuldt over Vandet, hvor den vaade „Bane“ skinnede i Solen; han ønskede, at han kunde prøve den uden at tage Hensyn til Bagen i sine Bukser.

„Alt i alt var det et rigtig morsomt Liv der i de sødtduftende, skyggefulde Skove og solbeskinnede Aaer. Saa pludselig en Dag blev det forandret, saa hurtigt som et Træ falder.“

Onkel Andy standsede for at tænde sin Pibe. Der gik kun et Par Sekunder, saa havde Drengens Utaalmodighed overvældet ham, og før han vidste af det, busede han ud med: „Hvorfor?“ I samme Øjeblik, det var sagt, vidste han, at det var et taabeligt Spørgsmaal, og han rødmede. Men til hans store Glæde syntes Onkel Andy ikke at have hørt ham.

„En Jæger fra Byen kom ad de Kanter. Han havde gode Øjne og en Repeterriffel, men slet ingen Fantasi. Takket være det Held, som undertiden følger den Slags Svende, sad han under et Træ og kiggede over mod Odderrutschebanen, der ikke betød noget som helst for ham eller vakte nogen Tanke hos ham, men kun var en Strimmel bart Ler. Netop da kom Odderfamilien for at rutsche. Faderen lagde for. Det var højst interessant. Den fremmede under Træet, der var saa hurtig som en Spurvehøg, skød øjeblikkeligt, og Odderen rutschede ned som en sammenkrympet Masse. Moderen kunde være undsluppet; men blot eet Sekund tøvede hun for at kigge rundt, om hendes Unger var uden for

Fare. Det Sekund var nok til et Skud tværs over Vandet. Hun faldt om. Det var selvfølgelig godt skudt. De to Unger krøb sammen i noget Buskads, skrækslagne af den frygtelige Lyd og fuldstændig ude af Stand til at forstaa, hvad der var sket. Der laa de stille og ventede, at deres Moder skulde komme og fortælle dem, at Faren var forbi."

„Og hun kom aldrig," mumlede Drengen tankefuldt.

„Nej, det gjorde hun ikke," fnyste Onkel Andy, alle medlidende Følelsers Betvinger. Skønt Medynken ligefrem lyste fra ham, kunde han ikke fordrage, at vise det alt for tydeligt. Han saa det helst henvist til Tankernes Verden. „De rørte sig ikke ud af Pletten i en Time eller mere," fortsatte han. „Saa endelig stjal de sig frem og begyndte at lede overalt efter deres forsvundne Forældre. Alle Vegne i Nærheden af Rutschebanen søgte de, i Buskadset øverst oppe, i Vandet og blandt Sivene paa dets Bund; — men de fandt dem ikke. For Manden var kommet i en Kano og havde ført sine Ofre bort.

Hele Dagen fortsatte de to smaa Laadne deres Eftersøgning. Men du vilde ikke have troet, at det var de samme Dyr, som var taget af Sted om Morgenen. Da havde de leget sorgløst og var gaaet kækt omkring uden at frygte nogen eller tænke paa Fjender. Nu krøb de lydløst, snusende snart her og snart der, og aldrig viste de deres Næser uden for en Tykning uden først at have set sig for; for Tilværelsen var nu noget ganske andet for dem. Aldrig i hele deres Liv havde de truffet paa saa mange fjendtlige og truende Lugte, som de mødte denne ene Eftermiddag. Men hidtil havde de ganske vist heller aldrig lagt Mærke til dem. De løb hele Tiden paa Spor af Ildere eller Væsler eller Vildkatte, og det

forekom dem, at Verden pludselig var bleven helt fuld af Ræve. De blev ubehageligt overraskede, for de havde aldrig troet, at der var saa mange væmmelige Dyr til. Du forstaar, de var saa unge og uerfarne, at det aldrig faldt dem ind, at een Ræv eller een Væsel kan sætte mange Spor. De fik derfor Hjertebanken hvert Øjeblik.

Det var imidlertid meget godt, at de fik en saa overdreven Forestilling om Antallet af deres Fjender; for det var forbavsende, saa hurtigt Nyheden bredte sig, at de gamle Oddere var døde. Henimod Solnedgang samme Aften, da de to forladte Unger raadvilde og elendige listede sig tilbage til deres gamle Hule under Skrænten, fandt de, at en Ilder havde vovet at fange en stor Ørred i deres Aabredning. Resterne af Fisken og den dristige, paatrængende Fyrs Spor var omtrent lige ved deres Indgang. De blev rasende, og de tætte Haar rejste sig paa deres Ryg. Men da de pludselig mærkede, hvor sultne de var, foragtede de dog ikke at æde den fremmedes Levninger. Derefter dykkede de ind i deres Hule, og da de havde snuset omkring og klynket en Stund, rullede de sig sammen tæt op til hinanden og lagde sig til at sove. Det havde været en mærkelig og frygtelig Dag.

Som du kan tænke dig, havde disse to Unger aldrig øvet sig i den nyttige Vane at sove med det ene Øre aabent. Det havde de overladt til deres Forældre. Men denne Aften var der noget inden i dem, som vaagede, selv naar de sov allerhaardest. Hvad det nu end var, saa vækkede det dem pludseligt, og øjeblikkelig var de lysvaagne. Før de vidste, hvorfor de gjorde det, var de paa Benene, og krybende Side om Side stirrede de vildt op gennem den snævre Gang, som førte til Bagdøren.

De saa et Par grusomme Øjne, smaa og flammende

og meget nær hinanden, som langsomt kom ned mod dem."

Her var Onkel Andy saa lidet hensynsfuld at standse, som vilde han tænke sig om. Drengen kunde ikke bare sig for aandeløst at spørge: „Var det en Slange?"

„Der er du igen med dine Afbrydelser," brummede han tvært. „Hvem har nogen Sinde set en Slanges Øjne flamme? — De smaa Laadne vidste straks, hvad det var, og Haarene stod lige i Vejret paa Ryggen af dem. Selvfølgelig var de en Smule bange; men mest af alt var de rasende over saadan en uforskammet Indtrængen, og der var intet Tegn paa Angst i den sagte Knurren, som lød mellem deres lange, hvide, snærrende Tænder. De skinnende Øjne standsede. Et halvt Minut betragtede de uden at bevæge sig de sammenkrøbne, udfordrende Unger øjensynligt overraskede ved at opdage, hvor voksne de nu var; saa trak de sig langsomt og værdigt tilbage og forsvandt pludseligt. For Væslen er maaske nok den mest frygtløse Morder, der lusker om i Skovene, men den er ingen Tosse, og den saa, at Odderbørnene var blevne for store at magte for den.

Ungerne var selvfølgelig en Del stolte af denne uventet lette Afvisning af saa farlig en Fjende, men der var ikke mere Tale om at sove. Det gjorde dem frygtelig urolige at tænke paa, at noget kunde liste sig ind paa dem paa den Maade ad Bagdøren. I lang Tid laa de uden at røre sig; deres store Øjne stirrede ind i Mørket, deres Ører anstrengte sig for at fange hver eneste svag, mærkelig Lyd, og deres følsomme Næser undersøgte hver Lugt, som blev ført ind til dem fra den stille Nat i Skoven. Endelig hørte de listende Trin uden for Bagdøren. De var saa sagte, saa sagte, — mere sagte end Lyden fra et Blad, der falder. Men

de hørte det. Hvis du og jeg havde saadanne Ører, kunde vi maaske høre Græsset gro."

„*Det* vilde være morsomt," mumlede Drengen.

„Og saa," fortsatte Onkel Andy, „mærkede de en svag Moskuslugt. Jeg tror ikke, det vilde være rart, hvis *vi* havde saadanne Næser, saa vilde vi lugte meget, vi ikke ønskede at stifte Bekendtskab med. Ungerne ønskede heller ikke at lugte netop *den* Lugt. Det var fra en Ræv, og den kunde de ikke staa sig mod. Endnu ikke. Med Hjertet i Halsen trak de sig sagte tilbage mod Hovedindgangen og ventede der rede til at fare ud i Vandet.

Men heldigvis var Ræven snu, og det var den stolt af. Den havde hørt Rygtet om, at de gamle Oddere var døde; men den var alt for snu til at tro alt, hvad den hørte. Det kunde ligne dem, tænkte den, at lade som de var døde, saa den kunde komme ind og blive fanget. Vist kom der en god, stærk Lugt af levende Odder op af det Hul. Den stak sin Næse derned og gav et meget højt Snøft, saa spidsede den Ører og lyttede. Intet viste sig. Hvis Ungerne var dernede alene, tænkte den, saa vilde de være blevne saa forskrækkede, at de havde sprunget omkring. Det var altsaa sikkert en Fælde. Den viftede elskværdigt med sin store, buskede Hale og listede af paa Taaspidserne for at jage Kaniner, fornøjet over at en anden nok vilde gaa paa den Vildmand.

Ungerne blev, hvor de var, tæt ved Vandet. Det første Skær af Dagen naaede Aaens dampende Flade udenfor og kæmpede sig ind i Hulen. Ungerne vendte sig for at hilse det og maaske ogsaa med den Tanke, at det nu var Tid at gaa ud og fiske. Netop i samme Øjeblik kom Ilderen, der havde ledt efter Resterne af sin Ørred, som den havde efterladt paa Bredden, —

det var selvfølgelig dumt at have ladet dem ligge der, — dykkende ind i den dybe Hovedindgang til Hulen for at hævne sig paa de forsvarsløse smaa. Dens smidige, sorte Krop var synlig, mens den steg op gennem det graa Vand. Da dens spidse Hoved dukkede op over Overfladen, mødte det to Hoveder, som viste Tænder og snerrede og snappede efter den i frygtløs Trods. Ilderen blev smertelig overrasket. Den havde ventet at se de to Unger klyngende sig til hinanden og allerede halvt skræmmet til døde bare af at være ene. Den havde ikke ventet at finde dem halvt saa store; men i Virkeligheden saa de her i deres Hjem, hvor de vogtede deres Ejendom, ogsaa meget større ud, end de egentlig var. En meget lille Mand, forstaar du, kan se ud som var han et Par Meter høj, naar han staar i sin egen Dør og beder dig om at skruppe væk fra hans. Ikke sandt? Godt, Ilderen følte sig pludselig skamfuld over at være paatrængende. Den trak sig høfligt tilbage uden at tænke paa at spørge om Fisken. Dens pludselige Frygtsomhed var meget heldig for de to smaa Laadne, for Ilderen vilde have været en svær Opgave for dem at klare.

Den frygtelige Ilders hurtige Forsvinden fik de to Unger til at føle sig større, end det næsten var godt for dem. Men Odderen er heldigvis født forsigtig, uanset hvor modig den er. Ungerne blev derfor ikke ødelagte af deres gode Held. De ventede nogle Minutter for at give Ilderen Lejlighed til at komme godt og vel væk; saa dykkede de ned i den taagede Aa. Aldrig før havde de set saa mange Fisk i den. De mættede sig godt paa et Par store, blanke Karper, skønt de selvfølgelig havde foretrukket Ørreder, og saa begyndte de bare for Fornøjelse at fange saa mange, de kunde, og slugte af hver blot en Bid af det tykke Lag Kød bag

Hovedet. De var unge, ser du! — og dog var de ikke mere taabelige end Mængder af Jægere, vi hører om. I Løbet af faa Minutter var selvfølgelig hver eneste Fisk, som kunde slippe bort, forsvundet saa langt væk fra den livsfarlige Aa som muligt. De to hensynsløse Fiskere kravlede op paa Bredden og begyndte paa en Tovtrækning med en Gren. De kunde ikke lade være at lege, lige saa lidt som Killinger eller Hvalpe kan, selv om de stadig var alene og ængstelige. Under deres Leg holdt de sig tæt til Vandkanten, parate hvis Ræven tilfældigvis skulde komme og spørge efter deres Forældre.

Ræven kom ikke; men efter nogen Tid fik de Øje paa en stor, mørk Fugl, som langsomt sejlede hen over Trætoppene. For at være paa den sikre Side fo'r de ud i Vandet saa hurtigt, at den ene af dem for at spare Tid lod sig dumpe baglæns i. De vidste ikke, at det kun var en Fiskehøg, en elskværdig Fyr, som var fuldstændig ligegyldig overfor saadanne Lækkerier som unge Oddere. En anden Ting, som de heller ikke vidste, var, at Fiskehøgen, hvis den *havde* ønsket dem, meget lettere kunde have fanget dem i Vandet end inde paa Bredden.

Da den store Fugl var helt ude af Syne, drog de ned ad Aaen, dels for endnu engang at søge efter deres forsvundne Forældre, dels fordi de ikke havde andet og bedre at foretage sig. Men de kom ikke langt den Dag og havde heller ingen særlig spændende Oplevelser. De tilbragte den meste Tid i Vandet, hvor der ikke var andre Fjender at passe paa end Ilderen, og da Fiskene nu havde lært at tage sig i Agt for dem, havde de nok at bestille med at tilfredsstille deres gode Appetit. Den Nat sov de i Hulen, hvor de laa nær Vandkanten. Ræven kunde jo komme. Men de fik ingen besøgende.

Den næste Dag følte de sig mere trygge, mere sikre paa sig selv; derfor begav de sig ud paa en længere Tur. I Løbet af Morgenen dræbte de en stor Moskusrotte efter en hidsig Kamp, og de var frygtelig stolte af sig selv. De blev selvfølgelig bidt og fik deres Pels bragt fuldstændig i Uorden, hvad der var ensbetydende med et langt, indgaaende Toilette i det varme Græs ved Vandkanten. Det var derfor først hen paa Eftermiddagen, at de atter kom til den skæbnesvangre Rutschebane, hvor deres Forældre var forsvundet paa en saa gaadefuld Maade.

Da de pludselig fik Øje paa den, idet de drejede om en Krumning i Aaen, rejste Haarene sig paa deres Ryg. De gjorde sig ganske flade og kiggede vredt omkring; saa listede de fremad og undersøgte hele Stedet nøje. Da de ikke fandt noget, som skræmmede dem, lod den ene af dem sig tankeløst glide ned ad „Banen“ og plaske ud i det kolde, brune Vand. Den anden fulgte straks efter. De kunde simpelthen ikke modstaa Fristelsen, forstaar du, og et Øjeblik efter var de i fuld Gang og havde det saa herligt som aldrig før i deres Liv — Høge, Ræve, Ildere og forsvundne Forældre, alt var glemt!“

„Aah!“ udbrød Drengen forarget.

„Du skal ikke sige aah,“ svarede Onkel Andy, „for jeg kan betro dig, at Dyrene vilde leve et meget ulykkeligt Liv, hvis de ikke glemte hurtigt.

Naa, de havde moret sig et Stykke Tid og glemt deres Sorger, da en af dem, netop som den kom ned ad Banen, følte sig grebet og trukket under Vandet. Ilderen var kommet og havde besluttet at ordne sit Mellemværende med de to Unger. Den havde sandsynligvis tænkt nærmere over det og var kommet til den Slutning, at de var ved at blive for vigtige. Den

fo'r gennem Vandet og havde snappet vildt efter den uforsigtige Legefyrs Strube.

Men Odderen — det var en Hun — var rask i Vendingen og havde følt denne fremstormende Rædselbringer, før hun havde faaet Tid til at se den. Hun snoede sig derfor til Siden som en Aal. I Stedet for at faa hende i Struben, som den saa elskværdigt havde til Hensigt, fik Ilderen kun fat i hendes Forben tæt ved Skulderbladet. Det var et dybt og ubarmhjertigt Bid; men i Stedet for at hvine, hvilket hun nu slet ikke kunde have gjort, da hun allerede var under Vandet, jog den lille Laadne sine egne, skarpe, hvide Tænder i sin Fjendes Hals og bed til, for det gjaldt Livet. Det var netop *det,* hun skulde gøre, skønt hun ikke vidste det; for hun havde faaet sit Tag saa langt oppe paa Ilderens Hals, at den ikke kunde dreje Hovedet tilstrækkeligt til at naa hendes Strube. Dybt nede paa Bunden af Aaen rullede de to rundt med hinanden, og Ilderen blev meget ærgerlig ved at mærke, hvor stærk Ungen var, og hvor vel overvejede dens Handlinger var. Desuden havde den været længere under Vandet end hun, og den begyndte at længes efter en Mundfuld frisk Luft. Den gav et Spark med sine kraftige Bagben, og da den lille Laadne ikke gjorde nogen Modstand, steg de opad.

Den anden Unge var ikke straks klar over, hvad der var sket. Han troede, at hans Søster var dykket ned til Bunden for Løjer; men da han saa hende komme op indviklet i Kamp paa Liv og Død med deres gamle Fjende, blev han rasende. Han sprang lige ud i det dybe Vand, da de to kæmpende, sparkende og plaskende naaede Overfladen, og Ilderen fik kun en enkelt Mundfuld Luft, før den havde en Modstander til paa sin Ryg og ubarmhjertigt blev ført ned til Bunden.

Netop da gik en fuldstændig ny Tanke op for den og forskrækkede den. For første Gang i sit Liv tænkte den, at den maaske var en Taabe. Unge Oddere syntes at være meget ældre, end den havde forestillet sig dem, meget mere umedgørlige og arrige og saa havde de saa mange Tænder. Det var dog en Sag, som den vilde tænke nøjere over, besluttede den, medens den blev hvirvlet rundt mellem Søgræsset. Men nu var der ikke Tid til at overveje disse nye Tanker. Den saa en stor Trærod stikke ud fra Bredden tæt ved Bunden, og med en mægtig Anstrengelse arbejdede den sig ind under den og skrabede derved sine Modstandere af sig. Da den kom ud paa den anden Side, fo'r den af Sted som en Aal gennem Søgræsset og skyndte sig op ad Aaen til et hult Træ, hvor den vidste, at den kunde slikke sine Saar og anstille sine Betragtninger uforstyrret. De to smaa Laadne stirrede efter den et Øjeblik, saa kravlede de op paa Bredden og lagde sig i det solbeskinnede Græs."

Onkel Andy rejste sig med en bestemt Mine. „Nu maa vi af Sted og se at faa fanget nogle Fisk," sagde han. „De slaar vist nu ovre i Spring Brook."

„Men hvad blev der af de to smaa Laadne efter den Tid?" spurgte Drengen uden at røre paa sig.

„Du ved jo dog," svarede Onkel Andy lidt fornærmet, „at jeg ikke er som Bill og mange andre. Jeg ved ikke alt. Men jeg har al Grund til at tro, at de med noget Odderheld blev voksne og selv fik Børn, — og lærte hvert eneste af dem, kan du være sikker paa, at kure ned ad en Skrænt. Højst sandsynligt tilhører netop den Rutschebane derovre en af *deres* Familie. — Kom saa og spørg ikke mere."



DE SORTE DJÆVLE I FYRRETOPPEN

„JEG tror, jeg kunde lide at være en Fugl," sagde Drengen for sig selv og stirrede tankefuldt op mod den store Fyrs mørke, grønne, fuglebeboede Top, hvis Grene svingede og bølgede saa spændende mod den blaa Himmel, skønt ikke et Vindpust kruste Sølvsøens Flade. „Jeg tror, jeg kunde lide det — vistnok da." Han føjede klogt dette til, for at ikke Onkel Andy skulde tro, han var dum.

„Om Sommeren!" foreslog Onkel Andy og fulgte Drengens Øjne op til den oprørte Fyrretop.

„Selvfølgelig om Sommeren," rettede Drengen det hurtigt. „Det maa være frygteligt at være Fugl om Vinteren." Han gyste.

Du skulde ikke sige „selvfølgelig" paa den selvsikre Maade," sagde Onkel Andy temmelig alvorligt. „Du ved jo, at saa mange Fugle rejser til Syden om Vinteren, og der har de det nok meget rart, skulde jeg tro."

Et Øjeblik stod Drengen skamfuld; saa klarede hans Ansigt op.

„Men der er det ogsaa Sommer for dem, er det ikke?" spurgte han.

Onkel Andy laante ham et mistænksomt Blik for

at se, om han fattede, hvor heldigt han havde gendrevet ham. „Der fangede han mig!“, tænkte han. Men Drengens Ansigt forraadte intet Tegn paa Triumf, intet andet end den voldsomme Længsel efter Forklaring, som Onkel Andy satte saa stor Pris paa.

„Saa—aa! Men det afhænger af, hvilken Fugl,“ sagde han og drejede hurtigt tilbage til Hovedemnet; han strøg en spruttende Tændstik paa sit blankslidte Bukseben.

„Ja,“ sagde Drengen mere bestemt. „Jeg vilde gerne være en Krage.“

Onkel Andy røg eftertænksomt nogle Minutter, før han svarede, saa Drengen begyndte at blive mindre sikker paa, at han havde valgt klogt. Men da han stirrede op mod de grønne Fyrretoppe, der stod saa tydeligt mod den blaa Himmel, og som blev sat i Bevægelse af sorte Vinger og genlød af munter, ivrig Kra'en, fik han sin Sikkerhed igen. *Disse* Krager havde det da i det mindste umaadelig morsomt, og han havde altid haft Lyst til at lege i Trætoppene.

„Naa,“ sagde Onkel Andy endelig, „maaske var du ikke saa langt ude denne Gang. Hvis jeg ikke kunde blive en Ørn eller en Høg eller en Vildgaas eller en af disse storhornede Ugler, vi hører hver Nat, eller en Kolibri, saa vilde jeg hellere være en Krage end noget andet. En Krage har Fjender, selvfølgelig, men den har ogsaa Forstand, saa den ved, hvordan den kan narre de fleste af dem, og den faar virkelig en hel Del morsomt ud af Livet, saadan alt i alt, undtagen naar Uglen kommer glidende rundt om dens Hvilesteder i de mørke Nætter, eller naar en særlig skarp Midvinterfrost rammer den efter en fugtig Tøvejrsdag.“

Han standsede og røg stærkt paa sin Pibe, medens han havde dette fjerne Blik i Øjnene, som Drengen

havde lært at betragte som Forløber til en Fortælling. Der var selvfølgelig nogle interessante Spørgsmaal, men skønt han var ved at briste af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvorfor nogen fandt det bedre at være en Vildgaas eller selv en Kolibri end en Krage, betvang han sig helt. Han vilde spørge om dette efterhaanden, det lovede han sig. Men han havde erfaret, at spurgte han ubelejligt, kunde Onkel Andy forandre Beslutning og lukke sig til saa tæt som et Skaldyr. Han var fast besluttet paa, at han ikke vilde aabne Munden, før Fortællingen var godt i Gang, saa hans Onkel selv var altfor interesseret i den til at stoppe op. Men til sin Skræk hørte han, netop som han havde taget denne kloge Beslutning, sig selv spørge: „Hvorfor efter en fugtig Tøvejrsdag?“ Det var sagt, før han vidste af det, og nu var der ikke andet at gøre end at staa ved det og at stirre paa sin Onkel med afvæbnende Enfoldighed. Onkel Andy sendte ham et haanligt Blik.

„Hvis du blev overrasket af en Snestorm, vilde du saa helst have tørre Klæder paa eller vaade?“ spurgte han.

Drengen smilede til Undskyldning og genoptog sit Studium af de oprørte Fyrretoppe, hvorfra een eller to—tre Krager af og til fo'r ud i en kort, hvirvlende Flyvning, som for at vise, hvorledes det skulde gøres. Andre fløj, syntes Drengen, særlig kort og usikkert, som om de var ængstelige, naar de befandt sig borte fra Grenene, svævende paa deres Vinger over det luftfyldte Dyb. Pludselig blev der en voldsom, støjende Kra'en, Grenene svingede vældigt og en hel Flok, maaske paa et Par Snese eller mere, sværmede ud i Luften. Efter et Øjebliks larmende Forvirring fløj de alle bort i Retning af Mudderfladerne ved Søens lavere Bredder. Fyrretoppene blev atter stille; men et hæst Skrig eller en knurrende Strubelyd af og til viste, at nogle faa af

deres Beboere var blevne hjemme. Drengen undrede sig over, hvad der var foregaaet, men det lykkedes ham at tie.

Et Øjeblik efter fik han Belønning for sin heltemodige Selvovervindelse.

„De prøver at lære nogle af deres Unger at flyve, og saa haaner og spotter de *dem,* der er bange eller dumme," forklarede Onkel Andy.

„Aah," sagde Drengen glad.

Onkel Andy tav, saa at der blev Plads til flere Spørgsmaal. Men da Drengen ikke lod sig fange, gik han videre med et forstaaende Smil.

„Og det er en temmelig nem Sag for Kragerne i Kolonien her ved Sølvsøen. Jeg formoder, den er bleven fordrevet fra Steder, de holder mere af, langs Udkanten af Bopladserne paa den anden Side Aasen. De vil altid hellere bo nær Gaardene og de dyrkede Marker. Ikke fordi de føler nogen særlig Hengivenhed for Mennesket. Nej saa langt fra! De afskyr og mistror det og synes ogsaa at mene, at det er saa temmelig tosset. Menneskets saakaldte Fugleskræmsler er til stor Fornøjelse for dem og har undertiden givet dem dejligt Materiale til at fore deres Reder med. Men de finder det nyttigt paa saa mange virkelig vigtige Omraader, at de bygger deres Kolonier i dets Naboskab, naar de paa nogen Maade kan."

Her gjorde Onkel Andy igen en stor Pause. Han saa mistænksomt paa Drengen.

„Er der noget i Vejen med dig," spurgte han.

„Nej, mange Tak, Onkel Andy," svarede Drengen høfligt.

„Men du har ikke spurgte en eneste Gang i de sidste syv Minutter," sagde Onkel Andy.

„Jeg var alt for optaget af at høre efter dig," for-

klarede Drengen. „Men der var en Ting, jeg gerne vilde spørge om, hvis det ikke gør noget.“

„Nej, kør bare frem,“ sagde hans Onkel.

„Hvorfor fløj de allesammen bort saadan, som om de pludselig var kommet i Tanker om noget frygtelig vigtigt? Og hvorfor vilde du hellere være en lille bitte Kolibri end en Krage? Og hvorfor tog hele Skaren den Vej for at lære deres Unger at flyve? Og — hvorfor er de bange, naar de er *født* til at flyve? Og hvorfor gør de Nar ad de dumme? Og hvorfor vilde du hellere være en Vildgaas? Og — og — —“

„Stop! Stop!“, raabte Onkel Andy. „Jeg vidste ikke, at du havde et saadant Forraad, da jeg bad dig klemme paa. Vent og stik de Spørgsmaal ud til Bill i Aften paa samme Maade.“

„Jamen hvorfor — —?“

„Nej, du maa ikke afbryde,“ erklærede Onkelen.

„Men du *spurgte* mig! Jeg var jo saa stille som — — —“

„Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde,“ sagde hans Onkel. „Og jeg kan umuligt svare paa alle de Spørgsmaal; jeg kan ikke engang huske Halvdelen af dem.“

„Det kan jeg,“ indskød Drengen.

„Bryd dig ikke om det,“ sagde Onkel Andy hurtigt. „Men hvis du hører meget opmærksomt efter, kan du maaske finde Svar paa nogle af dem i det, som jeg nu vil fortælle dig. Selvfølgelig lover jeg intet, for jeg kan ikke huske, hvad du spurgte om. Men *maaske* faar du noget at høre, som kan kaste lidt Lys over det.“

„Mange Tak,“ sagde Drengen.

„Der var kun to Unger i Reden,“ begyndte Onkel Andy paa sin noget skødesløse Maade, der netop syntes som skabt til at faa Drengen til at spørge. „Reden var

en stor, uordentlig Bunke Pinde og visne Grene; men den var stærkt bygget, trods sit forpjuskede Udseende; den skulde ogsaa staa for den stærke Blæst, som kom fejende ned fra Højdedragene. Indvendig var den nydeligt og blødt udforet med tørt Græs, noget Hestehaar og et Stykke gult Silketøj, som engang havde hørt til en Krave eller saadan noget af den Slags, som Damer gaar med. Reden var i en høj Fyr, som stod i Udkanten af en lille Skov af gamle Naaletræer. Foran den laa et Engdrag og en gammel, hvid Bondegaard med en stor Have bagved. Næsten alle Træerne havde Kragereder i Toppen, men i de fleste andre Reder var der tre eller fire Unger."

Da Onkel Andy stoppede op her, følte Drengen, som altid var høflig, at Onklen sikkert ventede et Spørgsmaal fra ham nu. Hvis han ikke spurgte, kunde det se ud, som om Fortællingen ikke interesserede ham. Han vilde hellere spørge for meget end løbe den Fare at synes uinteresseret.

„Hvorfor var der kun to Unger i Reden i Fyrretræet," spurgte han derfor.

Det var undertiden svært at vide, hvad der passede Onkel Andy, og hvad der ikke passede. Men denne Gang traf han det rigtige.

„Det var et rigtigt og fornuftigt Spørgsmaal," sagde han. „Jeg skulde netop til at fortælle hvorfor. Forstaar du, der burde ogsaa have været fire Unger i den Rede, for der havde været fire, grønblaa, brunplettede Æg til at begynde med. Men selv Krager har deres Besvær, og Parret, som havde denne Rede, var tilmed lidt sært og omflakkende. Da Moderen havde lagt sit sidste Æg og var ved at gøre sig færdig til at ruge, besluttede hun at tage en lille Tur, før hun gik i Gang med det Arbejde. Skønt hendes Mand ikke var hjemme

og kunde passe paa Reden, fløj hun ned til Gaarden for at se, om der foregik noget nyt blandt de tossede Mennesker eller maaske for at fange en Mus mellem Kornhæssene."

„Æder Krager Mus?", spurgte Drengen forbavset.

„Selvfølgelig gør de det," svarede Onkel Andy utaalmodigt. „Alle, som overhovedet æder Kød, æder Mus undtagen vi Mennesker. I nogle Dele af Verden spiser vi dem for Resten ogsaa dyppet i Honning."

„U-u-u-h," gyste Drengen.

„Hvad det var, jeg vilde sige, da du afbrød mig — ikke saa snart var hun væk, før et rødt Egern, som havde luret i det nærmeste Grantræ, benyttede sig af sit sjældne Held. Det elskede Æg, men fik næsten aldrig nogle. Som et Lyn fo'r det fra Granen over paa Fyrregrenene og var oppe i Reden.

Dets skarpe Tænder blev sat i det nærmeste Æg, og det drak graadigt Indholdet — og dygtigt ogsaa, for det er ikke let at gøre uden at spilde ned ad sig. Det skulde netop til at begynde paa det næste, da der lød en skarp Susen af Vinger og et højt, faretruende Kra-a. Faderen var kommen hjem og slog ned paa Egernet, som kastede sig ud af Reden, faldt ned paa en Gren og løb ud ad den for at springe over i sit Grantræ. Da ramte den rasende Fader det og fejede det lige ud i Luften, som nu var fyldt af sorte Vinger og vrede Skrig, idet Kragerne fra Naborederne samlede sig for at hjælpe deres Medborger.

Men den lille, røde Røver var modig og mistede ikke sin Omtanke. Egernet spredte sine Lemmer godt ud og lavede derved en Slags Faldskærm, saa det i Stedet for at falde til Jorden som en Sten, gled ned paa en anden Gren. Baskende Vinger og frygtelige, stikkende Næb omgav det helt, men Kragerne fløj i Vejen for

hverandre. Egernet var et Vidunder til at sno sig, nu da det havde naaet de større Grene, og selv om det fik nogle væmmelige Stik, som dækkede dets fine Pels med Blod, saa naaede det dog sit Hul halvt nede paa Træet og smuttede ind i det i Sikkerhed.

Ind i et saa snævert Tilflugtssted turde selvfølgelig ingen af Kragerne følge det, fordi de vidste, at der vilde de være fuldstændig i dets Tænders Magt. Men de samledes i vild Ophidselse udenfor Indgangen og haanede den frække Tyv, saa højt de kunde og truede med al mulig Hævn, naar han vovede sig ud igen. Af og til satte en af de modigste sig paa Kanten af Hullet, knejsede med Hovedet og kiggede ind, for øjeblikkelig at fare tilbage med et forskrækket Skrig, naar Egernet sprang op mod den dirrende af Raseri.

Midt under denne Forstyrrelse skyndte den skødesløse Moder sig hjem. Hun havde selvfølgelig lagt Mærke til Spektaklet, for det kunde høres over hele Landsbyen. Uden at blive set, fløj hun lige til Reden. Hendes store, mørke, forslagne Øjne lynede et Øjeblik; men hun vidste, at det udelukkende var hendes Skyld og tænkte, at det var bedst ikke at gøre nogen Blæst af det. Hurtigt kastede hun den tomme Skal ud over Redens Kant og tog saa pligtopfyldende Plads over de tre tilbageblevne Æg. Kort efter blev Krageskaren træt af at drille Egernet i dets Hul og kom kra'ende tilbage til Fyrretræet for at drøfte Hændelsen.

Da hendes Ægtefælle rasende satte sig paa Redekanten, saa hun roligt spørgende op paa ham, som vilde hun sige: „Hvad skal dog al det Halløj til? Du burde skamme dig at opføre dig paa den Maade for et sølle Egerns Skyld.“ Selvfølgelig sagde hun det ikke; men hun gav alle de andre Krager det sikre Indtryk, at med *hendes* Rede var der ikke noget galt fat, og at

de hellere maatte se efter deres egne, hvorefter de alle sagde spydige Ting til deres Medborger og harmfulde forlod ham. Han, stakkels Fyr, kunde hverken forklare eller retfærdiggøre sig, for hans Kone sad jo paa Æggene; saa fløj han harmfnysende bort for at finde en Spurverede, han kunde plyndre. Da han kom tilbage, gjorde han sig Umage for at glemme, hvormange Æg der overhovedet havde været i Reden.

Der var altsaa tre, men nogle Dage efter kom der en Dreng fra Bondegaarden og klatrede op i Fyrretræet. Han var ikke af den Slags Drenge, der plyndrer Fuglereder; men han samlede paa Æg. Han ønskede blot eet Æg, og han troede, at Fugle ikke kan tælle. Han vilde ikke Kragerne noget ondt, for der paa Gaarden blev det aldrig tilladt at skyde dem eller nogen anden Fugl undtagen den morderiske Duehøg; men han syntes, at Kragerne i hvert Fald skyldte ham *eet* Æg til Gengæld for den Beskyttelse, de saaledes nød paa hans Faders Ejendom.

Nu maa du ikke tro, at han valgte Fyrretræet, fordi det var det letteste at klatre i," skyndte Onkel Andy sig at sige; han saa paa Drengens Øjne, at dette Punkt i Fortællingen straks maatte forklares. „Det var i Virkeligheden det *sværeste*. Et hvilket som helst af Grantræerne vilde have været lettere, og de havde alle Kragereder i sig. Men Drengen vidste, at han ikke kunde klatre i dem uden at faa Harpiks paa sit Tøj, og det vilde medføre en Mængde ubehagelige Spørgsmaal fra hans Moder. Derfor gik han op i Fyrretræet, saa hun blev holdt udenfor.

Kragerne viste ingen som helst Taknemmelighed. Han kunde selvfølgelig gerne tage Æg, den Dreng, men bare ikke *deres* Æg. De baskede vildt omkring ham og lavede saadan et Spektakel, at han blev gan-

ske fortumlet. Men han holdt sin store Straahat trukket godt ned over Øjnene og skænkede ikke de vrede Fugle nogen Opmærksomhed. Da han var saa rolig og bestemt, turde ingen af dem *helt* røre ham. Kragemoderen hoppede ud af Reden, lige da han skulde til at lægge sin Haand paa hende. Han tog et Æg, puttede det i Lommen og klatrede nedad igen. Da han omtrent var nede, gik Ægget itu, hvilket ikke alene gjorde ham klistret, men ogsaa forlegen. Han forstod, at han vilde have nogen Vanskelighed med at forklare den Lomme for sin Moder; selv rigtig meget Harpiks vilde have været bedre end *det* Æg. Men han beroligede sig ved Tanken om, at han aldrig kunde have faaet blæst det ud, fordi der nok havde været ruget for meget paa det.

Og dette er Grunden til, at der kun var to Krageunger i den Rede.

Men de var et højst mærkeligt Par, disse to. For det første voksede de og fik Fjer usædvanlig hurtigt, fordi de fik al den Føde og Pleje, som ellers skulde deles mellem fire eller fem, saa de var flyvefærdige, da deres Kammerater i Naborederne endnu var tjavsede og fjerposede. For det andet havde de arvet en overraskende Mængde Særheder fra deres besynderlige Forældre. Deres Fjer var smukt fastliggende, mørke og glinsende, deres Næb skarpe og blanke og i deres store, mørke, intelligente Øjne var et Djævelskab, som selv en Krage vilde kalde særlig djævelsk."

„Hvad er djævelsk?" spurgte Drengen.

„Nej hør nu! Ved du ikke, hvad djævelsk er," udbrød Onkel Andy. Han tænkte et Øjeblik og sagde saa med passende Alvor, da han fandt det lidt svært at forklare: „Hvis du hører godt efter, vil du maaske finde ud af det.

De to voksede saa hurtigt, at de klatrede op paa Redekanten og begyndte at strække deres smukke Vinger, længe før deres Forældre opdagede, hvilke fremmelige Unger de havde. Deres Fader forsøgte med hæse Bebrejdelser at tvinge dem tilbage; men deres Moder, som ikke var saa gammeldags, lo bifaldende og fløj bort for at fange Museunger til dem. Saaledes opmuntret overhørte de alle kloge Raad og hoppede med overmodige, skingrende Skrig ud paa en Gren, hvorefter deres Fader fløj op i den allerøverste Top af Træet, slog sig ned der, og gyngende i Blæsten prøvede han at glemme sine Familiesorger. Fra dette høje Udsigtssted fik han snart Øje paa en Ørn, som kom flyvende fra Sumpene i den lavere Del af Dalen. Med et skarpt Varselsskrig til frivillige Følgesvende fo'r han af Sted for at forfølge den. To andre Krager, der tilfældigvis havde Tid, sluttede sig til ham, og de tre, som hurtigt indhentede den rejsende Majestæt, begyndte at overfuse ham med Fornærmelser og Skældsord. Med deres forholdsvis korte, men meget brede Vinger kunde Kragerne vende sig saa hurtigt i Luften, at det var fuldstændig umuligt for deres store Fjende at fange dem. Den gjorde da heller ikke Forsøg paa det. Harmfuld forandrede den sin Flyveretning og begyndte at stige, idet den gradvis hævede sig op mod det blaa i prægtige, hurtige Cirkler, medens Kragerne haanende og triumferende, skrigende og baskende holdt sig over og under den, stak efter dens Øjne og styrtede med aabne Næb mod de skinnende, hvide Fjer paa dens Hoved. De vovede sig ikke saa nær, at de rørte ved den, men de opnaaede at gøre sig højst ubehagelige. Ørnen stirrede stadig paa dem med sine gennemborende Øjne, men ellers syntes den ikke at skænke dem nogen Opmærksomhed. Den blev blot ved at stige højere og højere, til dens djævelske Plageaander,

— djævelske, siger jeg — ikke vovede at følge den længere. De flagrede hurtigt ned til mere passende Højder og fløj tilbage til den lille Skov for at prale af deres store Sejr."

„Jamen, Ørnen maa da have følt sig frygtelig skamfuld," udbrød Drengen.

„Den næste Dag," fortsatte Onkel Andy uden at bemærke Afbrydelsen, „begyndte de to gamle Krager at tænke paa, om det ikke snart var paa Tide at lære disse egenraadige Unger at flyve, og de tænkte ogsaa, at de nok skulde ordne det uden Hjælp eller Raad fra de øvrige i Kolonien. Medens de sad og spekulerede paa dette i et Træ ved Siden af Reden, de holdt ikke meget af at være hjemme, ved du nok, gav en af Ungerne, en Hun, et utaalmodigt Skrig, spredte Vingerne ud og faldt ned fra sin Gren. Hun tænkte, det var at flyve, ser du; til at begynde med faldt hun blot og baskede vildt med Vingerne. I Løbet af et Par Sekunder syntes hun imidlertid at faa lidt mere Tag paa det og med en voldsom Anstrengelse steg hun opad, naaede forpustet hen ved Siden af sine Forældre og saa paa dem med en overlegen Mine, som mente hun, at saadan kunde de aldrig have gjort, da de var i hendes Alder. Det var maaske nok sandt; men derfor skulde hun ikke tænke saadan."

„Nej, det skulde hun ikke," sagde Drengen alvorligt.

„Den anden Unge," fortsatte Onkel Andy nu fuldstændig optaget af sin Fortælling, „vilde ikke staa tilbage og hoppede derfor yderst ophidset fra Gren til Gren til han var en tre Meter over sin Familie. Saa kastede han sig kækt ud og naaede uden nogen som helst Vanskelighed baskende ned til dem. Han var ikke saa voldsom, men mere klog end sin Søster.



Efter dette fortsatte Forældrene med at fodre deres selvraadige Afkom endnu nogle Dage, blot fordi de var vante til at fodre deres Børn en vis Tid, til endelig Ungerne drog af Sted for at sørge for sig selv, og Familien opløstes. Af Vane eller maaske af Velvilje vedblev Ungerne dog at komme tilbage og hvile paa Grenene tæt ved Reden og staa i en venlig, men ret tvangfri Forbindelse med deres Fader og Moder.

I enhver Kragekoloni, stor eller lille, synes der at være en Slags Mandstugt, en Slags Lydighed mod Koloniens kloge, gamle Førere. Men de to sorte Djævle i Fyrretoppen var tilsyneladende for Øjeblikket fritaget for den. De gjorde, hvad der passede dem, og var en Plage for alle undtagen sig selv; deres eget Jeg beundrede de umaadeligt. Da de var saa unge, tog de gamle Krager dem ikke alvorligt, men taalte deres Praleri, ellers vilde de snart være blevet hakket og vinget til en bedre Opførsel. De var for store og for voksne for de unge Krager, som de besøgte i Rederne og drillede, til de blev drevet væk af de harmfulde Forældre, saa de ikke havde andre at komme sammen med end sig selv. De fulgte deres egne Luner, og Kolonien var fuldstændig ligeglad med, hvad der skete med dem.

Du maa imidlertid ikke tro, at de ikke lærte noget, disse to. De hørte efter, hvad der blev talt rundt omkring dem, og da Krager, som du ved, er de største Snakkehoveder, der findes, kendte de snart Forskel paa en Mand med en Bøsse og en Mand uden. De vidste, at en Ugle om Dagen ikke er det samme som en Ugle om Natten. De lærte, at et Fugleskræmsel ikke er saa farligt, som det ser ud til, og mange andre Ting, som en Krage maa vide og kende, nedlod de sig til at lære, fordi de fattede hurtigt og let. Men almindelig Forsigtig-

hed lærte de ikke, fordi den forekom dem hverken interessant eller nødvendig, saa det var ofte Heldet, som reddede dem, naar de var i Knibe, selv om de altid mente, det var deres egen Dygtighed.

Det var saaledes udelukkende Heldet, som var Skyld i, at ikke den store, brune Ugle fik fat i dem den Dag, de gik paa Opdagelse i den mørke Skovstrækning nede i Dalen. Den sad og sov paa en stor, udgaaet Gren, der var ligesaa brun som den selv, og saa fuldstændig ud som en Del af Træet. De skulde lige til at sætte sig enten paa den eller indenfor dens dødbringende Kløers Rækkevidde, da et rødt Egern saa dem og skreg. To store, runde skinnende Øjne aabnede sig saa pludseligt mod dem fra den brune Udvækst paa Grenen, at de gav et Par forskrækkede Skrig og næsten dumpede ned paa Jorden. Hvor det røde Egern dog fniste, for det hadede baade Uglen og Kragerne. Men de sorte Djævle blev rasende, da de først kom sig af Forskrækkelsen. De fløj rundt om Uglen og blev ved at skrige, saa højt de kunde, noget som sikkert betød: „En Ugle! En Ugle! En Ugle!", og øjeblikkelig blev det gentaget af hver eneste Krage, som hørte det, til den halve Koloni i Løbet af to Minutter var samlet i Skovstrækningen. De fløj skrigende omkring Uglens Hovede, stak efter den med deres skarpe Næb og slog efter den med deres kraftige, sorte Vinger, men altid forsigtige nok til ikke at naa helt inden for dens Kløers og Næbs Rækkevidde. Den store Natterøver vidste, at den ikke kunde fange dem i Dagslyset, og hvis den endelig var saa heldig at faa en i sine Kløer, vilde alle de andre blæse paa Forsigtighed og straks være over den. Den sad en Stund stiv og strunk og smækkede med sit frygtelige Næb og hvæsede som en vred Kat, indtil den endelig opda-

gede, at der vist ikke mere var Udsigt til fredelig Søvn for den der; saa foldede den sine mægtige, dunbløde Vinger ud og sejlede lydløst bort for at finde en mere ensom Egn. Hele Skaren fulgte efter den med Drillerier og Skældsord, maaske en tre, fire Kilometer, for pludselig at afbryde Forfølgelsen ved et Tegn fra deres Fører og derefter vende Opmærksomheden mod noget, der lignede en Slags Tagfat. Denne foregik paa en stor, aaben Græsmark, hvor ingen Fjende uset kunde snige sig ind paa dem. De to sorte Djævle følte sig som store Helte; men havde det røde Egern ikke været der, havde Uglen, hvor søvnig den end var, sikkert faaet sin Klo i en af dem."

Drengen vilde gerne have spurgt, om Egernet havde advaret dem enten af Venlighed mod dem eller blot fordi, det hadede Uglen, men før han kunde faa formet sit Spørgsmaal tilfredsstillende og faa sagt andet end et hurtigt: „Men hvorfor — —?", fortsatte Onkel Andy med en Betoning, som forhindrede al Afbrydelse.

„Det var ogsaa et Held for dem, at der ikke blev skudt fra den store Gaard ved den lille Skov; man mente nemlig, at Kragerne fortjente det Korn, de stjal, ved de Larver og Maddiker og Mus, de fangede. Det var *meget* heldigt for de to Djævle, for de hang altid over Gaardspladsen og de store Johannesbrødtræer, som stod for Enden af Haven. Gaardejeren og hans Tjenestefolk skænkede dem ingen Opmærksomhed; men Drengen, den samme Dreng, som havde forhindret, at der blev tre Djævle i Stedet for to, var umaadelig interesseret. I Begyndelsen var de bange for ham, maaske fordi de mærkede, at han iagttog dem med sine hvasse, blaa Øjne. Men til sidst blev de enige om, at han ikke var mere farlig end alt det andet, og de gjorde spydige

Bemærkninger om ham i et Sprog, han ikke forstod.

Der var altid noget spiseligt rundt om paa Gaardspladsen. Det kunde samles op, naar Mændene var i Marken, Kvinderne travlt beskæftiget i Køkkenet og Drengen et eller andet Sted, men ude af Syne, og det var, som smagte det dobbelt godt, fordi det var stjaalet fra geskæftige Høns, latterlige Ænder eller dumme, selvtilfredse Duer. Der var ogsaa altid noget morsomt at gøre. Det var Løjer at tyrannisere Duerne og at give de halvvoksne Kyllinger lumske og raa Stik med Næbbet. Det var herligt at stjæle de skinnende Bliklaag paa Konservesdaaserne, — de troede, de stjal dem, for de kunde da ikke tænke sig, at saa vidunderlige Ting blev kastet bort selv af tossede Mennesker, — snappe dem hurtigt, flyve bort med dem til den høje, grønne Fyrretop og skjule dem i deres gamle Rede, saa de fik den til at se ud som en Affaldsdynge. Men mest af alt var det morsomt at drille den dovne, gamle Huskat, til dens Hale af hjælpeløs Vrede blev saa tyk som en Flaskerenser.

„Katten?“, udbrød Drengen. „Var de ikke bange for den?“

„Vent og hør!“, sagde Onkel Andy kort. „Hvad det var jeg vilde sige; — deres Maade var lige saa simpel som virkningsfuld. De ventede til de saa Katten ligge og slikke Solskin paa den smalle Tværstang øverst oppe paa Stakittet. Det var dens Yndlingssted, skønt det ikke har været særlig mageligt, da det var saa smalt. Handjævelen plejede saa at sætte sig paa Stakittet en tre Meter foran Katten og lade, som han var meget syg; han klynkede svagt og bevægede sine sorte Vinger med en fortvivlet Basken, som var det med Nød og næppe, at han kunde holde sig deroppe. Kattens smalle Øjne

blev store, og den begyndte at snige sig ind paa ham. Hundjævelen satte sig saa paa Stakittet bag den, nappede den haardt i Halen og hoppede derefter kluntet ned. Katten gjorde omkring med et rasende pfiff-ff og vendte sig mod sit nye Bytte. Denne Gang nappede Handjævelen den i Halen. Dette blev gentaget adskillige Gange, til Katten opdagede, at der blev gjort Nar af den, hvorpaa den fo'r ned fra Stakittet og lige over i Køkkenet i fnysende Raseri, medens de to Unger fløj op i den nærmeste Trætop og glædestraalende kra'ede ud om det.

Der var ogsaa Fugleskræmslet midt i det store Jordbærbed nede i Enden af den mægtige Have. Det skræmmede ikke disse to unge Skurke det bitterste, skønt det var et udmærket lavet Fugleskræmsel, som slog mange af de mindre Fugle med Rædsel. Dets Hat var udstoppet med Halm, og Djævlene fandt, at det var morsomt at trække Straaene ud gennem nogle Huller i Pullen og strø dem over hele Jordbærbedet. Tilfældigvis holdt de af Jordbær og aad rigtig mange af dem som Krydderi til deres sædvanlige Larve-, Muse- og Kyllingefodersteg. Det var denne Svaghed for Jordbær, som førte til deres Uenighed med Drengen og bagefter med den store Rotte, som boede under Redskabsskuret.

Jordbærbedet var en af de Ting, Drengen var særlig interesseret i, og da han saa, at Djævlene ogsaa var saa interesserede i det, at de aad Jordbærrene i Stedet for Larverne, begyndte han at blive ærgerlig. Fra sit Vindue, som vendte ud til Haven, havde han set de Friheder, Djævlene tog sig over for Fugleskræmslet, saa han var klar over, at hos Fugleskræmsler skulde han ikke søge Hjælp. Men *noget* maatte der gøres, det lovede han sig selv, og det maatte være straks, ellers vilde det svin-

de uhyggeligt i hans Jordbær. Han ønskede ikke at gøre Djævlene noget virkeligt ondt, men han havde besluttet at give dem en Irettesættelse, som kunde give dem noget at tænke paa. Der skulde indprentes dem nogen mere Ærbødighed ikke blot for Jordbærbede, men ogsaa for Fugleskræmsler.

Paa Pullen af Fugleskræmslets gamle Hat, som han havde lagt Mærke til var et yndet Opholdssted for Djævlene, lavede han en Snare af tyndt Sejlgarn. Fra Snaren lod han Sejlgarnet løbe ned langs Fugleskræmslets eneste Ben, — Fugleskræmsler har som Regel kun eet Ben, ved du, — og over til Hegnet, langs med dette op til Gaarden og ind i hans Værelse. Han anbragte det, saa det løb uden Hindringer, og var meget stolt af sit Arbejde. Velfornøjet med sig selv tog han en Bog og nogle Æbler og satte sig ved Vinduet for at afvente, hvad der vilde ske.

Djævlene var imidlertid nede paa Græsmarken og jagede Mus. En hel Time saa Drengen intet til dem, og da han saa blev kaldt bort i et Ærinde til Landsbyen, gjorde han Enden af Sejlgarnet fast til Sengestolpen og forlod den med Anmodning om i hans Fraværelse at gøre, hvad den kunde. Og den kunde! Af en simpel Ende Sejlgarn at være gjorde den det ikke daarligt! Først kom den gamle, brune Rotte med sine vilde, smaa Øjne og sin spidse, knurhaarede Næse frem under Redskabsskuret og begyndte at undersøge Jordbærbedet. Den brød sig ikke meget om Jordbærrene i sig selv, men kunde altid finde fede Larver og Biller og søvnige Oldenborrer under Bladklyngerne. Den stødte paa det strammede Sejlgarn og skulde lige til at bide det over og bære det ned i sin Rede, da den kom i Tanker om, at det kunde være en Fælde. Den vendte sig forsigtigt bort og snappede en tyk Oldenborre.

Da kom Djævlene sejlende. Handjævelen satte sig i Toppen af et Johannesbrødtræ med et højt Kra-a og undersøgte Stillingen. Hundjævelen satte sig paa Fugleskræmslets Hat, lagde Hovedet paa skraa og kiggede ned paa Rotten med et ondt og uforskammet Blik. „K-r-r-r," sagde den haanligt. Da Rotten ikke skænkede hende nogen Opmærksomhed, hoppede hun op og ned paa Benene og løftede lidt paa Vingerne for at fange hans Blik. Hun hadede at blive overset. Men Rotten lod hende stadig uænset, skønt den udmærket godt saa hende og hellere end gerne havde ædt hende. Endelig fik hun i sin Ophidselse Øje paa Snoren, som løb over Kanten af Hatten. Hun snappede den i sit Næb, gav den et kraftigt og undersøgende Ryk og lærte straks noget interessant ved den. Den greb hende om det ene Ben.

Rædselslagen, som alle vildtlevende Dyr bliver ved den mindste Tanke om Fangenskab, skreg hun og baskede til Vejrs. Snoren strammedes og standsede hende pludseligt.

Forbavset satte hun sig igen paa Fugleskræmslets Hoved og var saa forskrækket, at hun ikke kunde sige noget. Derefter rykkede hun vildt i Snoren, der snærede hendes Ben, men selvfølgelig fik hun ikke noget ud af det; hvad angaar at løse Knuder, var hendes Opdragelse bleven yderst forsømt. Endelig fo'r hun endnu en Gang til Vejrs, besluttet paa ikke at have mere at gøre med det falske Fugleskræmsel, som havde stukket den Tingest paa hendes Ben.

Hun kom ikke langt, kun et Par Meter, saa blev hun igen standset med et Ryk, og nu blev hun ganske vild. Skrigende og baskende hvirvlede hun rundt og atter rundt, højst mærkværdig at se paa. Hendes Broder, der endnu sad i Toppen paa Johannesbrødtræet, stirrede ned paa hende i forbavset Misbilligelse, og den brune Rotte,

som endelig syntes interesseret, kom sagte krybende hen til Fugleskræmslets Ben og kiggede paa hendes Opvisning med grusomme, blinkende Øjne.

Nu kan du nok forstaa, at denne Forestilling kunde Hundjævelen, selv om hun var stærk, ikke blive ved med længe. I Løbet af et Minut maatte hun stoppe op for at faa Vejret. Hun skulde lige til at sætte sig paa Jorden, da hun huskede paa Rotten. Ja, der var den. Hun maatte endnu engang søge Tilflugt i det forhadte og falske Fugleskræmsel; men ikke saa snart havde hun gjort det med aabent Næb og halvtudspredte, rystende Vinger, før Rotten kom farende op ad Fugleskræmslets lasede Bukseben og styrtede mod hende. Hun naaede *lige* at undslippe, det var det hele. Med et Rædselsskrig fløj hun op og holdt sig voldsomt baskende for Enden af den to Meter lange Snor.

Det var en skrækkelig Stilling for hende, vil jeg sige dig — — —"

„Det vil jeg tro," mumlede Drengen med et medlidende Nik. Han holdt ikke af Rotter.

„Hun var alt for skræmmet til at spare paa sine Kræfter, saa hun blev ved at baske alt, hvad hun kunde, som om hun vilde flyve bort med Fugleskræmsel og det hele. Rotten blev imidlertid utaalmodig. Den greb Snoren med sine haandagtige Kløer og prøvede at trække Djævelen ned til sig. Straks fik den ikke meget ud af det, men eftersom Djævelen blev svagere i sine rasende Anstrengelser blev Snoren kortere. Netop da opdagede Handjævelen, som var kommet ned fra sin Trætop, og baskede over Skuepladsen i bekymret Nysgerrighed, hvad der var sket. Han var straks parat, hvor indbildsk og selvtilfreds han end var. Han udstødte et voldsomt Kra-a-a, som Signal til, at alle Krager indenfor

Hørevidde skulde komme til Hjælp og førte saa et pludseligt, vildt Sideangreb paa Fjenden.

Fuldstændig overrasket tumlede Rotten væk fra sit usikre Stade og faldt ned blandt Jordbærrene. Dens Hoved rungede af Slaget fra de kraftige, sorte Vinger og dens tykke Side gjorde ondt og blødte af et brutalt Stik fra Djævelens spidse Næb. Den peb af Raseri og klatrede op igen til Slagmarken. Hr. Rotte, ved du, er ingen Tosse og ikke en, der giver op.

Og nu var den mere farlig, fordi den var forberedt. Den satte sig forsigtigt paa sin Bagdel, peb rasende og drejede sit spidse Hoved fra Side til Side, mens den fulgte hvert Angreb og Styrt fra Handjævelen og snappede saa farligt, at han ikke turde komme tæt nok til den til at aflevere et nyt, virkningsfuldt Slag. Den var meget dygtig, saa den blev samtidig ved at trække og trække i Snoren, mens Hundjævelen, som nu var gaaet fra Sans og Samling af Rædsel over Grebet i sit Ben, stadig holdt sig taabeligt baskende i Enden af Snoren i Stedet for som en fornuftig Krage at hjælpe sin Broder i Kampen.

Da hun blev mere og mere udmattet af sine Anstrengelser, trak den listige Rotte hende længere og længere ned, til hun endelig syntes omtrent inden for dens Rækkevidde. Den rejste sig paa Bagbenene for at sætte sine lange Tænder i hendes Laar og hoppe ned paa Jorden med hende, hvor den vilde have hende fuldstændig i sin Magt. Men just som den rejste sig, satte Handjævelen ved Synet af sin Søsters Dødsfare alle Forsigtighedshensyn til Side og slog igen af alle Kræfter med Næb og Vinge. Endnu en Gang blev Rotten, hvidglødende af Raseri, fejet ned paa Jorden.

Den var klar igen til et Angreb i Løbet af et Øjeblik og endnu farligere end før. Samtidig sank Hun-

djævelen endelig fuldstændig udmattet af sin ustyrlige Rædsel og sit taabelige Misbrug af Kræfter ned paa sit Stade. Hendes Broder slog igen rasende mod Rotten, da denne var halvt oppe paa Fugleskræmslets Ben, men denne Gang lykkedes det ikke at drive den bort, og det saa ud, som den stakkels Hundjævel aldrig mere skulde komme til at stjæle Jordbær eller drille en Due. Da viste Drengen sig i Haven. Han kom løbende lydløst, ivrig efter at se alt, hvad der skete. Men Rotten hørte ham, og den havde slet ingen Brug for Drengen; den vidste, at hele Menneskeslægten var dens Fjender, derfor hoppede den ned fra Fugleskræmslets Bukseben og skyndte sig af Sted til sit Hul under Redskabshuset. Drengen løftede med en Blanding af Fornøjelse og Bekymring Fangen op uden at ænse hendes svage Hakken, tog Snaren af hendes Ben og bar hende over i Hegnet, for at hun kunde hvile sig og komme til Kræfter.

„Nu, din lille Djævel," sagde han, „kan du maaske lade være med at stjæle flere af mine Jordbær eller at trække flere Straa ud af mit stakkels Fugleskræmsels Hovede!"

„Og det lod hun være med!" sluttede Onkel Andy og rejste sig og strakte sine Ben. „De to forbedrede sig ikke, kan du være sikker paa. Men de holdt sig siden fra Drengens Jordbærbed og fra *alle* Fugleskræmsler. — Og saa er det nok Tid, at vi kommer hjem og spiser til Aften, ellers bliver Bill gnaven."

„Jamen, du har ikke fortalt mig," indvendte Drengen, „hvorfor alle disse Krager saa pludseligt fløj samme Vej fra Fyrretoppen, som om de lige var kommet i Tanker om noget. Og du har ikke fortalt mig, hvorfor du hellere vil være en Kolibri end en Krage. Og du har ikke — —"

Men Onkel Andy standsede ham.

„Hvis du tror, at jeg vil fortælle dig alt, hvad jeg ved,“ sagde han, „saa tager du fejl. Hvis jeg gjorde det, vilde du snart vide lige saa meget som jeg, og det vilde slet ikke være morsomt. Engang vil du være glad for, at jeg har ladet noget blive tilbage, som du selv maa finde ud af.“





UNGE-GNAV OG DEN EENØJEDE GASE

„Nej, se nu her! Hvad er det?" raabte Drengen, og det gav et Sæt i ham. En graa Tingest var faret lige mod ham med en frygtelig Fart. Da Buskene og Bregnerne var saa tætte, havde han ikke rigtig set, hvad det var, — og han ventede ikke for at se bedre næste Gang. Han fo'r tilbage til Onkel Andy, som sad paa sin Yndlingsstamme ved Vandet og røg.

Drengens Øjne var store, og han saa en Smule forskrækket ud.

„Det løb *lige* mod mig," forklarede han. „Hvad mon det har været?"

„En Bjørn, antager jeg!", sagde Onkel Andy spydigt.

„Nej vist ikke," svarede Drengen fornærmet. „Hvis det havde været en Bjørn, vilde jeg være bleven bange."

„Saa-aa!", sagde Onkel Andy. „Ja, det forstaar jeg. Men hvordan saa det ud? Det forekom mig, at du ikke gav dig megen Tid til at se paa det, selv om du *ikke* var bange."

„Jeg *saa* virkelig paa det," indvendte Drengen og kiggede igen lidt ængstelig paa Buskene. „Det lignede et — et mægtig stort, tykt Marsvin med en tyk Hale, og saa var det helt rødbrunt."

„Det lyder ikke saa daarligt i Betragtning af, at du havde lidt travlt," sagde Onkel Andy bifaldende. „Det er virkelig en meget god Beskrivelse af et Murmeldyr. Ingen vilde efter den antage, at det var en Hummer eller en Løve, som forskrækkede dig."

„Selvfølgelig kunde jeg ikke se det *tydeligt,"* føjede Drengen hurtigt til, forundrende sig over, at Onkel Andy lo af ham. „Men hvorfor fo'r det paa mig paa den Maade?"

„Jo, ser du," svarede Onkel Andy alvorligt og fortrød sin Spydighed, „Murmeldyret er en løjerlig, hidsig Fyr, hvis Lykke undertiden er bedre end Forstanden. Af og til farer han mod alt, som er nyt og fremmed for ham, ligegyldigt hvor stort det er, blot for se, om han ikke kan skræmme det."

„Vilde han fare mod dig eller Bill paa samme Maade?", spurgte Drengen overvældet af den blotte Tanke om en saadan Dumdristighed.

„Aah nej! Han har set Mængder af *Mænd,"* svarede Onkel Andy. „Vi betyder intet for ham. Men højst sandsynligt har han aldrig set en lille Dreng før, og han har saa ikke vidst, hvad Slags Dyr, du var. Det var det, som gjorde ham vred; — han er undertiden saa opfarende, forstaar du."

„Jeg er glad, at han ikke forskrækkede mig — ikke *ret* meget da," mumlede Drengen, som begyndte at glemme, hvor bange han havde været.

„Jeg lagde Mærke til, at du fjernede dig temmelig hurtigt fra ham!" sagde Onkel Andy og kiggede paa ham under sine buskede Bryn. „Men det var maaske fordi, du vilde skynde dig at fortælle mig om ham?"

„Ne—ej!" svarede Drengen tøvende, men sandfærdigt. „Jeg troede, at han maaske vilde bide mig i Benene, og det brød jeg mig ikke om."

„Ogsaa det lyder meget fornuftigt," sagde Onkel Andy hjerteligt. „Intet forstandigt Menneske vilde bryde sig om at blive bidt i Benene af et tosset Murmeldyr."

„Men vilde han *virkelig* have bidt mig?" spurgte Drengen og begyndte at tænke paa, om han maaske ikke burde gaa tilbage for at finde det dumdristige, lille Dyr og straffe det.

„Som jeg vist allerede har sagt, kan man aldrig nøjagtigt sige, hvad et Murmeldyr vil gøre," svarede Onkel Andy. „Du kender det gamle Vers om ham:

How much wood would a woodchuck chuck,
if a woodchuck could chuck wood?
He'd chuck as much wood as a woodchuck could
if a woodchuck could chuck wood.

Det viser, hvilket Ukendskab Folk har til ham, og det er kun naturligt. Jeg rejste f. Eks. engang gennem en vild Egn i Ny Brunswick i et stort, rødt Automobil. Da vi pludselig kom til en Drejning af Vejen, saa vi to gamle Murmeldyr sidde paa deres tykke Bagdele lige foran os i Vejkanten. Jeg sad ved Siden af Chaufføren og saa derfor, hvad der skete. Hvor disse Murmeldyrs Øjne stod paa Stilke, og i Løbet af tre Sekunder var vi inde paa dem. Det ene af dem vendte en baglængs Kolbøtte og fo'r rædselslagen ind i Buskene. Men det andet var en Helt. Maaske troede det, at det var St. Georg og Automobilet Dragen. I hvert Fald opførte det sig saadan. Det fo'r lige paa Forhjulet og bed rasende i Dækket. Vi standsede saa brat, at vi næsten gik paa Hovedet ud af Vognen; — men for sent. Hjulet var gaaet lige over det. Vi blev saa kede af det, at vi ventede og gravede et Hul ved Vejkanten og gav den fladtrykte, lille Helt en særdeles fornem Begravelse."

„Det maatte da være forrykt!“ udbrød Drengen og gned tankefuldt sit Ben. Han glædede sig over, at han ikke havde givet sig Tid til at undersøge, hvad det var, som fo'r mod ham i Buskadset.

„Maaske!“ sagde Onkel Andy tørt. „Hvis jeg husker rigtigt, saa er det netop de Ord, der ofte før er sagt om en Mængde Helte.“

Han bankede Asken ud af sin Pibe paa Træet ved Siden af sig og gik tankefuld i Gang med at stoppe den igen. Denne anden Stopning havde Drengen lært at betragte som et meget lovende Tegn. Det betød sædvanligvis, at Onkel Andy var oplagt. Han satte sig i Græsset lige foran sin Onkel og foldede Hænderne om de smaa, bare, brune, moskitostukne Knæ, mens han forventningsfuldt stirrede opad med store, alvorlige Øjne, blaa som Blaaklokkerne, der nikkede ved Siden af ham.

„Mens vi taler om Murmeldyr,“ begyndte Onkel Andy pludseligt, „saa har jeg i min Tid mødt ikke saa faa, og jeg har næsten altid fundet dem interessante. Ligesom en Del Mennesker er de undertiden mest morsomme, naar de er alvorlige.“

„Morsomme!“ udbrød Drengen. Det var det sidste, han havde ventet at høre om saadan et hidsigt, lille Dyr.

Hans Onkel lagde ikke Mærke til Afbrydelsen.

„Som nu Unge-Gnav,“ fortsatte han i dybe Tanker. „Aldrig før har et saa besindigt Murmeldyr gravet sig en Hule i en Bakkeskraaning. Fra sine første Dage tog det Livet alvorligt og syntes aldrig, at der var noget ved at lege, som de andre Vildmarksbørn gør. Uden at han vidste af det, var han alligevel ganske morsom.

Han var saa heldig at blive født i de afsideslig-

gende Græsgange, som hørte til Andersons Gaard. Det var der Drengen boede, husker du, og hvor ingen havde Lov at skyde Krager. Da det var et Sted, hvor ingen slog ihjel, undtagen naar det var absolut nødvendigt, var det ret heldigt for Vildmarkens Børn at blive født der — undtagen for Væslerne, selvfølgelig."

„Hvorfor ikke for Væslerne?" spurgte Drengen.

„Det burde du vide, uden at jeg behøvede at fortælle dig det," svarede Onkel Andy. „Væslerne er saa ubarmhjertige og morderiske, smaa Drabsmænd, som, naar de er for mætte til at æde, hvad de har dræbt, dræber for Fornøjelse, at hverken Hr. Anderson eller Drengen havde nogen Medlidenhed med dem og mente, at det var bedst, at de blev holdt lidt nede. Jeg ønsker ikke at være grusom, selv ikke mod en Væsel, men jeg tør med Sikkerhed sige, at de fleste Dyr mener ganske det samme om denne blodtørstige, lille Røver."

„Det tror jeg nok," sagde Drengen opbragt, og besluttede at ofre sin Fremtid hovedsagelig paa at udrydde Væsler i Haab om saaledes at vinde Fortrolighed og Taknemlighed hos Vildmarkens Dyr.

„Unge-Gnavs Familieliv," fortsatte Onkel Andy, „med Faderen og Moderen og fire Brødre og Søstre havde ikke noget med Forkælelse at gøre. Der er faa Forældre, som er mindre tilbøjelige til at ødelægge deres Børn, end et Par knarvorne, gamle Murmeldyr. Faderen, som tilbragte sin meste Tid med at sove rullet sammen i en Kugle inderst inde i Hulen, skænkede dem ingen Opmærksomhed, undtagen naar de væltede over ham, saa bed han arrigt efter dem. De var altid glade de tre fire Gange om Dagen, han gik ned i en nærliggende Kløvermark for at æde. Ungerne forstod ikke, hvad Nytte han var til, før en Morgen, da den mørkegule Hund fra en Nabogaard tilfældigvis kom

forbi, bedst som de laa og solede sig sammen med deres Moder udenfor Hulens Indgang. Da Hunden sprang imod dem, tumlede de hovedkulds ned i Hulen. Hunden blev frygtelig skuffet og begyndte at arbejde som en vanvittig paa at grave dem ud. Den var overbevist om, at unge Murmeldyr smagte storartet.

Da var det, at Gamle-Gnav viste, hvem han var. Han skubbede barskt sin Familie til Side og fo'r op ad Hulegangen til Døren, hvor Hunden fik Jorden til at flyve om sig i en foruroligende Fart. Uden et Øjebliks Tøven borede han sine lange, skarpe Tænder i den frække, paatrængende Fyrs Næse og holdt fast.

Hunden bjæffede. Den var ved at kvæles og forsøgte derfor skyndsomt at trække sig tilbage fra Hullet. Men det hjalp ikke. Det gamle Murmeldyr havde godt fat og trak af alle Kræfter i modsat Retning. Rædselslagen og halvt dækket af Jord, gravede Hunden sig fast med sine Bagpoter, bøjede sin Ryg som en Bue og trak til af alle Livsens Kræfter, medens den hylede, saa man skulde tro, at der mindst var et halvt Dusin Hunde i Hullet. Endelig efter maaske tre fire Minutter, — det syntes meget længere for Hunden — besluttede det gamle Murmeldyr at give Slip. Han aabnede pludseligt sine Kæber, saa Hunden tumlede bagover og vendte alle fire Ben i Vejret, ganske som en Legetøjshund. Men hurtigt var den oppe igen og fo'r som en vanvittig hen over Græsset, hylende som en Hvalp, der har faaet Prygl. Og den var dog en voksen Hund, som burde have skammet sig over at lave saadan et Spektakel.

Efter den Tid, fortalte man mig, kunde den aldrig under nogen Omstændighed lokkes til at komme i Nærheden af noget som lignede et Murmeldyrhul."

„Jeg har ikke Spor af Medlidenhed med den," mumlede Drengen. „Den havde jo slet ikke noget at gøre der."

„Murmeldyrfamiliens Moder," fortsatte Onkel Andy, „var ikke saa gnaven som Faderen, men hun var meget skødesløs. Hun plejede at sidde paa sin tykke Bag i Huleindgangen og lade, som hun holdt Øje med Børnene, medens de gik smaagnavende omkring udenfor. Men den meste Tid sov hun fast med Hovedet hængende ned paa Maven mellem de smaa, sorte Poter. En Dag, da hun saadan døsede behageligt, kom en Høg flyvende lavt over hende og slog ned paa en af Ungerne, før denne fik Tid til andet end at skrige. Ved dette fortvivlede Skrig vaagnede hun selvfølgelig og styrtede sig rasende mod Fjenden. Men den forsigtige Fugl var allerede oppe i Luften med Byttet hængende ned fra sine Kløer, og Moderen kunde ikke gøre andet end rejse sig op og skælde den dygtigt ud, medens den fløj bort til sin Rede.

Forstaar du, Moderen var modig nok, men som jeg sagde før, meget skødesløs. — Forøvrigt adskilte hun sig fra andre Murmeldyr derved, at hun kun havde tre Ben; hun havde mistet den venstre Bagpote."

„Var det fordi, hun var saa skødesløs?" spurgte Drengen.

Onkel Andy saa mistænksomt paa ham. Som saa mange andre Fortællere foretrak han at komme med alle Morsomhederne selv. Han var mistænksom overfor andres Forsøg i den Retning; men Drengens store, opmærksomme Øjne var saa uskyldsblaa som Himlen.

„Nej," sagde han alvorligt, „*det* kunde hun ikke gøre for. Det var et Ulykkestilfælde, som ikke har noget med Unge-Gnav at gøre, men siden du har spurgt mig, maa jeg hellere fortælle dig om det med det samme og saa undgaa Afbrydelser.

Det skete saaledes. Før hun kom til at bo paa Andersons Gaard, havde hun en Hule ovre paa den anden

Side Aaen, hvor Folk satte en hel Del Fælder og Snarer op. En Dag anbragte en eller anden en Staalfælde lige uden for hendes Hule, og selvfølgelig satte hun sit ene Ben i den ved første Lejlighed. Det var frygteligt. Du kender disse Staalkæbers Greb, for jeg har set dig prøve at aabne dem. Hun var modig, de er altid modige, disse Murmeldyr, saa i Stedet for at pibe og hoppe omkring og gaa fra Sans og Samling og bruge sine Kræfter op, smuttede hun tilbage i sit Hul — og trak Fælden med sig, saa langt som den kunde komme. Det var selvfølgelig ikke saa forfærdelig langt, for Manden, som havde sat den, havde lænket den til en Stamme udenfor. Men hun mente, at det var bedst at være udenfor ikke-medfølende Øjnes Rækkevidde i saadan en Ulykkesstund. Der i Hullet vred og sled hun i denne Tingest, der bed saa grusomt, til selv *hendes* Haardnakkethed maatte give op; det var umuligt at arbejde sig fri. Saa prøvede hun at dække Hullet til bag sig, idet hun mente, at Fælden vilde blive bange og give Slip, naar den saadan fandt sig lukket inde i Hullet. Ogsaa skuffet i dette Haab besluttede hun sig til en heltemodig Gerning. Med vidunderlig Foragt for Smerten begyndte hun roligt at *gnave* det Ben af, som havde været saa taabeligt at lade sig fange. Hun vilde ikke mere have noget at gøre med saa dumt et Ben. Hun efterlod det i Fælden med sine Hilsner til Manden; — en sølle, lille, krympet, sort Pote med en Krans af korte, brune Haar om Hælen, ligesom en Pelskrave."

Drengen gyste, men holdt sig heltemodigt fra at afbryde.

„Selvfølgelig helede Saaret snart," fortsatte Onkel Andy, „men hun fandt altid Tabet af den Pote højst ubehageligt, særlig naar hun skulde grave Hule. Hun opdagede, at hun gravede den i skæv Retning, saa hun kom ud, hvor hun slet ikke ventede det.



Men lad os vende tilbage til Unge-Gnav. Da han endnu var meget lille, syntes hans trebenede Moder, som havde set ham og hans Søskende fortrøstningsfuldt æde Græs, at de var store nok til at klare sig selv. Hun nægtede at passe dem mere og hældte dem allesammen ud af Hulen. Da de hurtigt kom farende tilbage igen i Haab om, at det hele var en lidt uheldig Spøg, bed hun haardhjertet efter dem. Deres Fader snorkede, saa der var ingen Hjælp at vente fra den Kant. De styrtede modløse ud igen.

Udenfor i det korte Græs og de spredte Tusindfryd saa de mistænksomt paa hverandre; hver syntes at det var den andens Skyld. Forurettede og ulykkelige vandrede de hver sin Vej for at se, hvad Skæbnen havde i Vente til dem, saa Unge-Gnav fandt sig alene her i Verden, da han saa op fra et trist men trøsterigt Festmaaltid, han holdt paa en Paddehat.

Men han brød sig ikke en Tøddel om *det*. Han var saa gnaven og muggen, forstaar du, og da han ikke vidste, hvor han skulde gaa hen, slentrede han op ad Bakken og ind i Granskovene. Her traf han paa et meget gammelt, mølædt, svagt Murmeldyr, som havde meget travlt med at grave sig et Hul paa en underlig ligegyldig Maade. Pludselig holdt han op med Gravningen. Unge-Gnav syntes ikke, det var et passende Hul for et Murmeldyr, men den gamle Fyr var meget tilfreds med det. Han rullede sig sammen i det, næsten synlig for alle og faldt straks i Søvn. Unge-Gnav slentrede haanligt videre. Da han kom tilbage samme Vej nogle Timer senere, fandt han det gamle Murmeldyr i nøjagtig samme Stilling som før. Det hverken rørte sig eller skældte ud, endskønt Unge-Gnav peb det lige ind i Ørene. Greben af en uforklarlig Uro, snuste Unge-Gnav pludselig nysgerrigt til

det. Det gamle Murmeldyr var koldt og stift og gjorde et højst ubehageligt Indtryk, saa Unge-Gnav skyndte sig bort, uden at han selv vidste hvorfor, fra de mørke Skove og ned til de sollyse Græsmarker, som han var mere vant til.

I nogle Dage vandrede han omkring i Græsmarkerne, sov under Træstubbe og i mosklædte Hulninger og undslap paa Grund af sin lyse, rødbrune Farve heldigt de forbiflyvende Høges Øjne. Endelig førte Heldet eller Duften af god Mad ham ned til Kløvermarken, som stødte op til Andersons Lade.

Her var det saa, at hans Oplevelser først rigtig begyndte.

Netop som han sad og fyldte sig med Kløver kom en hvid Hund med kortklippede, opstaaende Ører forbi og standsede for at se paa ham med straalende, interesserede Øjne. Unge-Gnav blev ikke bange, men ærgerlig, skønt den fremmede var stor nok til at kunne have taget ham i to Mundfulde. Han gav et haanligt, udfordrende Hvin og fo'r lige paa Hunden.

Nu var denne Drengens Rottehund, Major, som var blevet strengt opdraget til at lade smaa, hjælpeløse Skabninger i Fred. Den havde faaet ind i Hovedet, at alle saadanne Dyr var Drengens, og derfor skulde der passes paa dem og tages Hensyn til dem. Den var altsaa bange for, at den skulde gøre dette lille arrige Dyr Fortræd og saaledes faa Vrøvl med Drengen, derfor holdt den sig hoppende med stive Ben paa Afstand, som om den morede sig kosteligt, og samtidigt gøede den for at faa Drengen til at komme og se. Unge-Gnav, som følte sig meget stor, fulgte efter i smaa truende Fremstød, til han befandt sig i den aabne Port, som førte ind til Gaardspladsen.

Foran Porten gik, højtideligt paraderende, en stor,

graa Gase med kun eet Øje. Dette ene Øje, som var særlig skarpsynet og stærkt, fik Kig paa Unge-Gnav og antog ham sandsynligvis for en mægtig Rotte, en Æggetyv og Gæslingemorder.

Med en forbitret Hvæsen og med Halsen strakt frem, saa den lignede en Slange, fo'r den store Fugl mod ham.

Unge-Gnav betænkte sig lidt, og efter Sædvane satte han sig afventende paa sin Bagdel. Gasen forekom ham meget mærkelig og var maaske farlig.

I dette kritiske Øjeblik lagde den hvide Hund sig imellem. I dens Øjne tilhørte Unge-Gnav Drengen og var derfor værdifuld Ejendom. Den fo'r mod Gasen, som anerkendende dens Overlegenhed hovmodigt og protesterende trak sig tilbage. Unge-Gnav stormede triumferende efter og gav selvfølgelig sig selv Æren.

Dette førte ham ind paa Gaardspladsen. Her glemte han hurtigt baade Hunden og Gasen, for det var saadan et mærkeligt Sted fuldt af de forunderligste Lugte. Han skulde lige til at vende tilbage til den mere kendte Kløver, da Tilfældet vilde, at han stødte paa en halvædt Gulerod, som en af Hestene havde tabt. Hvor dejligt den lugtede! Og hvor dejligt den ogsaa smagte! Nej, hvor man kunde finde saadan noget, skulde man ikke skynde sig bort i en Fart!

Som han festede højt paa Guleroden, viste Drengen sig med den hvide Hund i Hælene. Han saa ikke nær saa frygtindgydende ud som Gasen; Unge-Gnav fo'r derfor mod ham, da han var ærgerlig over at blive forstyrret og troede, at Drengen kom for at tage Guleroden.

Men Drengen løb ikke sin Vej. Overrasket over dette Mod standsede Unge-Gnav brat et Stykke fra Drengens tykke Sko, satte sig paa Bagdelen med sine smaa, skindmagre, sorte Forpoter over Brystet og be-

gyndte en forbitret, truende Skrigen. Drengen lo og rakte en Haand frem for at klappe ham; men Unge-Gnav snappede saa rasende efter den, at Drengen hurtigt trak den tilbage og nøjedes med at staa og kigge interesseret, medens han holdt den hvide Hund tilbage, for at den ikke skulde forstyrre. Unge-Gnav pralede videre med sin Skrigen i maaske et Minut; men da han saa, at Drengen hverken vilde løbe sin Vej eller slaas, satte han sig ligeglad ned paa alle fire og fortsatte med sin Gulerod.

Der var intet, som morede Drengen mere end at se de uskadelige, vilde Skabninger blive fortrolige med Gaarden der. Han gik ind og hentede en Tallerken Mælk i Køkkenet og satte den ved Siden af Unge-Gnav, som skældte ham ud og nægtede at flytte sig en Tomme. Den gule Kat — en venlig Sjæl, som var alt for forædt til at jage selv Mus med nogen Begejstring — fulgte efter Drengen med et interesseret Blik paa Tallerkenen. Ved Synet af Unge-Gnav krummede den Ryg, dens Hale blev saa tyk som en Flaskerenser, og den hvæsede misbilligende. Da den fremmede imidlertid ikke skænkede den nogen Opmærksomhed, skraaede den forsigtigt hen til Mælken og begyndte at labe af den.

Unge-Gnav hørte den labe. Det var en fristende Lyd. Han forlod sine Gulerodsrester og nærmede sig kækt til Tallerkenen. Den gule Kat lagde Ørerne bagud, knurrede og veg ikke af Pletten, før han var lige inde paa den, saa vendte den Halen til og flygtede med et vredt pf—f—f. Den fremmede var saa rolig og selvsikker, at Katten sluttede, at det maatte være en eller anden ny Slags Stinkdyr, — og dens Respekt for Stinkdyr var saa ovenud mægtig.

Da Unge-Gnav var færdig med Mælken og Gule-

roden, følte han sig svært søvnig. Han vendte Ryggen mod Drengen og Hunden, som var de slet ikke værd at regne med, og travede hen langs Havegærdet for at finde et passende Hul. Den eenøjede Gase, som paa Afstand havde betragtet ham med stort Mishag, saa, at han nu ikke længere var under den hvide Hunds Beskyttelse. Den kom derfor spankende fra den anden Ende af Gaarden for at give ham ordentlig Besked, — Æggetyv og Gæslingemorder, som Fuglen jo antog ham for at være! Men Unge-Gnav, som havde fundet et køligt Hul under Gærdet, var faret ned i det og forsvundet.

Som Sagerne stod nu følte Unge-Gnav sig fuldstændig som Situationens Herre. Hans hjerteløse Moder var glemt. Gaardsplads, Kløvermark og den kølige, grønne Have — alt var hans. Havde han ikke fordrevet alle formastelige Fjender undtagen Drengen, som syntes meget harmløs? I nogle Dage tog Haven hele hans Opmærksomhed fangen, naar han ikke var travlt beskæftiget med at gøre sit Hul under Gærdet større og dybere eller med at grave endnu en Indgang til det. Han lagde Mærke til, at Drengen havde den fjollede Vane at staa og se paa ham; men han gjorde ingen alvorlige Indvendinger imod det, saa meget mere som han fandt, at Drengens Nærværelse ofte var ledsaget af en Tallerken Mælk.

Det var først efter flere Dages Ophold i Haven, at han igen besøgte Laden, fristet af Erindringen om Guleroden. Straks syntes den fuldstændig øde, og der var intet Tegn paa Gulerødder noget Steds; men saa fik han Øje paa den gule Kat og fo'r efter den, maaske fordi han troede, at det var dens Skyld, at der ingen Gulerødder var. Den gjorde sin Hale tyk, gav et Hyl af Forbitrelse og styrtede ud. Hverken den hvide Hund eller Drengen eller den eenøjede Gase var at se.

Unge-Gnav syntes, at Laden var et kedeligt Sted og skulde lige til at vende tilbage til Havens grønne Rigdomme, da en mærkelig klukkende Lyd tiltrak sig hans Opmærksomhed. Paa den anden Side af Laden opdagede han en rød Høne i et Hønsehus. En Mængde Kyllinger, bittesmaa Dunkugler, løb omkring udenfor. Unge-Gnav slentrede derhen. Kyllingerne interesserede ham ikke det mindste; han vidste ikke, hvad en Kylling var for noget, og da Kød i hans Øjne ikke var værd at æde, brød han sig ikke om dem. Men han haabede, at de maaske havde saadan noget som en Gulerod hos sig."

„Hvorfor skulde *de* have en Gulerod?" spurgte Drengen.

Onkel Andy lagde slet ikke Mærke til denne Afbrydelse.

„Da Unge-Gnav nærmede sig Hønsehuset," fortsatte han, „klukkede Hønen som rasende, og alle Kyllingerne løb ind under dens Vinger. Unge-Gnav kiggede nysgerrigt paa den et Øjeblik, da den skreg mod ham med aabent Næb og brusende Fjer. Men i Hønsehuset laa et stort Stykke Roe, som den havde staaet og hakket i. Han vidste straks, at dette vilde smage godt maaske lige saa godt som Gulerod, og han trykkede sig fladt op mod Tremmerne for at prøve at komme ind til det.

I næste Øjeblik blev han vældig overrasket. Den røde Høne kastede sig imod ham med saadan en Kraft, at han, skønt Tremmerne skærmede ham, næsten blev væltet omkuld. Han fik et dygtigt Hug af dens Næb, og dens strittende Fjer stak gennem Tremmerne, saa de næsten tog Vejret fra ham. Han blev rasende. Atter og atter prøvede han at tvinge sig Vej ind, snart fra den ene Side og snart fra den anden; men stadig ramte det

sviende Bundt Næb og Klør og Fjer ham i Ansigtet. Havde Tremmerne ikke været der, vilde den røde Høne have givet ham en frygtelig Omgang Prygl. Men dette var han selvfølgelig altfor selvsikker til at tænke sig Muligheden af. Med sin vante Haardnakkethed vedblev han at forsøge i hele fem Minutter, medens de skrækslagne Kyllinger fyldte Luften med deres Pippen, og Hønen skreg sig hæs. Skal jeg være ærlig, maa jeg sige, at han nu følte sig en Smule øm, men ogsaa ganske overbevist om, at han havde gjort et mægtigt Indtryk paa Hønen. Han slentrede derfor bort for at se efter en Lækkerbidsken, som var lettere tilgængelig end den Stump Roe.

I samme Øjeblik kom den eenøjede Gase vraltende op fra Andedammen. Den følte sig saa forladt og var i daarligt Humør, for dens to Koner var blevet taget af en Ræv i 'Foraaret, og Drengen havde endnu ikke fundet en ny Kone til den. Unge-Gnav kiggede paa den store, graa Fugl og mindedes den lille Ubehagelighed ved deres tidligere tilfældige Møde.

„Ho—ho!" sagde han til sig selv, hvis Murmeldyr i det hele taget taler med sig selv. — „Jeg skal give den grimme Karl Kanel ligesom forleden Dag," og han fo'r over Gaardspladsen for at udføre sin Beslutning.

Til hans Overraskelse skænkede Gasen ham overhovedet ingen Opmærksomhed, for ser du, han var paa den Side, hvor det blinde Øje sad. Unge-Gnav blev saa overrasket over denne Ligegyldighed, at han i Stedet for at fare lige paa og bide den hovmodige Fugl satte sig paa sin Bagdel et Stykke fra den og begyndte at skrige udfordrende. Gasen drejede Hovedet, og samtidig aabnede den sit lange, gule Næb, gav Luft for en Hvæsen, der lød som naar Dampen slipper ud af en Sikkerhedsventil, strakte sin slange-

agtige Hals helt ned til Jorden, løftede paa sine store graahvide Vinger — og gik paa.

Før Unge-Gnav fik Tid til at undre sig over, om han havde været dum eller ikke, ramte den haarde Albue paa en af disse Vinger ham oven i Hovedet og væltede ham omkuld. Samtidig fejede den ham ud til Siden, og Gasen fo'r lige hen over Stedet, hvor han havde siddet.

Unge-Gnav samlede sig sammen, forskrækket og rystet. Det var kommet saa uventet. Han vilde helst være løbet sin Vej, men han var altfor vred og egensindig til det. Han satte sig igen paa sin Bag i den Hensigt at foretage et andet og mere heldigt Angreb, saa snart hans Hoved holdt op med at summe.

Gasen var ogsaa bleven overrasket. Den kunde ikke forstaa, hvorledes dens Fjende var forsvundet saa hurtigt. Den kiggede sig omkring, drejede sit ene Øje mod Himlen, som troede den, at Unge-Gnav var gaaet den Vej og trompetede et højt honka-honka-honk-kah.

Af en eller anden Grund brød dette mærkelige Skrig Unge-Gnavs Mod. Han pilede over mod sit Hul saa hurtigt, at hans kulsorte Ben slog bagud, saa Støvet stod om ham. I samme Øjeblik han begyndte at løbe, fik Gasen selvfølgelig Øje paa ham og styrtede efter ham med en frygtelig Hvæsen. Men Unge-Gnav havde Forspring. Han smuttede ned i sit Hul, netop som Gasen fo'r mod Havegærdet.

I samme Nu, Unge-Gnav befandt sig i sin Hule, vendte hans Mod tilbage. Han drejede sig rundt og stak sit Hoved frem igen som for at sige: „Kom *saa* an, hvis du tør!"

Gasen „kom an" hurtigt — saa hurtigt, at det lynsnare Slag fra dens store Næb sendte Unge-Gnav helt tilbage i Hullet igen.

Fuldstændig vild af Raseri stak Gasen Hovedet ned i Hullet, og rystende af Harme satte Unge-Gnav sine lange Tænder i det paatrængende Næb og prøvede at trække det længere ind. Gasen, som blev meget overrasket over denne Vending i Sagen, prøvede at trække det til sig igen. Maaske et halvt Minut varede denne Tovtrækning; saa sejrede pludselig den store Fugls overlegne Vægt og Styrke, hjulpet af de baskende Vinger, og Unge-Gnav, som var for tykhovedet til at give Slip, blev endnu engang halet frem i det fri.

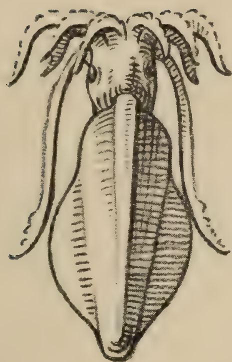
I samme Øjeblik bedøvede et nyt Slag fra de store Vinger ham næsten, og han slap sit Tag. Han famlede sig frem mod sin Hule, men Gasens store Næb greb ham bag i Nakken og løftede ham højt op i Luften.

Det var nær ved at have været ude med Unge-Gnav nu, for den eenøjede Gase vilde have bidt og banket og slaaet ham, til han var saa død som en Oldenborre fra forrige Aar. Men heldigvis kom Drengen og den hvide Hund løbende, som var de kaldede. Gasen lod sit Offer falde og spankulerede hovmodig bort, og stakkels Unge-Gnav kravlede tilbage til sit Hul efter at have drejet sig forvirret rundt et Par Gange.

Den hvide Hund aabnede sin Mund paa vidt Gab og saa med et umiskendeligt Grin op paa Drengen, som gik hen og kiggede ned i Hullet, halvt smilende og halvt medfølende.

„Jeg tror, det er bedst, du holder dig borte fra gamle Eenøjes Vej efter dette!“, sagde han.

Og det gjorde Unge-Gnav. Naar den eenøjede Gase var i Gaarden, saa blev Unge-Gnav i Haven.



LILLE-SVÆRD OG BLÆKSPRUTTEN

SØLVSØENS straalende Flade laa spejlblank uden en Vindkrusning. Ud over den flagrede en lille, blaa Sommerfugl, saa blaa som var den en vinget Ensianblomst eller en lille Stump Himmel, der var dalet ned for at spejle sig i den stille Sø. Det var en taabelig Tur, den lille Opdagelsesrejsende havde begivet sig ud paa, saa langt fra Kysten, ud over det øde, forræderiske Element, som har saa ringe Medlidenhed med Sommerfugle. De turkisfarvede Vinger bar den op og ned, saa den undertiden kom saa nær Vandet, at det tog Vejret fra Drengen. Han var bange for, at den spinkle rejsendes Øjne ikke kunde skelne mellem Vandets og Luftens krystalklare Renhed. Engang rørte en Vingespids eller maaske snarere Spidsen af den fløjlsbløde Hale Vandet; det var kun ganske let, men øjeblikkelig flagrede den himmelblaa Flyver opad igen, som forskrækket ved den kolde Berøring. I samme Øjeblik viste en Bevægelse sig i Vandet under den; en lille, sugende Strømhvirvel ødelagde Spejlfladen, og Ringe begyndte at brede sig hurtigt og lydløst ud fra Bruddet.

„Det var en stor Tamp!“, udbrød Onkel Andy. Men Drengen sagde intet, han var alt for optaget af Luftfarerens Skæbne.

Et Stykke Tid flagrede Himmelfnugget højere, men

efterhaanden som Ringene jævnedes ud, syntes den at glemme og begyndte igen at dale, som om den blev lokket af sit eget smukke Spejlbillede. Helt glemt havde den dog ikke, for den holdt sig et lille Stykke over den forræderiske Flade; — nu svævede den uden Bevægelse paa sine Himmelvinger.

Netop da skød en stor Tingest, straalende som et Sølvglimt, højt op i Luften og faldt tilbage med et mægtigt Plask. Den himmelblaa Sommerfugl var borte.

„Aa-aah," raabte Drengen næsten grædefærdig. Af alle straalende og forgængelige Sommerfugle holdt han mest af de blaa.

„Halløj!", udbrød Onkel Andy. „En hel Hval."

Drengen glemte i sin Overraskelse over denne Bemærkning at sørge mere over den blaa Sommerfugls Skæbne.

„Ih! Onkel Andy," sagde han. „Jeg vidste ikke, at der kunde leve Hvaler her i denne lille Sø."

Onkel Andy gjorde en fortvivlet Bevægelse.

„Man skal ogsaa være saa omhyggelig med, hvad man siger til dig," brummede han utaalmodigt. „Næste Gang jeg kommer med en Metamorphose, naar du er til Stede, skal jeg lade et Diagram følge med."

Drengen kiggede forvirret paa ham. Han skulde lige til at spørge, hvad en „Metamorphose" og „et Diagram" var for noget, men nøjedes med at slutte sig til, at der vel alligevel ikke var Hvaler i Sølvsøen. Han havde misforstaaet Onkel Andys tilsyneladende simple Udraab og følte, at han havde gjort sig skyldig i en Dumhed. Ivrig efter at gøre sig værdig til sin Onkels Ros ved en uventet Aabenbaring af sin Viden opgav han „Metamorphosen", lod „et Diagram" forblive uopklaret og bemærkede ligegyldigt: „Jeg er i hvert Fald glad for, at der ikke er Sværdfisk i Sølvsøen."

„Hvad gaar der dog af Drengen," raabte Onkel Andy. „Hvem har puttet dig den i Hovedet?"

„Bill!", svarede Drengen sandfærdigt.

„Og hvad ved du saa om Sværdfisken?", fortsatte hans Onkel.

Drengen var meget smigret ved dette Spørgsmaal, der gav ham Anledning til at kramme ud med sin Viden.

„De er frygtelige!", forklarede han. „De er saa store som en Kano. Og de har et Sværd, der er saa langt som dit Ben, Onkel Andy, lige i deres Bag. Det kan de stikke Hvaler og Marsvin med, saadan overlegent uden at se sig om, saa de bare kan lade, som det var et Uheld. Og de er hurtigere end et Lyneksprestog, siger Bill. Saa du forstaar, hvis der *var* en her i Søen, kunde vi aldrig gaa ud at bade."

Onkel Andy nedlod sig til at smile. Han bakkede tankefuldt paa sin Pibe en Stund, medens Drengen ventede paa hans Dom. Endelig sagde han stadig bakkende paa Piben: „Der er ikke saa lidt sandt i det, i Betragtning af at det er fortalt af Bill. Sværdfisken *har* et Sværd, og den støder det i Hvaler, Hajer, Baade, Sæler, i alt, som den synes duer til at æde, eller som den ikke kan lide, og du har fuldstændig Ret i, at Søen ikke vilde være noget godt Tilholdssted for os, hvis den var beboet af en rask Sværdfisk. Men saa har Bill blandet noget slemt noget sammen til dig i et enkelt Punkt; Sværdfisken bærer ikke sit Sværd i sin Bag, men paa Spidsen af sin Næse, altsaa mere som en Bajonet end et Sværd. Jeg tror ikke, Bill nogen Sinde har været særlig fortrolig Ven med Sværdfisk, hvad?"

Drengen rystede paa sit blonde Hoved, bedrøvet over Bills Unøjagtigheder.

„Og er de saa store som Bill siger," spurgte han.

„Aah ja! *Der* er han rigtig nok," svarede Onkel

Andy. „Naar de er helt voksne, er de undertiden saa lange som en Kano, og de *er* saa hurtige som et Lynekssprestog."

„Men hvor store er de, naar de er smaa," spurgte Drengen videre.

„Tja-a, det afhænger jo af, hvor smaa du vil have dem," svarede Onkel Andy. „De bliver udklækket af smaa, perleklare Æg, ikke større end et hvidt Ribs, som de smaa Sølvkrabber spiller Kugler med paa Havbundens hvide Sand, til de bliver trætte af at lege eller maaske æder dem. Der er altsaa en Mængde Størrelser at vælge imellem, før du naar den voksne Sværdfisk."

„Jeg mener ikke, naar de er *saa* smaa," svarede Drengen, som ikke fandt nyfødte særlig interessante.

„Jeg er med," sagde Onkel Andy forstaaende. „Selvfølgelig har de saa travlt med at undgaa at blive ædt af deres Fjender, lige naar de er krøbet ud af Ægget og ogsaa længe efter, at jeg ikke tror, at een af ti Tusind eller der omkring naar saa vidt, at den kan gøre Gengæld mod sine Fjender. Men saa bliver der ogsaa Liv i Sagerne."

„Fortæl mig hvordan det?", spurgte Drengen ivrigt med store, runde, glædestraalende Øjne.

„Paa en eller anden Maade," begyndte Onkel Andy langsomt og stirrede ud over Søen, som om han saa Ting, som Drengen ikke kunde se, „paa Grund af godt Held og megen Klogskab lykkedes det Lille-Sværd at undgaa sine Fjender, til han var bleven noget over en halv Meter, heri ikke medregnet det femten Centimeter skarpe, spidse Knivblad, som stod ud fra hans Næsetip. Han var saa smuk, som man kunde ønske sig, slank og nydelig aftagende i Tykkelsen ud til den brede. kraftige Hale. Han straalede i sølvhvidt og blaagrønt, havde store Finner og en pragtfuld, kamformet, ultramarinblaa Ryg-

finne, som strakte sig i næsten hele hans Længde. Hans Øjne var store og skinnede med en vild Glød. Han svævede et Stykke over Toppen af de bølgende, rosa og purpurrøde Søanemoner og det flaskegrønne Søgræs' Slyngninger med hver eneste Finne spændt og i Bevægelse, parat til at fare hvilket som helst Sted hen, hvor han ventede et Festmaaltid eller en Kamp.

Du kan nok forstaa, at alene den Kendsgerning, at han var i Live, var Bevis paa, at han var gaaet sejrrig ud af mange frygtelige Farer, saa det var intet Under, at han havde en god Del Selvtillid. Hans velskabte, lille Krop var saa stuvende fuld af Energi, saa dirrende fuld af Livsmod, at han allerede følte sig som en Slags Hersker over disse Sandbanker. Men til Trods for al sin Livserfaring, var der Ting, Masser af Ting, som Lille-Sværd endnu ikke kendte til."

„Sikkert nok," mumlede Drengen pludselig slaaet af sin egen Uvidenheds store Udstrækning.

„For Eksempel," fortsatte Onkel Andy og overhørte Afbrydelsen, „havde han endnu intet lært om Blæksprutten."

Her gjorde han en virkningsfuld Standsning, som for at friste Drengen til at spørge. Men i Drengens Hovede myldrede saa mange Spørgsmaal ved at høre et Dyr nævne med saa mærkeligt et Navn, at han ikke i Øjeblikket, om det havde kostet hans Liv, havde kunnet forme dem i Ord. Han snappede efter Vejret, og Onkel Andy, som frydede sig over hans Selvbeherskelse, fortsatte venligt.

„Du forbedrer dig ordentlig," sagde han. „Du er lige ved at blive dygtig til at tie. Men nu skal du faa det hele at vide i mindre end et Minut.

Lille-Sværd fik Øje paa et mærkeligt, blegrødt, vandet, broget Dyr, som var i Færd med at kravle over

en bar Sandstrækning nede paa Bunden. Det var omtrent dobbelt saa stort som han, havde et Par frygtelig store, blæksorte Øjne og et stort Bundt frem- og tilbagevridende Fangarme, som voksede ud fra dets Hovede ligesom Bladstilkene fra Toppen af en Roe. Han saa, at to af disse Fangarme var dobbelt saa store som de andre, hvilket imidlertid ikke forekom ham at have mindste Betydning; men han bemærkede samtidig, at Dyret saa blødt og spiseligt ud. I næste Øjeblik for han paa det saa pludseligt som en Lynstraale.

Men hvor hurtig han end var, saa havde det blege Dyrs Blækøjne dog opdaget ham i Tide. Dets Fangarme klumpede sig hurtigt tæt sammen og det fo'r baglæns, medens det sprøjtede en Straale sort Vædske ud fra sin næblignende Mund. Dette sorte spredte sig øjeblikkeligt til en tæt Sky, som farvede det klare, grønne Vand saa mørkt, at Lille-Sværd slet ikke kunde se gennem det. I Stedet for det bløde Kød, han havde ventet at stikke i, mødte hans Sværd kun en Mængde slimede Anemoner, som han skar løs fra Bunden.

Rasende fo'r Lille-Sværd frem og tilbage i Haab om at faa Held til at ramme sin snu Fjende i Mørket. Men denne Fjendes Øjne — med deres mægtige, opsvulmede Overflade og kulsorte Baggrund for Linserne — kunde se tydeligt, hvor den unge Sværdfisks diamantklare Øjne intet kunde skelne. Lille-Sværd slap ud i Halvlyset i Skyens Udkant og skulde lige til at opgive sin resultatløse Eftersøgning, da en lille, men stærk Tingest satte sig fast paa hans Side, saa fast, at det var, som bed den sig ind i hans Kød.

Lille-Sværds spændte Muskler skælvede ved det, og han gav et mægtigt Spring, som efter hans sædvanlige Beregning skulde have ført ham en Snes Meter bort. Til sin forfærdelige Forbavselse kom han ikke engang



halvt saa mange Centimeter væk, og saa fastgjorde en ny lille, men frygtelig Tingest sig paa hans Skulder.

Den sorte, uhyggelige Sky svandt næsten bort, og Lille-Sværd saa, hvad der var sket. Det blege Dyr, som havde naaet en Klippe, hvor det kunde forankre sig med et Par af sine Fangarme, havde rasende vendt sig mod den ubesindige Angriber. Lille-Sværd var fanget i de to længste Fangarme. De prøvede at trække ham indenfor Rækkevidden af de andre, der snoede sig op mod ham som et Bundt hæslige Slanger.

„Uh!", udbrød Drengen med en Gysen. „Men hvordan holdt de fast paa ham?"

„Jo, ser du," sagde Onkel Andy, „hver Fangarm, lang eller kort, har en Række skaalformede Sugeflader paa Undersiden; de ligner Gummispidserne, der sidder paa de Pile, jeg har set dig skyde med mod en Væg, og som sætter sig fast, hvor de rammer. Men *disse* Sugeskaale kan holde anderledes fast, kan du tro, saa fast, at du ikke kunde have trukket selv den mindste af dem løs.

Lille-Sværd saa ind i Blæksprutten frygtelige Øjne og opdagede, at han havde begaaet en skæbnesvanger Fejl; men han var modig. Det ligner ikke selv en nok saa ung Sværdfisk at give op for Overmagten. Desuden saa han lige neden under de to store Øjne, som stirrede paa ham uden et Blink, et frygteligt Næb af en Mund, der aabnede og lukkede sig, som var den utaalmodig efter at naa ham. Dette Syn skulde nok opmuntre til Anstrengelser, hvis han havde behøvet anden Opmuntring end de to blege, vridende Fangarmes Greb i sit Kød.

Nu begyndte Lille-Sværd en Kamp paa Liv og Død. Hans store, fligede Hale og Finner piskede Vandet og gjorde det muligt for ham at springe snart her, snart der, til Trods for, at de to lange Fangarme anstrengte sig for

at holde ham stille; men alligevel blev han trukket nedad, til en af de kortere Fangarme naaede at faa fat paa ham. Han styrtede mod den, og med et heldigt Stød af sit Sværd skar han dens slangeagtige Spids helt af. Den snoede sig bort som en forskrækket Orm, og Lille-Sværd langede ud efter den næste. Han skar ind i den, men paa et Sted, hvor den var saa tyk, at Stødet ikke gik helt igennem og Spidsen snoede sig rundt og satte sig fast paa ham. Samtidig sugede en anden Fangarm sig fast paa hans Hale, saa dens Slag blev halvt lammede.

Lille-Sværd blev nu ubønhørligt trukket nedad. I sit vilde Raseri stak han mod alt indenfor sin Rækkevidde, men han blev knuget for fast til at kunne bibringe alvorlige Saar. Han var nu kun en femogtyve Centimeter fra disse frygtelige, stive, blæksorte Øjne. Det store Næb aabnede sig graadigt mod ham. Det saa ud til, at hans Liv var Slut. Men Dybhavets Skæbnegudinde bestemte det anderledes; hun havde øjensynlig mere Brug for Lille-Sværd end for Blæksprutten. En lang Skygge faldt ned over dem. Den gik lige forbi Lille-Sværd, og de opspilede, langtandede Kæber paa en mægtig Barracuda lukkede sig om Hovedet paa Blæksprutten og bed den lige midt over. Den blinde Krop krympede sig krampagtigt baglæns, og Fangarmene, som var skaaret fra deres Rod, faldt hjælpeløst og paa maa og faa hver til sin Side. Lille-Sværd styrtede bort, slæbende de kraftesløse Fangarme efter sig, til de faldt af, og Barracudaen aad Resterne af Blæksprutten i Fred og Ro. Den brød sig ikke om Sværdfisk, naar der var blød og delikat Blæksprutte at faa; for Blæksprutten hører til de store Bløddyr, forstaar du."

„Men hvad er en Barracuda?", skyndte Drengen sig at spørge.

„Det er en Fisk," sagde Onkel Andy. „En meget

vild og graadig Fisk, en Meter lang eller mere og med nogle mægtige Kæber ligesom Geddens. Heldigvis lever den kun i Saltvand. *Den* var heller ikke rar at have i Nærheden, naar du var ude at svømme, kan du tro."

„Hvorfor?" spurgte Drengen.

Men Onkel Andy overhørte ganske Spørgsmaalet og fortsatte med sin Fortælling.

„Efter denne Oplevelse holdt Lille-Sværd skarpt Udkig efter de blege, snoende Fangarme, som undertiden stak ud fra et mørkt Hul i Klipperne eller nede fra et Dække af Søgræs. Nu vidste han jo, at de tilhørte en Blæksprutte. Han hadede hele den Stamme med et bittert Had; men samtidig var hans Forsigtighed altid vaagen. Han ventede paa, at Tiden til Hævn skulde komme; imedens brugte han sit Sværd mod Krabber, Flyndere og tykke Kutlinger. Han voksede hurtigt, og efterhaanden svandt hans Forsigtighed bort i en svulmende Følelse af Kraft og Hurtighed. Endog selve Hændelsen glemte han, men ikke det Had, som var udsprunget af den, eller de Kundskaber den havde givet ham.

Da Lille-Sværd var cirka halvanden Meter, bar han et Vaaben paa sin Næse, som ikke var langt fra at være tredive Centimeter langt. Han var en stor Sørøver, som jagede i Dybhavet eller Kyststrømmene, eftersom Jagten passede ham bedst, men altid længtes han efter Kamp. Han kunde støde sit Sværd i Maven paa en syv Meters Spækhugger blot for at udløse sine Følelser og være væk igen, før det rasende Uhyre, blødende gennem sit femten Centimeter Spæklag, fik Tid til blot at foregive at ville angribe ham, og han var allerede en Rædsel for Sælerne, som til Trods for deres Hurtighed og Behændighed hverken kunde fange eller undgaa ham.

Men han blev ogsaa lidt ligegyldig, og en Dag, da han sov eller solede sig nogle faa Meter nede i Vandet,

steg en stor, mørk Savfisk op fra Dybet og for mod ham med sin frygtelige Sav. Dens venlige Tanke var at rive den sovendes sølvhvide Mave op; men Lille-Sværd vaagnede netop lige i rette Tid til at undgaa det frygtelige Angreb. Han veg ud i en kort Bue, vendte lynsnart tilbage og stødte sit Sværd i dets fulde Længde i den snigende Fjendes Skulder lige bag Gællerne. Den store Savfisk, som var sært bygget og langsom i sine Bevægelser, gjorde ikke Forsøg paa at forsvare sig, men fo'r hurtigt ned i det dunkle Dyb, hvor den holdt af at ligge paa Lur. Efter at have lindret sin Vrede ved nogle flere ondskabsfulde Stik, blev Lille-Sværd klar over, at han var for spinkel til at opnaa noget mod denne snigende, luskende Størrelse og fo'r af Sted for at finde et mindre farligt Solested.

Det var kun kort efter denne Kamp med Sværdfisken, at han endnu engang kom paa tværs af Bluksprut-tens Vej. Han —"

Men nu kunde Drengen ikke holde inde længere. Han havde været ved at revne af Spørgsmaal i de sidste ti Minutter, men havde heltemodigt holdt dem tilbage. Dette var dog for meget for ham.

„Jamen, Onkel Andy," næsten raabte han, „jeg troede, Blæksprutten var død. Jeg troede, at Barracudaen havde ædt den, Fangarme og Øjne og det hele."

„Du *er* en underlig en," brummede Onkel Andy.

„Det var selvfølgelig en anden Blæksprutte, og en meget større og tilmed mere farlig, som du snart vil faa at se. Det var kun lidt, *den* behøvede at frygte Barracudaerne. Den havde da netop ogsaa anbragt en af sine lange Fangarme paa en kraftig, halvanden Meter Barracuda og trak den langsomt indenfor de andre Fangarmes Rækkevidde, da Lille-Sværd fik Øje paa Kampen.

Denne Blæksprutte krøb sammen i et Slags Hulrum

mellem Klipperne, som var tæt kantet med lysstribet Græs, Stjernekoraller og Søanemoner i alle mulige Farver. Forstyrret af Kampen lukkede Stjernekorallerne og Søanemonerne nervøst deres levende Blomsterstande. Blæksprutten, som det altid lykkes at faa sin Farve til at passe med Omgivelsernes, for at dens hæslige Skikkelse ikke skal ses altfor tydeligt og derved skræmme dens Ofre bort, havde nu en snavset blegrød-gul Farve, klattet og stribet med rødbrunt, og dens Fangarme var som et Bundt stribede Slanger. Kun Øjnene forandredes aldrig. To mægtig store, runde, stive, frygtelige og kulsorte Øjne stirrede opad fra de snoende og vridende Fangarmes Bund."

Drengen gyste igen og ønskede, at den smukke Sværdfisk vilde svømme bort fra den slimede Rædsel saa hurtigt som muligt. Men han afbrød ikke sin Onkel; det vilde være frygteligt, hvis Onkel Andy blev gnaven og holdt helt op paa dette spændende Punkt.

„Da Lille-Sværd saa disse lange Fangarme trække Barracudaen ned," fortsatte Onkel Andy efter at have tændt sin Pibe, „styrtede han frem som et blaat Lyn og stødte sit Sværd i den nærmeste."

„Aah," sagde Drengen uforsigtigt. „Han huskede, at Barracudaen engang havde reddet ham."

„Det tror jeg ikke," gryntede Onkel Andy. „Der er ikke meget af den Slags Følelser i en Sværdfisk, forstaar du. Han vilde ogsaa have stukket Barracudaen og ædt den, saa hurtigt som ingenting, men han *hadede* Blæksprutten, og andet tænkte han ikke paa. Han skruede sig tilbage og trak sit Sværd ud af Fangarmen, som næppe syntes at bryde sig om Saaret. I samme Øjeblik greb en anden Fangarm efter ham, for Hr. Blæksprutte havde ti Fangarme, forstaar du, og hver af dem længtes efter at slaas. Den fik imidlertid kun daarligt fat, og

Lille-Sværd, hvis Styrke nu var helt overraskende, rev sig løs med en stor, blødende, sviende Plet paa sin Side.

Der gik et Lys op for ham, skønt han var hvidglødende af Raseri. Han saa, at det ikke var til nogen Nytte at støde i disse sejge Fangarme. Han listede sig fremad, som vilde han staa paa Hovedet, og for saa lige ned og drev sit Sværd i dets fulde Længde i et af disse frygtelige Øjne.

Øjeblikkelig lukkede en tre, fire Fangarme sig om ham; men de slog nu paa maa og faa og arbejdede ikke sammen. Uhyret blev forvirret ved det frygtelige, gennemborende Stød. Lille-Sværd blev hindret af Fangarmene, som klyngede sig om ham, men han havde dog stadig Plads til at bruge sit Vaaben. Af al Magt drev han igen sit Sværd dybt ind i Blæksprutten Hoved og vred og drejede det, idet han trak det ud. Flere Fangarme lukkede sig om ham, men de syntes at have mistet deres Gribekraft ved Angrebet paa Kilden til deres Magt. Den kæmpende Barracuda blev trukket ned med dem, men i Blinde, og Vandet blev fuldstændig sort af den Mængde Blæk, som Uhyret pumpede ud.

I nogen Tid var det hele en sydende, kæmpende Masse af Fisk og Fangarme og Blæk; Lille-Sværd bare stak og stak med sit Sværd i den bløde Masse under sig. Saa gav pludselig Fangarmene slip og faldt tilbage saa slappe som var de Søgræs. Barracudaen, som var meget udmattet svømmede bort uden saa meget som at sige Tak.

Da Lille-Sværd blev sig selv igen og opdagede sin Sejr, svømmede han langsomt bort fra Blækskyen. Han vidste, at Blækspruttens Kød var godt at æde, og han ventede blot paa, at Skyen skulde forsvinde, før han begyndte paa et Maaltid, som fuldstændig vilde tilfredsstille hans Hævntørst.“

Drengen sad tankefuld nogen Tid efter, at Onkel Andy havde sluttet sin Fortælling. Endelig sagde han bestemt: „Jeg er ogsaa glad for, at vi ikke har Blæksprutter i Søen.“

„Hm!“, gryntede Onkel Andy. „Ja, der er Masser af Ting, som vi ikke har, og som vi meget godt kan undvære.“





I DYBETS VUGGE

ONKEL Andy havde kastet sine Fluer i det hvirvlende Gab paa en af de kolde Strømme, som føder den krystalklare Sølvsø. Han trak en pragtfuld, rødmavet Ørred paa halvtredie Kilo — ikke et Gram mindre — op af den.

„Er det ikke en mægtig Pløk, jeg har stukket der," raabte han jublende og holdt sit Bytte frem, saa Drengen, der spændt havde iagttaget hans Anstrengelser, rigtig kunde se den.

„En Pløk, du har stukket?", gentog Drengen undrende. Han forstod ved „at stikke en Pløk" noget, som uartige Drenge gør for at redde sig ud af en Forlegenhed, de er kommet i. Han var endnu ikke en fuldt udviklet Fisker og kunde ikke forstaa, hvad det havde med en Ørred at gøre.

Onkel Andy syntes at ane hans Vanskelighed.

„Jeg mener," forklarede han, „er den ikke stor? Usædvanlig stor?"

Drengen saa atter forundret ud. Fisken var virkelig meget smuk, men for Drengens Øjne syntes den paa ingen Maade bemærkelsesværdig i Størrelsen; men da han ikke holdt af at vise sig uenig med Onkel Andy, spurgte han høfligt: „Er *den* stor? Bill siger, at der er Fisk, som er større end et Hus."

Onkel Andy saa paa ham fra Siden.

„Det forekommer mig," sagde han, „at du er noget vanskelig at stille tilfreds i Dag, og i hvert Fald vrøvler Bill. Det er ikke Fisk, de Uhyrer, han har fortalt dig om. Det er Hvaler."

„Jamen, de lever da i Vandet, gør de ikke?", indvendte Drengen overrasket.

„Selvfølgelig!", indrømmede Onkel Andy, medens han svøbte sin store Ørred ind i vaadt Græs og satte sig paa en nærliggende Stamme for at faa en Pibe Tobak.

„Hvorfor er de saa ikke Fisk?", blev Drengen ved, ivrig efter at komme til Bunds i Sagen.

„Fordi de ikke er det," svarede Onkel Andy uvilligt; han havde ført sig ud i noget, som skulde forklares, og det holdt han aldrig af. „De er Pattedyr akkurat som Hunden eller Moskusrotten."

Drengen rynkede forvirret Panden, og Onkel Andy formildedes.

„Ser du," fortsatte han, „de er ikke Fisk, fordi de ikke kan aande under Vandet, som Fisk kan, men maa komme op til Overfladen for at faa Luft, ligesom vi. Og de er ikke Fisk, fordi de føder deres Unger ligesom Koen eller Katten gør. Og — ja, der er mange andre Grunde."

„Hvad er det for andre Grunde?", spurgte Drengen ihærdigt.

Men Onkel Andy mærkede, at han var ved at vove sig ud, hvor han ikke kunde bunde, og han undgik derfor behændigt Spørgsmaalet.

„Tror du, at den gamle Ørred der," sagde han og pegede paa Græsbundtet, „nogen Sinde har elsket og har passet sine Børn som Hvalen, jeg nu skal fortælle dig om. Du kan tro nej! Ørreden havde Hundredtusinder og vidste intet bedre end at *æde* dem, naar den kun-

de faa Held til det. Men Hvalen havde kun een — ad Gangen, altsaa — og den syntes altid, at der var intet som den Unge i hele Verden. Der er Masser af andre Mødre, som er lige saa taabelige. Din for Eksempel."

Drengen lo. Det morede ham, naar han forstod en af Onkel Andys Morsomheder, — hvilket paa ingen Maade var Tilfældet med dem alle. Han lod sig falde ned paa Mosset foran Stammen, hvor han kunde stirre lige op mod Onkel Andys Ansigt med sine blaa, forventningsfulde Øjne.

„Det var langt borte her fra Sølvsøen, at Hvalungen blev født," begyndte Onkel Andy med fjern Stemme og et fjernt Blik i Øjnene. „Det var højt mod Nord, hvor Sommersolen stod lavt over en Verden af koldt, grønt Hav, graa, lave Kyster, tøende, hvide Ismarker og flydende Isbjerge, som straalede med det yndigste Farveskær i det lyseste blaa og violette. Ungen med den glatte, graasorte Ryg og grumsetflødefarvede Bug var ikke smuk i sig selv, skønt dens Moder selvfølgelig syntes det modsatte, naar den laa under hendes store Luffe og pattede, mens den blev vugget af de lange, rolige, arktiske Dønninger."

„Hvad er arktiske Dønninger?" spurgte Drengen og rynkede Panden mere end før. Han forestillede sig, det var høje, nydelige Eskimoer i vidunderligt Pelsværk, og det forekom ham meget mærkeligt, at den gamle Hvalmoder skulde være saa tam, at hun vilde lade dem komme nær nok til, at de kunde vugge Barnet for hende.

„Bølger, mener jeg! Store Bølger!", gryntede Onkel Andy misfornøjet. „Man skal være saa ovenud bogstavelig med dig i Dag. Hvis du nu afbryder mig en Gang til, holder jeg helt op, saa kan du jo faa Bill til at fortælle dig om det. Hvad det var, jeg vilde sige — han — Ungen altsaa, ikke Bill — var henved tre Meter lang.

Han saa ud, som havde han kun Hovede, og hans Hovede saa ud, som var det kun Mund, og hans Mund — ja den kunde du ikke se ind i, for han havde saa travlt med at patte. Hans Moder laa derimod med *sin* Mund halvt aaben, en mægtig Hule til Mund, næsten en Trediedel af hendes Krop, — og i *den* var kun Barder at se. For du maa vide, at hun var af den gamle og højtagtede Rethvalfamilie, som foragtede at have Tænder og derfor saa at sige maatte leve af Suppe."

Her standsede han og saa paa Drengen, som vilde han sige: „Nu skal du vel igen afbryde til Trods for, hvad jeg har sagt." Men Drengen holdt sin Nysgerrighed om Suppen tilbage og sad kun og kiggede paa ham med alvorlige Øjne; saa fortsatte han.

„Ser du, det var en meget passende Slags Suppe, en levende Suppe, som de aad. Havet er paa store Strækninger fuldt af bittesmaa Dyr, undertiden Vandmænd og Gopler og undertiden smaa Blæksprutter af forskellig Slags, men alle rejser de i utallige Mængder *fra* et eller andet Sted *til* et eller andet Sted; de ved ikke selv hvorfor. Som den store Hvalmoder laa der med sin Mund aaben, flød disse Sværme af smaa Svømmere roligt ind i den uden saa meget som at drømme om, at det var en Mund. Der blev de indfiltret i de lange, smalle Striber eller Plader fra de frynsede Barder. Hvert Øjeblik lukkede Hvalen dovent sin Mund, strakte sin mægtig tykke Tunge frem og pressede Vandet ud gennem Bardesiden. Det var ligesom at si et Fad Snittebønner i et Dørslag. Naar hun havde slugt denne Portion Vandmænd og Blæksprutter, aabnede hun Munden igen og ventede paa, at en ny Mængde skulde svømme ind. Det var en meget let og behagelig Maade at faa en Bid Frokost paa, medens hun ventede paa, at hendes Barn skulde patte færdig, og hvert Øjeblik „sprøjtede" hun fra

det store Aandehul eller Næsebor ovenpaa sit Hoved og sendte en douchelignende Straale af dampende Aande op. Hvert Øjeblik sendte den storhovede Unge under hendes Luffe ogsaa en Barnestraale op, som om den vilde efterligne sin Moder.

Du maa imidlertid ikke tro, at denne dovne Maade at faa Mad paa var nok til at forsyne Hvalmoderens Krop med Føde; — hun var tyve Meter lang, tre Gange saa lang som Bills Skur derovre. Dette var kun Smaabidder. Da hun syntes, at hendes Barn havde pattet længe nok, gav hun det et Tegn, som det forstod. Det trak sig lidt tilbage langs hendes mægtige Side. Saa løftede hun sin uhyre Hale lige i Vejret og dykkede langsomt ned i det svage, grønne Lys i Dybet, medens Ungen dygtigt holdt sin Plads bag hendes beskyttende Luffe.

Her nede sværmede Verdenshavets Smaavæsner mere tæt end ved Overfladen. Hvalmoderen svømmede langsomt og fyldte atter og atter sin Mund med de smaa, flydende Blæksprutter, til hun blev træt og maaske havde slugt et Ton af dette bløde Foder. Naar de følte Bardesien lukke sig om sig, blev de bange og udsendte en Blækstraale, som om de troede, at den kunde frelse dem fra Skæbnen. Det mørkegrønne Vand i Nærheden blev saa tilsølet, at Ungen næppe kunde se og maatte trykke sig tæt ind til sin Moders Side. Et Par Slag af hendes mægtige Haleflig drev hende, lig Skruen paa en Oceandamper, ud af dette Mørke og førte hende et Øjeblik efter ind i en Stime af sydrejsende Lodder."

Drengen aabnede sin Mund for det naturlige Spørgsmaal: „Hvad er Lodder?"

Men Onkel Andy kom ham i Forkøbet.

„Det er smaa Fisk noget lignende Sardiner," forklarede han hurtigt, „og de rejser i saa utallige Mængder, at Stormvejr undertiden kaster dem op paa Kysten i

lange Skaar, ligesom du ser, naar der er slaaet Hø, saa Bønderne kommer og kører dem bort til Gødning. Naa, det tog ikke lang Tid for den gamle Hval at fylde sin store Mave, da der var saadan en Mængde Lodder. Hun pløjede dovent gennem Stimen og standsede for ømt at gnubbe sit Barn med Luffen.

Pludselig fik hun Øje paa en mærkeligt udseende Skabning, som svømmede lige neden under Loddestimen og af og til aabnede sin Mund for at sluge en Tønde eller mere af Fiskene. Den var omkring fem Meter lang, havde en uhyggelig hvidgraa Farve og fra dens Næse stod et skarpt, snoet Horn, maaske to Meter langt, lige i Vejret. Det var kun en dum Narhval, som ikke havde det ringeste Ønske her i Verden om at fornærme sin kæmpemæssige Nabo; men hun blev nervøs ved Synet af dens Horn. Det fik hende til at tænke paa den frygtede Fjende, Sværdfisken. Hun lagde sit Barn godt ind under Luffen og gjorde et vildt Fremstød mod den uskyldige fremmede. Dens smaa Griseøjne blinkede ængsteligt, mens den styrtede bort, saa hurtigt den kunde og snart tabtes af Syne blandt Loddernes Millioner.

Hvalmoderen havde nu været under Vandet i tolv—femten Minutter og vidste saa, at det var Tid for hendes Unge at aande igen; selv kunde hun have fortsat uden ny Luft i endnu fem eller maaske endda ti Minutter til uden megen Anstrengelse."

Drengen snappede efter Vejret. Det var som en fæl Drøm, dette at tænke paa at lade være at trække Vejret saa længe.

„Aah, hvor det maa gøre ondt!", afbrød han. „Jeg troede, det slog dem ihjel."

„*Dig* vilde det selvfølgelig slaa ihjel i Løbet af to Minutter," svarede Onkel Andy. „Men de er skabte anderledes. De har det saa nemt, at de aander en hel Del

paa en Gang og behøver saa ikke at tænke mere paa *det* en Tid. Du kan let se, hvilken Behagelighed, det maa være for dem.

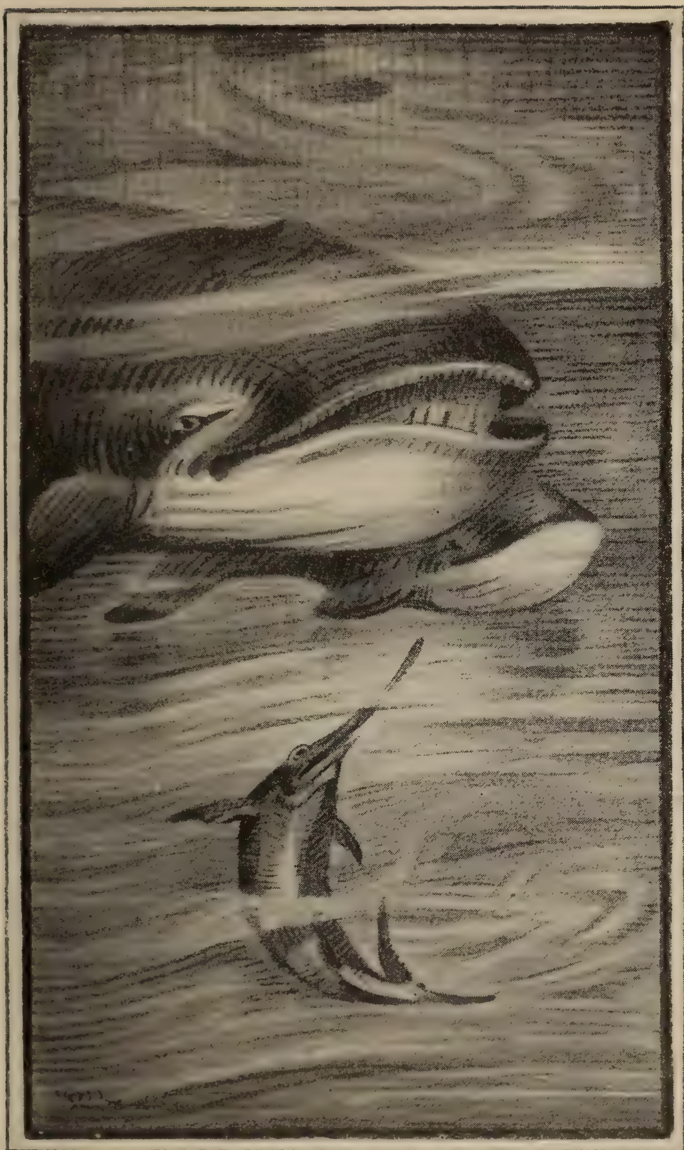
Da de kom op til Overfladen igen, laa de behageligt og vuggede i de grønne Dønninger, medens de blæste den brugte Luft ud af deres Lunger. Den lille, tynde Straale fra Ungen hævede sig værdigt ved Siden af Moderens høje og yndefulde Sprøjt. Ungen var altid sulten, fordi den skulde vokse saa meget; den begyndte derfor igen at patte, medens Moderen halvsovende laa og solede sig. Over dem fløj nogle store, hvide Havmaager, der skreg mod det skarpe blaa, nu og da fo'r de ned med et Plask og snappede en Fisk fra de gennemsigtige Bølgekamme. Nogle Hundrede Meter borte laa tre Sæler og solede sig paa en Isflade, og i det fjerne kunde hun se andre Hvaler sprøjte. Moderen vidste da, at hun og Barnet ikke var alene i dette store, klare Hav og Himmelrum.

Sædvanligvis plejede den store Hval ikke at blive mere end to, tre Minutter i Overfladen; hun tilbragte det meste af sin Tid i mere passende Dybder. Men nu, medens hendes store Barn diede, laa hun ofte længe og solede sig i Overfladen, til Sulten drev hende til Virksomhed igen. Sædvanligvis plejede hun ogsaa at være temmelig skødesløs med at holde Udkig efter sine Fjender, men nu passede hun paa, selv naar hun syntes at sove, og den mindste Smule ud over det sædvanlige, var nok til at gøre hende urolig. Som hun dovent laa og vuggede der med sit Hoveds store, sorte Runding og Ryggen lige i Vandskorpen — det lignede et Rev, som rejste sig over Bølgerne — fik hun pludselig Øje paa et hvidt, laaddent Hoved med en sort Næsetip, som hurtigt kløvede Vandet. Hun vidste, at det kun var en Isbjørn, som svømmede, og hun vidste ogsaa, at den ikke

var stor nok til at vove at angribe hendes Unge. Men med sin taabelige Moderangst havde hun noget imod, at selv den var i Nabolaget. Hun drejede sin mørke Krop rundt som for at skjule Barnet for den hvide Svømmers Øjne, mens hun laa og kiggede paa ham i mistænksom Vrede. Bjørnen nedlod sig imidlertid næppe til at se efter hende. Den var ude efter de solslikkende Sæler paa Isflagen. Nu dykkede den, en lang, lang Dykning, kom pludselig op lige ved selve Iskanten og snappede den nærmeste Sæl i Struben, netop som den skulde til at styrte sig i Vandet.

Denne kedelige Historie skænkede den gamle Hval ingen synderlig Interesse; saa længe Bjørnen holdt sig i ærbødig Afstand fra hendes dyrebare Barn, var det hende ligegyldigt, hvor mange dumme Sæler den dræbte.

Men lidt efter opdagede hun langt borte blandt sine sprøjtende Slægtninge det sorte, langsomtgaaende Skrog af en Hvalfangerdamper. For længe siden havde hun lært, at disse mærkelige Dyr, som syntes at have andre meget smaa, men meget, meget farlige Dyr inden i sig, var de Fjender, der var mest at frygte. Det var nu altfor langt borte til, at hun behøvede at være urolig, men hun laa og passede paa det ubegribelige Uhyre saa godt, at hun næsten glemte at aande. Lidt efter saa hun det kravle tæt hen til en af hendes intetanende Slægtninge. En ondskabsfuld Flamme skød u l fra dets Hoved. En høj Torden kom rullende over Bølgerne, og hun saa sin kæmpemæssige Slægtning kaste sig helt op i Luften. Han faldt tilbage med et rædselsfuldt Plask, som fik Uhyret til at rulle, og i maaske et Minut piskede hans Kamp Havet til Skum. Saa blev han stille, og snart saa hun ham blive trukket langsomt bort, til han laa tæt op til Uhyrets Side. Denne Hændelse fyldte hende med en Rædsel, som gjorde



hende helt syg. Hun knugede Ungen skælvende ind under sin Luffe og styrtede endnu engang ned i Dybet saa hurtigt som den lille kunde følge med. I en Dybde af maaske femoghalvfjerds Meter drog hun videre til et andet Madsted, hvor hun stolede paa, at Uhyret ikke kunde være fulgt med.

Da hun igen kom op til Overfladen, femten Minutter efter, var Uhyret og alle hendes sprøjtende Slægtninge borte, skjult bag et flere Kilometer langt, blaat Isbjerg. Men hun var ikke beroliget. Hun blev oppe næppe to Minutter for at give Ungen Tid til at aande og styrtede saa igen nedad og fortsatte sin Rejse. Da dette havde gentaget sig en halv Snes Gange, begyndte hun at føle sig mere rolig. Hun gjorde Holdt og laa og vuggede i Havet lige uden for en bred, klippekantet Bugt.

Her vilde Heldet, at hun befandt sig midt i den Føde, hun holdt mest af. De graagrønne Bølger var helt plettede af blegrødt. Denne usædvanlige Farve kom fra Hærskarer af bittesmaa, rejelignende Dyr, langt ude i Familie med dem, du holder saa meget af paa Smørrebrød. Hvalen foretrak dem i Form af Suppe, saa hun sejlede langsomt gennem dem med sin Kæmpemund paa vid Gab. Af og til lukkede hun Kæberne sammen, gav et Par store Gylp, og de smaa Øjne, som sad helt tilbage ved hendes Skulderblade, straalede af Tilfredshed. Men det saa ud til, at hun ikke var den eneste, som holdt af saadanne Lækkerbidskner. Luften var fuld af Vingesus og Skrig; Maager, Tossefugle og Storkjover slog ned, plaskede og skændtes, fordi de kom i Vejen for hverandre ved Festmaaltidet. Her og der viste en stor Sugehvirvel paa en Bølges glatte Ryg, at ogsaa de store Fisk tog for sig af den blegrøde Sværm. Hvalen holdt Øje med disse store Hvirvler, skønt hun egentlig ikke følte nogen Fare her.

Hun var netop ved at komme til det Resultat, at man kan faa nok, selv af Rejer, da hun ved at kigge nedad fik Øje paa en lang, smidig, faretruende Skikkelse, som skraaede op mod hende gennem en Stribe klart Vand mellem Rejehærene. Hun kendte alt for godt denne uhyggelige Skikkelse, som styrtede mod hendes Barn med det frygtelige Sværd, der stod skarpt og lige ud fra den spidse Næse.

Til Trods for sin umaadelige Krop og tilsyneladende kluntede Skikkelse, var Hvalen i Stand til vidunderlig hurtig Handling. Forstaar du, hun var et helt Bundt Muskler, naar vi lige undtager Hovedet. Hurtig som Tanken smuttede hun rundt mellem Ungen og den opadfarende Sværdfisk. Hun kom lige i rette Tid. Stødet, som vilde være gaaet tværs gennem Ungen og have skaaret dens Hjerte midt over, gik nu dybt ind i hendes Side.

Røverfisken trak sit frygtelige Vaaben tilbage, drejede rundt som Lynet og førte et nyt Stød mod det eftertragtede Bytte. Men Moderen, som holdt sin lille tæt ind til sig under Luffen, drejede igen tidsnok til at hindre Angrebet og fik igen det frygtelige Stik i sin Side. Saa hurtig var Sværdfisken — den var en Slags Kæmpemakrel med 'hele Makrellens Ynde, glødende Lidenskab og Behændighed, — at den syntes at være allestedsnærværende. Hvalen blev ved at dreje rundt i en svimlende Skumkreds, ligesom en Malstrøm, med den forvirrede Unge i Kredsens Midte. Hendes Hales mægtige Skrueslag — dens Flige var syv Meter brede — satte hele Vandoverfladen i Kog mange Hundrede Meter bort.

Til sidst brød den forpinte Moder, vanvittig af Raseri, af Rædsel for sin Unge og af Smerterne i sine Saar, ud i et dybt drønende Brøl, der lød, som kom det fra hundrede Tyre. Denne gaadefulde Lyd sendte Maager-

ne skrigende op i Luften og skræmmede de solslikkende Hvalrosser væk fra Klipperevene fem Kilometer borte. Hver Sæl, som hørte det, gyste og dykkede ned, og en gammel Isbjørn, der strejfede om langs den øde Kyst for at søge efter døde Fisk, løftede sit magre Hovede og lyttede ængsteligt.

Kun Sværdfisken lagde ikke Mærke til dette mægtige og fortvivlede Brøl. Midt under det gjorde den et nyt Stød, ramte en Haandsbred ved Siden af Kalven og begravede sit Sværd saa langt, det var, i Moderens Flanke. Ved dette syntes den gamle Hval at miste al Omtanke. Stadig knugende den skrækslagne Unge under den ene Luffe, stod hun lige paa Hovedet, saa det og hendes halve Krop var under Overfladen og begyndte at piske Vandet om sig med tunge, bedøvende Slag af Halen. Dette mægtige Oprør drev Sværdfisken bort fra Overfladen, og i et Par Minutter svømmede den rundt om hende i en stor Cirkel syv Meter nede og prøvede at faa Rede paa denne mærkelige Taktik. Saa skød den hurtigt og lydløst som en Skygge skraat ind godt nede under disse bragende Slags Rækkevidde. Dens Sværd gik lige gennem Ungen, gennem dens Hjerte, dræbte den øjeblikkelig og tvang den samtidig bort fra dens Moders Beskyttelse. Sværdfisken styrtede bort med det livløse, men endnu skælvende Legeme paa sit Sværd og var øjeblikkelig ude af Syne, skjult af de tætte, oprørte, blegrøde Rejeskarer.

I maaske et Minut syntes Moderen uvidende om, hvad der var sket, forvirret som hun blev af sine egne Anstrengelsers Voldsomhed. Endelig holdt hun op med at piske Vandet, kom langsomt op til Overfladen, stirrede fortumlet omkring og udbrølte endnu engang sit frygtelige, drønende Raab. Endnu engang for Havfuglene rædselslagne op i Luften, og den gamle Isbjørn paa den

fjerne Kyst løftede atter sit Hovede for ængsteligt at lytte."

„Og hun saa aldrig sit Barn mere," mumlede Drengen sørgmodigt.

Onkel Andy fnyste foragteligt i Stedet for at svare.

„Aah, hvor jeg vilde ønske, at der var nogen, der rigtig vilde give den Sværdfisk," sagde Drengen og tørrede en Taare bort fra sin Næse.





TEDDY-BJØRNS BITRÆ

De var ved at udforske de høje Skrænter paa den anden Side Sølvsøen. Det havde været en usædvanlig lang Tur for Drengens korte Ben, og Onkel Andy havde betænksomt foreslaaet et Hvil, under Foregivende af at han trængte til at faa en rolig Pibe Tobak. Han vidste, Drengen vilde stavre af Sted, til han sank om i sine egne Fodspor, før han vilde tilstaa, at han var træt. En mosklædt Kampesten i den luftige, grønne Skygge af en Sølvbirk var Hvilestedet, primitivt og dog behageligt, netop efter Onkel Andys Smag, og dernede bag en Række af tre lave, skovklædte Højderygge laa Søens fortryllende Spejl udbredt. Onkel Andys Pibe smagte ham aldrig saa godt, som naar han kunde ryge den til en stor og pragtfuld Udsigt.

Drengen, som havde sat sig med Benene overkors paa Grønsværet ved Foden af Stenen vilde ogsaa have nydt den vidunderlige Udsigt, men hans ivrige Øjne havde opdaget et Par brune Kaniner, som spørgende kiggede paa ham fra Kanten af et Krat af unge Graner.

„Maaske,“ tænkte han ved sig selv, „vil de komme ud og lege, hvis vi er rigtig stille.“

Han skulde lige til forsigtigt at hviske dette til Onkel Andy, da der et eller andet Sted fra Træerne bag ham

kom en høj, skrabende Lyd af Kløer, som kradsede mod Bark, efterfulgt af et Bump, et Grynt og en Piben og saa Støjen af et tungt Dyr, som fo'r gennem Underskoven. Det standsede sin støjende Flugt en tyve-tredive Skridt fra dem; men Buskadset var saa tæt, at de ikke fik et Glimt at se. Kaninerne forsvandt, og Drengen blev forskrækket, rykkede sig tættere til sin Onkels Knæ og stirrede op paa ham med store, spørgende Øjne.

„Han har nok mægtig travlt og er ligeglad med, hvem der hører det," kluklo Onkel Andy. Men hans buskede Øjenbryn var rynkede af nogen Forvirring.

„Hvem er *han?*" spurgte Drengen.

„Hm, naa," brummede Onkel Andy, det skulde sige saa meget som, at Drengen burde vide det uden at spørge. „Du ved, at der er intet i disse Skove, som er stort nok til at lave saadan en Støj undtagen en Bjørn eller et Elsdyr. Et Elsdyr kan ikke kravle, og du hørte, at den Fyr her faldt ned fra et Træ, ikke?"

„Hvorfor faldt han ned fra et Træ?" spurgte Drengen meget overrasket.

„Det er netop, hvad jeg —," begyndte Onkel Andy. Men han blev afbrudt.

„Aah! Av! Den stak mig," raabte Drengen med skingrende Stemme, hoppede op og slog efter sit Øre. Hans Øjne fyldtes med Taarer over Fornærmelsen.

Onkel Andy kiggede et Øjeblik paa ham i alvorlig Bebrejdelse. Saa sprang ogsaa han op, som om Kampestenen pludselig var bleven rødglødende, strøg sig over Haaret med begge Hænder og tabte sin Pibe.

„Nu forstaar jeg hvorfor han faldt ned," raabte han. Drengen gav igen et Skrig, slog sine Hænder mod Knæet, der hvor Strømpen ikke naaede op til hans korte Benklæder og begyndte at hoppe frem og tilbage paa eet

Ben. En tung, bedøvende Summen begyndte at blive hørlig.

„Kom!“ hylede Onkel Andy, slog vredt mod sin Kind og dukkede Hovedet, som om han vilde stange nogen. Han greb Drengen i den ene Arm og styrtede over til Grantykningen med ham, hvor Kaninerne havde siddet.

„Duk dig!“ beordrede han. „Ned med dig — fladt ned!“ Sammen kravlede de ind i den lavtvoksende, tætbladede Tykning, hvor de laa Side om Side med Ansigtet nedad.

„De forfølger os ikke herind,“ mumlede Onkel Andy.“ De kan ikke lide tæt Buskads.“

„Men jeg er bange for, at vi har bragt nogle med os,“ svarede Drengen og prøvede stærkt paa at holde Graaden borte fra sin Stemme. „Jeg synes, jeg hører en kravle rundt og summe i mit Haar. Aah!“ Han greb vildt om sit Ben.

„Du har Ret,“ sagde Onkel Andy; hans Stemme blev pludselig meget streng, da en Bi kravlede over hans Flip og stak ham eftertrykkeligt i Nakken. Han rejste sig op. Flere andre Bier kravlede over ham og søgte en virkningsfuld Plet, hvor de kunde anbringe deres brændende Erindringer. Men han skænkede dem ingen Opmærksomhed. De stak ham, hvor de vilde, medens han hurtigt undersøgte Drengens Haar, Bluse, Ærmer, Strømper og løstsiddende Bukser. Han dræbte en halv Snes af de vrede Kravlere, før de naaede at gøre Drengen mere Skade. Han trak tre Brodde ud og anbragte fugtig Jord, som han tog under Mosset, paa hver rød og smertende Plet.

Drengen saa op paa ham med en kæk, lille Latter og rystede haardnakket Taarerne fra sin Næsetip, fordi

han ikke ved at bruge sit Lommetørklæde eller sin Haand vilde vise, at de var der.

„*Rigtig* mange Tak," begyndte han høfligt. „Men aah, Onkel Andy, dit stakkels Øje er frygteligt, aah!"

„Ja, de *har* været lidt ude efter mig," samtykkede Onkel Andy og vendte sig raskt mod sine egne Angribere, nu Drengen var sikker. „Men dette Stik under Øjet er det eneste, som betyder noget. Se her, om du kan faa fat paa Brodden."

Drengens gode Øjne og behændige smaa Fingre fangede den straks. Onkel Andy plastrede Stedet med en Klat vaad, sort Jord og kiggede alvorligt over den paa Drengens hævede Øre. Han ordnede sit graasprængte Haar og prøvede at se ud, som om intet særligt var hændt.

„Jeg vilde ønske, at jeg havde faaet min Pibe med mig," mumlede han. „Den ligger derovre ved Stenen. Men jeg tror ikke, det vilde være sundt for mig at kravle ud og hente den lige nu!"

„Hvad tror du, det var, der gjorde dem saa frygtelig rasende," spurgte Drengen, mens han plejede sit Saar og uroligt lyttede til den ondskabsfulde Summen, som fyldte Luften udenfor Tykningen.

„Det er den dumme Bjørn," svarede Onkel Andy. „Han er stødt paa et Bitræ, som var for svært for ham at rive op, og han tossede saa med det netop længe nok til at faa Bierne godt rasende. Saa stak han af i en Fart, og vi maa blive her, til Bierne er blevne lidt rolige igen."

„Hvor længe vil det vare?" spurgte Drengen bedrøvet. Det var svært at sidde stille i det varme Granbuskads med den brændende, bankende Svie i sit Øre og to smaa brændende, smertende Pletter paa sit Ben.

Onkel Andy var selv langt fra glad, men han følte,

at Drengen, som havde opført sig saa godt, maatte have Tankerne adspredt. Han fiskede et Brev frem fra sin Lomme, rullede en Cigaret saa tyk som en Finger af sit svære Pibetobak og begyndte at udstøde saa mægtige Skyer, at de nok skulde afskrække andre Bier fra at luske ind i Tykningen; derefter bemærkede han ligegyldigt, men trøstende: „Det er paa ingen Maade altid, at Bjørnen klarer sig paa denne Maade; for det meste gaar det modsat. *Denne* Bjørn var en Idiot. Men Teddy-Bjørn, en Unge ovre ved Foden af Sukkertopbjerget, *han* var ikke saa tosset. Da han gik løs paa sit første Bitræ, — han var dengang kun en Unge, maa du huske, — ordnede han Foretagendet hurtigt og paa en ordentlig Maade. Jeg vilde ønske, det havde været disse Bier, han havde renset ud."

Drengen var saa overrasket, at han glemte sit Ben et Øjeblik.

„Ih!" udbrød han. „Hvordan kunde en Unge gøre, hvad en stor, stærk, voksen Bjørn ikke kunde klare." Han tænkte med Gysen paa, hvor udygtig *han* vilde være til saadan et Foretagende.

„Vent og hør!" advarede Onkel Andy og blæste som rasende Skyer fra sin mægtige Cigaret. „Det var henimod Slutningen af Blaabærtiden, da Teddy-Bjørn mistede sin store, brunpelsede Moder og sin lille, glinsende, mørke Søster og fandt sig fuldstændig ene i Verden. De var alle tre kommet ned sammen fra de høje Blaabærstrækninger til de mørke Moser for at jage efter Rødder og Svampe som en Afveksling i deres Frugtkost. Moderen og Søsteren var begge blevet fanget i en Fælde, en frygtelig Fælde, som knuste dem fuldstændig med det samme. Teddy-Bjørn, som var nogle Meter fra Faren, havde stirret derhen et Par Sekunder i stivnet Skræk. Saa styrtede han bort som en gal med sin Moders adva-

rende, hæse Skrig i sine Ører. Han følte instinktmæssigt, at han aldrig vilde se dem mere, og han var meget ulykkelig og ensom. En hel Dag var han i daarligt Humør og strejfede hvileløst omkring paa de høje Skrænter uden at æde, til han endelig blev saa sulten, at han *maatte* have noget Mad. Han glemte sin Sorg lidt og begyndte at søge efter Føde. Men fra at være en Unge, der havde det mest solfyldte Humør, blev han nu straks saa irritabel, som nogen kunde være.

Som jeg har fortalt dig," fortsatte Onkel Andy og kiggede med mærkelig Alvor paa Drengen over Mudderkagen paa sit hævede Øje, „var Blaabærrene netop ved at være forbi, og da Teddy-Bjørn ikke vilde gaa ned i Lavlandet igen for at jage efter andre Fødemidler, maatte han drive langt omkring for at faa Blaabær nok til at stille sin sunde, unge Appetit med. Saaledes skete det, at han en Dag i en afsidesliggende Krog af Bjergene stødte paa en Strækning med forsinkede Bær, store, tunge, dybblaa og saftfyldte Bær, og han glemte fuldstændig sig selv i sin graadige Ivrighed. Han peb, han gryntede, og han svælgede og havde slet ikke Tid til at se, hvor han traadte. Pludselig faldt han da ogsaa lige gennem det tykke Dække af Blaabærbuske og rutchede sprællende og kradsende ned ad en næsten lodret Skrænt.

Stykket, han faldt, var ikke meget under ti Meter, og han standsede med et Bums, som ikke lod ham beholde Vejr nok til at skrige. Bunden var imidlertid blød med Underskov, gamle Grene og Løv, saa han kom ikke til Skade. Et Stykke Tid havde han travlt med at slikke sig overalt for at forvisse sig om, at han var uskadt. Beroliget i saa Henseende luskede han om og undersøgte Stedet, han var dumpet ned til.

Det var en Slags dyb Skaal, ikke femten Meter bred

ved Bunden og med saa stejle Klippesider, at Teddy-Bjørn slet ikke følte Lyst til at klatre op ad dem. Han gik snøftende og spejdende rundt ved Udkanterne i Haab om at finde en lettere Maade at slippe væk paa. Skuffet i dette løftede han sin sorte, aarvaagne, lille Næse i Vejret og kiggede længselsfuldt op, som om han overvejede, om han skulde prøve at flyve.

Han saa ingen Hjælp i den Retning; men hans Næsebor opfangede en Duft som øjeblikkelig bragte al Tanke om at undslippe ud af hans Hoved. Det var den varme, liflige Duft af Honning. Teddy-Bjørn havde aldrig smagt Honning; men ingen behøvede at fortælle ham, at det var godt. Samtidig følte han, at han var meget sulten, og i Stedet for at prøve paa at finde en Vej ud af Hullet, var hele hans Ønske nu at finde ud af, hvorfra denne vidunderlige Lugt kom. Hvis han i det hele taget tænkte mere paa Hullet, saa var det kun for at glæde sig over, at han havde haft det store Held at falde i det.

Fra det tykke Jordlag i Bunden voksede tre store Træer. To af disse var Grantræer, grønne og levende. Det tredie var en gammel Ahorn, hvor nogle af Grenene var brækket af. Den var helt gaaet ud paa den ene Side, medens nogle faa Grene paa den anden Side endnu havde Blade. Omkring et lille Hul nær Toppen af dette stærkt medtagne, gamle Træ fik Teddy-Bjørn Øje paa en Mængde Bier, som fløj til og fra. Saa vidste han, hvor den vidunderlige Duft kom fra. For skønt hans Erfaringer, som jeg har sagt dig, var meget begrænsede, saa havde hans Moder dog sørget for at bibringe ham en forbavsende Mængde nyttige og forskelligartede Oplysninger.

Teddy-Bjørn havde en Anelse om, at Bier til Trods for deres ringe Størrelse var i Stand til at være højst ubehagelige og ogsaa, at de havde et pirreligt Gemyt,

Alligevel spildte han ingen Tid med at spekulere over, hvad han helst skulde gøre; han var nemlig en meget beslutsom Bjørn. I samme Øjeblik, som han var overbevist om, at Honningen var oppe i det Træ, klatrede han op for at faa fat i den.

„Aah!“ raabte Drengen og gyste af Medlidenhed, mens han følte paa sit Ben og sit Øre. „Hvorfor tænkte han sig dog ikke om?“

Onkel Andy syntes ikke at mene, at dette Spørgsmaal var et Svar værd. Han overhørte det, men stoppede op netop ved dette spændende Punkt og begyndte med fortvivlende Forsigtighed at rulle sig en ny, tyk og kluntet Cigaret. Han lagde frisk Jord baade paa Drengens og sine egne Stik og fortsatte saa endelig.

„Træet maa have været hult langt ned, for næsten lige saa snart Teddy-Bjørns Kløer begyndte at kradse paa Barken, anede Bierne Uraad og blev ophidsede. Da han var knap nok Halvvejen oppe og hang fast i den ru Bark med alle sine Kløer, biff, — noget skarpt og meget varmt ramte ham paa Næsen. Han gryntede og gav næsten Slip af Overraskelse, for naturligvis vilde han gerne stryge det væk, — *du* ved jo, hvor ondt det gør.“

„Ja, det kan du tro,“ mumlede Drengen i største Medlidenhed og strøg Mudderkagen paa sit Øre.

„Men den Unge havde naturligvis et forstandigt Hoved. Han vidste, at hvis han slap bare med een Lab, vilde han falde ned, fordi Træstammen var saa tyk, at han ikke kunde gribe om den. Han begravede derfor blot sin sviende Næse i Barken og kloede sig rundt til den anden Side af Træet, hvor Grenene, som endnu var grønne, beskyttede ham lidt, og hvor der var en dyb Skygge fra det nærstaaende Grantræ, hvis Grene vævede sig ind i Ahornens. Her syntes Bierne ikke at



lægge Mærke til ham. Han holdt sig meget stille og lyttede til deres vrede Summen, til den var stilnet noget af. I Stedet for saa at fortsætte med støjende Hurtighed, som han havde gjort før, arbejdede han sig snigende og langsomt opad, til han kunde kravle ind paa den første Grengaffel. Du ser, at den Bjørn var lærenem.

Lidt efter stak han sin Næse frem for at mærke, hvor nær han var ved Bihullet. Han fik lige Tid til at opdage det et Par Meter over sig, da det igen lød: biff! Han blev stukket paa Læben. Han trak sit Hoved hurtigt tilbage, kan du tro, saa hurtigt at han fangede Bien og masede den. Harmfuld aad han den, og laa saa rullet sammen i Grengaflen nogle Minutter, mens han forsigtigt strøg sin ømme, lille Næse og peb vredt.

Den varme, søde Duft fra Honningen var meget stærk heroppe, og yderligere var Teddy-Bjørns Sind nu fuldstændigt i Oprør. De fleste Unger og ogsaa nogle gamle Bjørne vilde have opgivet Foretagendet paa dette Punkt, thi som Regel maa der en gammel, klog Bjørn til for at behandle et Bitræ med Held; men Teddy-Bjørn var ikke nogen almindelig Unge, skal jeg sige dig. Han laa og plejede sin Vrede og sin Næse, til han var klar over, hvad han vilde gøre, — og saa gav han sig i Lag med at udføre det.

Han halede sig sagte op fra Gren til Gren og gjorde ikke mere Støj end en Skygge. Saa snart han var lige bag Bihullet, drejede han rundt, gravede sine Kløer ind i Kanterne af det, og trak til af alle Kræfter. Træet var raaddent og en Labfuld gammelt Træ halede han frem, — — og saa Bierne!

De var paa ham som et Lyn. Han gryntede rasende, lukkede Øjnene tæt sammen, trak Snuden ind under venstre Arm, som han holdt godt fast med — og naaede blindet rundt for at tage et nyt Greb i Bihullet. Denne

Gang fik han godt fat; han kunde mærke noget give efter dernede; men den brændende Smerte var for meget for ham. Han trak sin Lab til sig, krøb tilbage til Grengaflen og slog rasende mod Ører og Ansigt og ud i Luften, som nu var fuld af hans Angribere. Den frygtelige Summen fra dem gjorde ham næsten bange. Et Par Sekunder holdt han Stand og kæmpede som en vild; saa svang han sig med en Lethed, som du aldrig vilde have drømt, at denne tykke Skikkelse var i Besiddelse af, fra Gren til Gren nedad, medens han hele Vejen peb og hostede og spyttede og hvinede. Fra den nederste Gren gled han ned ad Stammen; hans Kløer rev i Barken og holdt blot saa meget fast, at de kunde tage lidt af i Faldet.

Da han naaede Jorden begyndte han atter og atter at rulle sig i det visne Løv og Grenene, til han havde maset alle Bierne, som havde sat sig fast i hans Pels."

„Men hvorfor fulgte de andre Bier ikke efter ham? De fløj jo efter Bjørnen idag!" sagde Drengen medfølende.

„Fordi de ikke gjorde det!" svarede Onkel Andy kort med sit sædvanlige Mishag ved at blive afbrudt. Han formildedes dog snart og tilføjede venligt: „Det er et meget fornuftigt Spørgsmaal — et meget naturligt Spørgsmaal, og jeg skal svare dig paa det om et Øjeblik. Jeg fortæller paa min egen Maade, ved du, eller du burde i hvert Fald vide det nu; men du skal straks faa at vide, hvorfor Bierne handlede saa forskelligt i de to Tilfælde.

Naa, saa snart Teddy-Bjørn havde befriet sig for sine Angribere, kloede han sig gennem Blade og Grene og Mos, omtrent som jeg gjorde før, kan du huske, til han kom til den fugtige, kolde Jord. Ah, hvor han begravede sin smertende Snude i den, rodede i den og gned den ind i sine Ører og paa sine Øjenlaag, til han ret

hurtigt, — for Bistik forgifter ikke en Bjørns Blod saa stærkt som vort — begyndte at føle sig bedre igen. Paa den øvrige Del af hans Krop betød Stikkene ikke noget, forstaar du, fordi hans Pels og Hud begge var saa tykke.

Han satte sig paa Bagdelen og saa sig om. Du skulde have set ham!"

„Jeg er da glad, at jeg ikke var der, Onkel Andy," sagde Drengen og rystede alvorligt paa Hovedet. Men Onkel Andy skænkede ikke denne Bemærkning nogen Opmærksomhed.

„Hans tilsølede Labber laa overkors paa Brystet, og hans Ansigt var helt fyldt af Blade og Mos og Jord —"

„Vi maa ogsaa se løjerlige ud," mente Drengen og kiggede længe paa det sorte Mudderomslag under sin Onkels hævede Øje. Men Onkel Andy lod sig ikke aflede fra sin Fortælling.

„Og hans glinsende Pels var griset saadan til, at hans Moder vilde have skændt stærkt paa ham; men hans smaa, blinkende Øjne brændte af Forbitrelse og Bestemthed. Han indsnøftede igen denne Honningduft. Han kiggede op ad Bitræet og saa, at Aabningen var meget større end før hans Besøg. En stor Revne strakte sig fra det næsten en Meter nedad Stammen, og desuden syntes der ikke at være saa mange summende Bier om Hullet nu."

Drengens Øjne blev her saa store af Forbavselse, at Onkel Andy syntes, han var nødt til at give lidt Forklaring.

„Ser du, saa snart Bierne forstod med deres kloge Hoveder, at deres Fjende vilde faa Held til at bryde ind i deres Lagerrum, indsaa de, at det var mere vigtigt at redde deres Skatte end at bekæmpe Fjenden. Det er ligesom, naar der er Ild i et Hus. Først kæmper man for at slukke Ilden; men naar det ikke lykkes, tænker

man kun paa at redde sine Ting. Det er ogsaa den Regel, Bierne sædvanligvis handler efter. Først angriber de Fjenden i Haab om at kunne drive ham bort; men hvis de finder, at han vil faa Held til at bryde ind og røve deres Bolig, saa kaster de sig over den kostbare Honning, som de har haft saa megen Besvær med at samle og begynder at stoppe deres Honningsække saa fulde som muligt. Alt, hvad de tænker paa, er blot at føre saa meget bort, at det kan holde dem oppe, medens de indretter sig en Bolig et nyt Sted. Uheldet for den tossede Bjørn, som har faaet os i denne Klemme idag, var at han angreb et Bitræ, hvor Træet var for stærkt for ham, til at han kunde rive det itu. Bierne følte, at han ikke kunde komme ind til dem, derfor fo'r de paa ham for at give ham en god Huskekage. Da han forsvandt saa hurtigt i Underskoven, vendte de sig imod os, fordi de syntes, at nogen dog skulde have den Huskekage."

„*Vi* vilde da ikke stjæle deres gamle Honning," mumlede Drengen fortørnet.

„Naa, det er jeg ikke saa sikker paa," sagde Onkel Andy. „Du skal ikke blive forundret, hvis Bill og jeg en Aften tager herover og ryger Skurkene ud. Men vi kan vente. Det er Forskellen mellem os og Teddy-Bjørn. Han ventede ikke engang for at rense Bladene af sit Ansigt, saa ivrig var han efter Honningen og efter sin Hævn.

Denne Gang gik han langsomt og roligt op ad Træet og holdt sig skjult hele Vejen. Da han var nøjagtig paa Højde med Hullet strammede han sig op, stak sin Lab som et Lyn rundt om Stammen, fik et godt Tag i Kanten af den ny Revne og hev til af alle Kræfter.

Et stort Stykke halvraaddent Træ gik løs saa pludseligt, at Teddy-Bjørn nær var faldet ned.

En Mængde Bier fo'r ud, og atter var Teddy-Bjørns Hovede inde i en Sværm af stikkende, sviende Flam-

mer. Men hans Blod var nu kommet i Kog. Han holdt fast ved denne Stump af Bitræets Stamme, for et stort Stykke Vokskage, dryppende af Honning og overkravlet af Bier, sad fast paa den. Pibende og strygende sig over Ansigtet knaste han mellem Tænderne en stor Mundfuld af Vokskagen med Bier og det hele.

Aldrig havde han smagt, aldrig havde han drømt om noget saa lækkert. Hvad var Smerten i hans sviende Snude mod denne henrivende Mundfuld. Han tog Resten af Vokskagen som den næste og kastede Træstumpen ned paa Jorden.

Bierne havde imidlertid pludselig forladt ham, undtagen de, som havde stukket ham, og som nu kravlede i hans Pels, dødsdømte og uden Brod. Hele det Indre af deres Kube var lagt blot i det klare Dagslys, og deres eneste Tanke var at redde alt, hvad de kunde, medens Teddy-Bjørns eneste Tanke var at faa fat paa saa meget som muligt. Han kloede sig kækt rundt til den anden Side af Træet, stak en graadig Lab lige ned i Midten af Kuben, snappede en stor, dryppende, overkravlet Vokskage og begyndte at tygge den saa hurtigt som muligt; — Honning, Bier, Biyngel, Bibrød, altsammen uden Forskel. De forstyrrede Bier lagde ikke mere Mærke til ham; de havde travlt med at fylde deres Honningsække.“

Drengen smaskede med Læberne. Han begyndte selv at blive dygtig sulten.

„Teddy-Bjørn tyggede og tyggede,“ fortsatte Onkel Andy, „og stak til sidst hele Hovedet ned i den fedtede Masse, til han var saa proppet, at han ikke kunde faa en Bid mere ned. Han fik selvfølgelig nogle Stik, men det brød han sig ikke om. Langsomt og tungt klatrede han ned ad Træet, idet han stadig gryntede. Han trængte til at sove. Da han naaede Jorden satte han sig paa Bag-

delen for at se sig om efter en hyggelig Krog. Hans Øjenlaag var hævede af Stik, men hans lille, runde Mave var fyldt af Honning, saa det brød han sig ikke en Tøddel om. Hans Ansigt var helt oversmurt af Honning, Jord, Blade og døde Bier. Han var et Syn for Guder! Hans Labber var saa fyldte af Honning og raaddent Træ og Bark, at han blev ved at med at aabne og lukke dem ligesom et Barn, der har faaet en Fjer paa sine fedtede Fingre og nu ikke ved, hvordan det skal komme af med den igen. Men han var for søvnig til at bryde sig om sit Udseende. Han bare luntede over til en Slags Hulning mellem Rødderne paa et af Træerne, rullede sig sammen med sin fedtede Næse mellem sine fedtede Labber og snorkede snart."

„Men kom han da aldrig ud af det dybe Hul?" spurgte Drengen, der altid blev lidt irriteret over den bratte Maade, hvorpaa Onkel Andy plejede at slutte sine Fortællinger.

„Selvfølgelig kom han ud. Han klatrede ud," svarede Onkel Andy. „Tror du, at en Bjørn af hans Slags lod sig spærre inde ret længe? Og nu tror jeg ogsaa, *vi* maa se at komme ud! Jeg hører ikke mere nogen Summen udenfor, saa jeg tror, Kysten er ved at være klar."

Han kiggede forsigtigt ud.

„Den er i Orden! Kom saa! sagde han. „Og der ligger min Pibe nedenfor Stenen, netop hvor jeg tabte den," tilføjede han meget tilfreds.

De to Flygtninge kravlede ud i Eftermiddagens gyldne Lys og strakte sig med mudderbelagte, hævede Ansigter og skæve, men muntre Smil. Men da Onkel Andy mønstrede først Drengen og saa sig selv i det altaabenbarende Lys, forsvandt hans Smil.

„Jeg er bange for, at Bill vil le ad os, naar vi kommer hjem!" sagde han.



SNEHULEBARNET

DER havde været en Hinde af glasklar Is til Morgen langs Bredden af Sølvsøen. Den smeltede, da Solen kom højere op paa den smukke Oktober-Himmel, men i Luften var der selv ved Middagstid en Friskhed og en Skarphed, som fik det til at prikke i Drengens Blod. Han drog den krydrede Luft fra Granskovene saa langt ned i sine Lunger som muligt og udfordrede den højtidelige Tavshed med Raab og Hyl af ren Henrykkelse, som Onkel Andy ikke havde Hjerte til at forbyde. Men pludselig kom han i Tanker om, hvad den skarpe Luft, Træernes gyldne og rødbrune Farver, det smukke Isdække, Agerhønsevingernes Svirren og de skarpe Skrig fra Skovskaderne, hvad alt dette betød. Nemlig at Onkel Andy snart vilde tage ham med tilbage til Byen, Hytten under Hemlockgranen vilde blive beklædt med Skodder, Bill, Føreren, rejste bort til Tømmerhuggerlejrene paa den anden Side Ottanoonsis, og Sølvsøen blev overladt til Sneen og Vinterødet. Hans Hjerte snørede sig sammen ved Tanken om det; og dog, tænkte han, i disse kolde Maaneder vilde hans kære Sølvsø ikke være noget særlig venligt Sted, især ikke for de smaa Dyr og Fugle, som var modige nok til at blive ved dens Bredder. Han gyste ved Tanken om

den Forskel, Vinteren maatte betyde for Vildmarkens Børn.

„Hvorfor pludselig saa alvorlig?", spurgte Onkel Andy og kiggede mistænksomt paa ham. „For et Minut siden var du ved at raabe Taget af Skoven og gjorde den gamle Elgtyr ovre paa den anden Side Søen saa bange, at den tabte sit nye Gevir."

„Jeg var bare ved at tænke," svarede Drengen.

„Gør det ondt?", spurgte Onkel Andy venligt.

Saa ung han end var, havde Drengen lært at overhøre Spot, særlig Onkel Andys, som han sjælden forstod.

„Jeg forundrede mig netop over," svarede han og rystede tankefuldt paa Hovedet, „hvad alle de vilde Dyrs Unger gør om Vinteren for at holde sig varme. Bill siger, at de allesammen sover; men jeg forstaar ikke, hvordan *det* kan holde dem varme, Onkel Andy."

„Aah, den Bill," sagde Onkel Andy i en Tone, som berøvede alle Bills Oplysninger den sidste Bid af Troværdighed. „Nej, Sagen er den, at der ikke er mange Unger i Skovene om Vinteren, i hvert Fald ikke nok til, at du behøver at se saa alvorlig ud. De bliver for det meste født saa tidligt om Foraaret og Sommeren, at de er ret voksne, naar Vinteren kommer."

„Aah!", sagde Drengen misundelig. „Jeg vilde ønske, jeg kunde blive voksen saa hurtigt."

Onkel Andy fnyste.

„Der er mange Mennesker foruden dig," sagde han, „som ikke ved af, at de har det godt. Men," fortsatte han og satte sig paa Bills Huggeblok, medens han eftertænksomt rensede sit Pibehoved med en Træflis, „der *er* Unger, som har den Vane at komme til Verden midt i den værste Vinter; — ikke her ved Sølvsøen, men højt mod Nord, hvor Vinteren er en Vinter, der forslaar

noget, hvor det er saa koldt, at dine Taarer, hvis du var fjollet nok til at græde, øjeblikkelig vilde fryse, og lukke dine Øjne med en regulær Iskage.“

„Saa vilde jeg ikke græde,“ erklærede Drengen.

„Naa ikke! Men du vil heller ikke afbryde mig mere, vel?“

„Nej, selvfølgelig ikke,“ svarede Drengen høfligt.

Onkel Andy kiggede undersøgende paa ham og besluttede at fortsætte.

„Højt mod Nord,“ begyndte han pludseligt — og standsede saa for at tænde sin Pibe — „højt mod Nord var det netop Midvinter. Det var ogsaa Midnat, hvilket paa de Breddegrader er den samme Ting sagt paa to Maader. Landet var, saa langt Øjet kunde se, fladt, dødhvidt og jævnt som et Bord i alle Retninger, naar undtages de lange, buede Fordybninger, fra hvilke den haarde Sne var bleven hvirvlet op af mange Ugers hylende Vinde. I Øjeblikket var det Vindstille. Himlen var staalblaa og oversaaet med Diamanter, som syntes at lyne i den frygtelige Kulde. Pludselig blegnede deres skarpe Funklen og et smukt, svagt grønt Skær spredte sig og aabnede sig som en Vifte, til det dækkede det halve af Himlen. Lidt efter rullede Midten af Viften sig sammen fra Grunden, til det mærkelige Lys blev som en mægtig Bue; den grønne Farve skiftede hurtigt til blaahvidt, violet, orange og purpurrødt. Et Øjeblik endnu, og Buen brød sammen til en talløs Række opretstaaende Lysspyd, som pegede mod Zenith og hurtigt dansede fra Side til Side med en svag, gaadefuld Knitren. Saadan blev de ved i nogle Minutter og forandrede stadig Farve, til de pludselig atter forvandledes til det vifteagtige Skær, som dirrende blev staaende, som om det ikke kunde faa Vejret og ikke vidste, om det skulde dø eller gentage det hele forfra.“

„Jeg ved nok —," begyndte Drengen, men standsede straks med et bønfaldende Blik om Undskyldning.

„Naar undtages det dansende Lysvidunder," fortsatte Onkel Andy og lod naadigt, som han overhørte Afbrydelsen, „saa rørte intet som helst sig paa denne nøgne, øde Flade; af Liv var der ikke det mindste Tegn noget Sted. Det syntes, som var dette selve Dødens og den utaalelige Kuldes Hjem. Og dog — mellem to smaa, næsten usynlige Sneforhøjninger kunde man se en ganske tynd Damp stige op. Hvis man havde lagt Ansigtet tæt ned til Sneen, saa Dampen var kommet mellem Øjnene og Lyset, kunde man se det ganske tydeligt, og man vilde sikkert finde det meget mærkeligt, at noget som Damp kom op fra denne pansrede Flade."

Nu havde Drengen engang midt om Vinteren set, at en Damphvirvel steg op fra en aaben Kildes sneklædte Kanter, og om det havde kostet ham hans Liv, kunde han ikke have tiet.

„Det var en varm Kilde," udbrød han.

Onkel Andy stirrede nogle Sekunder paa ham i tilintetgørende Tavshed, til Drengen følte sig saa lille, saa lille.

„Det var en Bjørn," oplyste han endelig barskt og blev saa tavs igen.

Drengen var ydmyget ved at have gættet saa daarligt og sad ganske stille til Trods for den stikkende Nysgerrighed, denne mærkelige Paastand havde vakt.

„Ser du," fortsatte Onkel Andy, efter at han var overbevist om, at Drengen ikke igen vilde afbryde, i hvert Fald ikke foreløbig, „ser du, under de to Forhøjninger af frossen Sne var der en huleagtig Fordybning i Klippen. Den var fuldstændig skærmet for de frygtelige Vinde, som undertiden i flere Dage fo'r hylende over Sletten, og i denne Fordybning havde en stor Isbjørn rullet sig sammen ved det første stærke Snefald for at sove.

Hun havde haft god Jagt, faaet mange Sæler og Laks at æde, var tyk og følte sig veltilpas. Skønt hun var meget søvnig lagde hun sig ikke straks til at sove; men blev i nogle Dage ved at vende og dreje sig i en Slags Halvdøs for at ordne sin Seng. Hele Tiden dyngede Sneen sig ind i Fordybningen, til den endelig blev stopfuld og tæt pakket til, men i Mellemtiden havde den gamle Bjørn ved sine søvnige Drejninger faaet lavet sig en Slags Snehule, — afgjort snæver, men egentlig paa en vis Maade vidunderlig hyggelig. Der var selvfølgelig ikke megen Plads til at røre sig; men det var iøvrigt ogsaa det sidste, hun kunde tænke sig at ville. Et Par Dage efter sov hun altfor fast til at foretage sig andet end at aande. Vinteren tog til, Storm efter Storm piskede hen over den nøgne Slette, og Sneen faldt uden Ophør, til Snehulen var som slettet fuldstændig ud af Tilværelsen. Den rasende Kulde sneg sig lydløst ned fra endnu højere, nordligere Steder, og havde der været noget som Thermometre deroppe, saa vilde Kvægsølvet være frosset saa haardt som Staal og den tynde Vinaand til en klæbrig, sejg Saft. Men selv saadan en Kulde kunde ikke naa ned i den tildækkede Snehule, hvor den gamle Bjørn laa saa trygt og sov."

Drengen nikkede tankefuldt ved dette Billede og besluttede at bygge netop saadan en Snehule i Baggaarden til Vinter, — hvis der da blot faldt Sne nok. Men det lykkedes ham at tie med det.

„Henimod Midten af Vinteren," fortsatte Onkel Andy efter et Ophold for at se, om Drengen nu skulde til at afbryde ham igen, „begyndte den gamle Bjørn at røre lidt paa sig. Hun brummede og peb og syntes at drømme uroligt et Par Dage. Til sidst laa hun halvvaagen eller maaske lidt mere — og fødte en lille, laadden Unge. Hun var netop saa vaagen, at hun kunde fortælle ham,

hvor glad hun var for at se ham, have ham hos sig, slikke ham ømt en Stund og for at faa ham til at patte bekvemt. Da hun havde overbevist sig om, at han var en Unge, som vilde gøre hende Ære, døsede hun hen igen for at sove videre uden nogen som helst Bekymring for ham. Der var jo ingen Udsigt til, at han kunde blive borte eller falde ned ad Trapperne eller komme til Skade paa nogen Maade; i dette havde hun en stor Fordel fremfor mange andre Mødre, som vi kunde tænke paa, hvis vi prøvede det."

„Men hvor kom Dampen fra, Onkel Andy?", afbrød Drengen noget ligegyldigt. Han havde den Vane, som undertiden var temmelig irriterende for Fortælleren, aldrig at glemme de svage Punkter i en Fortælling og saa henlede Opmærksomheden paa dem paa de mest uventede Tidspunkter.

„Kan du ikke selv klare det," brummede Onkel Andy gnavent. „Det var deres Aande. Prøv nu ogsaa at tænke lidt selv. Naa, hvad jeg vilde til at fortælle, der var ikke meget andet at gøre for Ungen i Snehulen end at patte, sove og vokse. Til disse tre vigtige, men ikke særlig oprivende Ting hengav han sig fuldstændigt. Hverken ham eller hans store, hvide Moder gjorde det det mindste, om de langvarige, arktiske Storme brølede over deres skjulte Hule eller om den frygtelige Polarkulde greb efter dem med lydløse Tag. Ingen af disse Fjender kunde naa dem i deres varme Tilflugtssted. Intet i Verden kunde finde dem undtagen en Gang imellem Nordlyset, som dansede med usædvanlig Klarhed over Himlen og sendte et svagt, blaat Skær ned gennem Sneen, som lod Ungens Øjne, hvis de tilfældigvis var aabne paa det Tidspunkt, skimte noget af Moderens kæmpemæssige, hvide Skikkelse. Sammenlignet med Moderens uhyre Krop var Snehulebarnet næsten urimelig lille. Men



denne Fejl bødede han forbavsende hurtigt paa ved at hænge i med sin Beskæftigelse. Hvis hans Moder havde brudt sig om at være vaagen lidt længere, kunde hun ligefrem have set ham vokse. Men denne Vækst var fuldstændig paa hendes Bekostning, da han jo ikke fik anden Mad end hendes Mælk. Efterhaanden som han saa voksede sig større og tykkere, blev hun tyndere og slankere, til du i denne lange, udtærede, hvidpelsede Knoglebunke næppe vilde have genkendt det tykke Dyr fra det foregaaende Efteraar.

Men alt har en Ende — ogsaa en arktisk Vinter. Solen begyndte at aflægge korte, daglige Besøg over Horisonten. Den steg højere og højere, og det blev varmere og varmere. Sneen begyndte at smelte, opløstes og svandt bort, og op til et Par Hundrede Meter fra den skjulte Snehule brød det, som havde syntes at være fast Land, op og aabenbarede sig som aabent Hav, fyldt af mægtige Isflager, Hvalrosser og Sæler. Havfugle kom plaskende og skrigende, og en vidunderlig Stemning laa i Luften.

Denne Stemning naaede ned i Snehulen, hvis Tag nu var blevet tyndere. Ungen var ikke saa søvnig mere, men blev urolig og vilde gerne strække sine tykke, smaa Ben for at finde ud af, hvad Nytte de var til.

Hans Moder vaagnede ogsaa. Hun var saa sulten, at hun ikke følte sig fristet til at lægge sig til at sove igen. Desuden begyndte der at blive ubehagelig varmt i Snehulen, — det vil sige efter en Polarbjørns Mening, ikke efter din eller min. Hun rejste sig op og rystede sig. Den ene af Snehulens Vægge gav pænt efter, saa hun fik lidt mere Plads; men Taget, som blev godt støttet af Klippen, holdt stadig. Snehulen fyldtes af et smukt lyseblaat Skær.

Netop i dette Øjeblik kom en lille Flok Hvalrosser,

to gamle Tyre og fire Køer med deres tykke, olieglinsende Kalve, kravlende, sprællende og gryntende forbi. Det var selvfølgelig ikke ganske passende, at de opholdt sig paa Landjorden, men af en eller anden Grund, som de kun selv kendte, krydsede de fra en anden Bugt trekvart Kilometer borte over den lave Landtange. Maaske var Pakisen presset ind i den af Vind og Strøm, saa den fyldte Bugten til Bunden og saaledes afskar Hvalrosserne fra deres Jagtmarker. Hvis det ikke var dette, saa var det af en eller anden lige saa tvingende Grund, ellers vilde de svære Dyr, som kun kan bevæge sig paa Landjorden ved en voldsom og udmattende Gang, aldrig have paataget sig saa frygteligt et Foretagende som denne trekvart Kilometer Rejse over Land. De udførte den imidlertid under en uafbrudt Brummen, Hvæsen og dyb Grynten og de var nu naaet til Fordybningen, hvor Snehulebarnet og dets Moder laa skjult.

De to gamle Tyre gik forbi, løftede deres mægtige, skæggede Hoveder med Stødtænderne og arbejdede sig stødvis fremad paa de mærkelige Luffer efterfulgt af de tunge Køer med deres kluntede, rullende Kalve. Den bageste Ko, som var en Meter til højre for Flokken, kom saa nær til Fordybningens ene Ende, at Snekanten gav efter og dens venstre Luffe stak ned i den, saa den væltede om paa Siden. Medens den endnu kæmpede for at komme paa ret Køl igen, hævede Sneen sig i Vejret tæt ved den og et frygteligt, tændervisende, hvidt Hoved kom til Syne efterfulgt af mægtige Skuldre og uhyre, truende Labber, bevæbnede med Kløer. Denne pludselige og frygtelige Fremtoning gav Hvalroskoen fornyede Kræfter, saa den med et mægtigt Kast gjorde sig fri fra Faldgruben .Et Par Sekunder knejsede den gamle Bjørn over hende, mens hun bedømte hele Stillingen med skarpsindige Øjne.

Klogt overseende Hvalroskoen sprang hun over den, traadte den ned i Sneen og styrtede sig mod den tykke Kalv, hvis Hals hun knækkede med eet mægtigt Slag.

Koen drejede sig rundt paa sin Bagkrop med et hæst Skrig af Sorg og Vrede, løftede sin sprællende Krop i Vejret og prøvede at kaste sig over Drabsmanden. Bjørnen undgik behændigt Slaget og vendte sig om for at se, hvor Ungen var. Blinkende mod Lyset og forvirret af Spektaklet, men mægtig nysgerrig var han netop ved at kravle ud af Snehulens Ruiner. Hans Moder trak ham op ved Nakkeskindet og med et Hiv fra den ene Lab sendte hun ham rullende rundt i Sneen en halv Snes Skridt udenfor al Fare. Samtidig bibragte noget i hendes rasende Brummen ham den første Lærdom om den gavnlige Frygt, som Vildmarkens Børn lærer tidligt. Han strammede sig op og var stadig meget nysgerrig; men samtidig var han klar over, at det var absolut nødvendigt, at han holdt sig borte for noget, hvad det nu var.

Han opdagede snart, hvad det var. Ved den berøvede Moders Skrig var de to store Hvalrostyre vendt om. Nu kom de sprællende tilbage til Hjælp under mærkelige, halvkvalte Brøl, som syntes at have Vanskelighed ved at bane sig Vej fra deres store Bryst. Et sikkert Instinkt forsvarede straks Ungen, som saa sig tilbage for at se, om en Vej til mulig Flugt var klar. Han satte sig paa sin Bag, mens hans plirrende smaa Øjne gik frem og tilbage mellem disse mægtige Kroppe, som nærmede sig, og hans Moders lange, magre, hvide Skikkelse.

I maaske et halvt Minut holdt den gamle Bjørn Stand, undgik de kluntede, men frygtelige Stormløb fra Koen og gav den et Par Slag, som vilde have knust Knoglerne i ethvert Dyr, der ikke var saa svært som en Hvalros eller en Elefant. Men hun havde ikke tænkt

sig at ville sætte sit Helbred og sit Barns Fremtid paa Spil ved at indlade sig paa et nærmere Bekendtskab med de to brølende Spækbjerge, som nærmede sig hende. Da de var blot et eneste knusende Kast fra hende, trak hun sig raskt tilbage, drejede rundt og travede bort mod sin Unge. De var saa kluntede og langsomme disse Hvalrosser, at hun næppe behøvede at skynde sig.

De to Tyre forfulgte hende et Stykke, saa hun og Ungen travede et halvt Hundrede Skridt bort, før de standsede for at se, hvad der nu vilde ske. Selv saa dumme Skabninger som disse Hvalrostyre indsaa, at de kun spildte deres Tid, hvis de prøvede at forfølge Bjørnene paa Landjorden, derfor vendte de om, brummede mellem deres lange Stødtænder og sluttede sig til Koen, som undersøgte den døde Kalv. De kom snart til den Slutning, at den var for død til, at det var værd at bryde sig mere om den, og alle tre vraltede saa videre mod de andre Køer, som nu havde faaet deres Kalve sikkert ned til Vandet og svømmede uroligt omkring, som om de frygtede, at Fjenden vilde forfølge dem endogsaa ud i deres eget Element. Den gamle Bjørn gik efter et Øjeblik, saa kort som Forsigtigheden bød, tilbage og snuste til den tykke Hvalroskalv og krøb sammen ved Siden af den med et langt tilfreds vuf! For det hænder ikke ofte, skal jeg sige dig, at en Polarbjørn, der er glubende sulten efter sin lange Vinterfaste, er saa heldig at faa saadan en Fangst netop i samme Øjeblik, den kravler ud af sit Hi."

Onkel Andy bankede Asken ud af sin Pibe med den Afslutningsmine, som Drengen kendte saa godt, og som undertiden skuffede ham.

„Men hvad blev der af Snehulebarnet?", spurgte han ivrigt.

„Aah," svarede Onkel Andy og rejste sig fra Huggeblokken, „han var ikke mere Snehulebarnet, fordi Sne-

hulen var helt styrtet sammen og ogsaa hurtigt smeltede. Desuden var det ikke længere Vinter, forstaar du, saa han fik det ligesom Masser af andre Dyrebørn; han havde sine Besværligheder og kom igennem dem og voksede stadig, til hans Moder endelig, da han var halvt saa stor som hun og *fuldstændig* i Stand til at klare sig selv, jog ham fra sig og gik bort for at finde en ny Snehule."





LILLE SILKEVINGE

DET begyndende Tusmørke havde sænket sig over Sølvsøen. Det lysegule og æblegrønne Skær, som spredte sig fra det svage Bølgeskvulp over Søens Flade og fra Breddens Bræmme af Elletræer, var gennemsigtig klart, de violette Lufttoner, som fortonede sig i den mølvingebrune Skumring mellem Træerne, saa flygtige, at Drengen ængstedes for at stille selv de korteste Spørgsmaal. Hans Stemme skulde ikke bryde denne mageløse Fortryllelse. Onkel Andy sad med drømmende Øjne og røg. Fra den anden Side, hvor Bill vaskede Tallerkener op efter det tidlige Lejraftensmaaltid, lød en dæmpet Klirren; men denne Hjemmets Lyd var for svag til at forstyrre Indtrykket af Stilhed.

Aftenstundens Trolddom tog den og forvandlede den til Klange i den store Stilheds Akkorder. Fra den svagtgrønne Himmelhvælving lød en lang, fin Tone som af en svingende Sølvstreng. En Nathøgs Nedslag fik den henrivende Luft til at dirre et Øjeblik. Et Par Minutter efter sprang en lille Ørred med et let Plask, og derpaa lød inde fra Hemlockgranskovens Hjerte længere nede ad Bredden en brun Ugles bløde hu-hu-hu-u.

Drengen sad paa den mosklædte Jord og stirrede med store, runde Øjne ud over Vandet. Pludselig sprang han op, slog begge sine snavsede, smaa Hænder mod

Ansigtet og udstødte et gennemtrængende: „Aah!" En Flagermusvinge var strøget saa tæt forbi hans Næse, at han kunde have fanget den med sine Tænder, hvis han havde villet — og havde været hurtig nok.

Onkel Andy vendte sig om, tog meget tankefuld Piben ud af Munden og kiggede alvorligt paa Drengen.

„Hvad i al Verden er der i Vejen?", spurgte han efter en misbilligende Pause.

„Jeg troede, den vilde bide mig i Næsen," undskyldte Drengen sig.

„Der er ikke meget at bide i, ved du nok," sagde Onkel Andy irettesættende, fordi han blev forstyrret i sine Drømmerier.

„Jeg ved nok, at den er lille, og vender opad," sagde Drengen, „men derfor ønsker jeg ikke, at der skal bides i den."

„Vrøvl!", sagde Onkel Andy. „Hvem vil det?"

„Flagermusen!", forklarede Drengen og pegede paa den skyggeagtige Skikkelse, som fo'r i Zigzag over Buskene ved Vandkanten. „Den fløj ned og ramte mig lige i Ansigtet — næsten da."

„Den Flagermus bide dig!", svarede Onkel Andy skarpt med et haanligt Snøft. „Den gjorde dig den største Tjeneste, den kunde. Sikkert var der en stor Moskito, som lige skulde til at bide dig, men den lille Fyr snappede den væk i rette Tid, saa den reddede dig fra at blive stukket. Der er Masser af Væsner, der som Flagermusene bliver misforstaaede, netop naar de er mest ivrige efter at gøre noget godt."

„Ja, det forstaar jeg," mumlede Drengen høfligt, hvilket selvfølgelig betød, at han overhovedet ikke forstod, hvad Onkel Andy sigtede til. „Hvorfor bliver Flagermus misforstaaede, Onkel Andy?"

Hans Onkel kiggede nøje paa ham. Han mistænkte

altid Drengen for at drive Løjer med sig, hvilket laa saare langt fra den lille Fyrs ærlige og meget ligefremme Hensigter. Spørgsmaalet var sikkert vanskeligt. Medens han grundede over et Svar, tilsyneladende optaget af at tænde sin Pibe igen, blev Drengens Opmærksomhed henledt paa noget andet, og Spørgsmaalet om, hvorfor Flagermus bliver misforstaaede forblev ubesvaret.

Flagermusen zigzaggede tilfældigvis i dette Øjeblik kun et Par Meter borte, da en lydløs, vinget Skygge skød ned fra det tomme Rum ovenover. Det var som om den fødtes i et Nu af Mulmets Intethed. Man skulde tro, at den let kunde have fanget den mærkelige, lille Flyver. Men den gjorde det ikke, for Flagermusen var en Mester i at smutte fra sine Fjender. Med en lynsnar Drejning fo'r den bort fra de store Vinger og om bag Onkel Andys Hoved. Den narrede Ugle, som ikke turde komme for nær til den forhadte Menneskeskabning, fløj bort i spøgelsesagtig Stilhed.

Samtidig flagrede en lille, skælvende Tingest som et vissent Blad til Jorden. Men den baskede svagt i Stedet for at ligge stille som et Blad.

„Hvad er *det*?“, spurgte Drengen.

„Hys!“, hviskede Onkel Andy bestemt. Det mørke Blad paa Jorden blev ved med at baske, som om det prøvede paa at komme op i Luften. Lidt efter viste Flagermusen sig igen og kredsede over det. Endnu et Øjeblik og den fløj nedad, berørte Jorden et Sekund med udspilede Vinger og sejlede saa bort igen i en lang, hurtig, stigende Bue. Det baskende, mørke Blad var forsvundet.

For en Gangs Skyld havde Drengen intet Spørgsmaal rede. Der skete saa meget lige paa en Gang. Hans Øjne var store som Tekopper af Forbavselse, da han bedende vendte sig mod sin Onkel, men han sagde intet.

„Det var en Unge; — den ene af dens to Unger," sagde Onkel Andy imødekommende.

„Men hvad —? — Hvorfor —?"

„Ser du," fortsatte Onkel Andy og skyndte sig at forklare, før han blev taget med Storm, „din stakkels, lille Ven var en Flagermusmoder, som førte sine to Unger med sig; de klyngede sig til hendes Hals med deres Vinger, medens hun havde travlt med at jage Myg og Natsværmere og beskytte din Næse for Moskitoer. Da Uglen slog ned paa hende og var nær ved at fange hende, slog hun saa kraftigt et Sving, at en af de smaa blev slynget bort fra sin Plads. Da den var for lille til at kunne flyve, maatte den nøjes med at baske ned til Jorden, sætte sig der og slaa med Vingerne til dens Moder kom for at søge efter den. Hvorledes hun bar sig ad med at tage den op igen saa let, kan jeg ikke sige dig. Men du saa selv, hvor let det gik, ikke?"

Drengen bøjede Hovedet og smaskede med Læberne enig med Onkelen. „Men hvorfor førte hun dem med sig rundt paa denne Maade. Det, synes jeg, maa være frygtelig farligt. Jeg tror ikke, jeg vilde holde af det."

Han forestillede sig sin tykke Moder flyve hurtigt omkring i Luften med Skørterne flagrende efter sig, mens han selv usikkert klyngede sig til hendes Hals. Ved Tanken om dette fik han en underlig Fornemmelse i Maven.

„Naa ja, du er jo heller ikke en Flagermus," sagde Onkel Andy kort. „Hvis du var det, vilde du sikkert synes, at det var meget morsommere og meget mindre farligt end at være alene hjemme, medens din Moder var ude at jage Natsværmere og Oldenborrer."

„Hvorfor?", spurgte Drengen hurtigt.

„Hør nu lidt efter," svarede Onkel Andy paa sin irriterende Maade. Han kunde ikke lide at besvare Drengens Spørgsmaal direkte, selv om de var nok saa uskyldige, hvis

han kunde gøre det ad Omveje. „Der var engang" — „Uh!" tænkte Drengen," dette her bliver nok et Eventyr" —. „Der var engang," begyndte Onkel Andy langsomt, „en Flagermusunge, — saa lille var han, at han kunde have ligget i din Moders Fingerbøl. Han boede højt oppe under Taget i en gammel Lade, som laa nede i Engene ved den stride Nashwaak Strøm, kun en halv Snes Kilometer fra Fredericton. Vi kan kalde ham Lille Silkevinge."

„Jeg har været i Fredericton," afbrød Drengen vigtig.

„Nej virkelig!", sagde Onkel Andy. „Det havde Lille Silkevinge ikke. Men hvem skal fortælle denne Historie, du eller jeg?"

„Jeg skal ikke afbryde dig mere," svarede Drengen angergiven. „Men hvorfor blev han kaldt Lille Silkevinge, Onkel Andy?"

Hans Onkel saa fortvivlet paa ham og svarede selvopgivende: „Hans Vinger var ikke mere silkefine end hans lille Søsters; men han fik Navnet først, forstaar du. Derfor var det hans!

Lige da de blev født, var de saa bittesmaa, at det næsten var latterligt, — to smaa rynkede, blege Orme, som ikke kunde andet end hage sig fast til deres Moders Bryster, patte flittig og vokse. De fik snart samme Farve som Moderen, blev tykke og trivelige, saa de ikke helt kunde blive borte i et Fingerbøl. De havde en vidunderlig Evne til at klynge sig til hendes Krop, medens hun fo'r gennem Luften i sine svimlende Sving.

Men da de blev saa store, at deres Tyngde var en alvorlig Hindring for deres Moders Jagt, blev hun meget mod sin Villie nødt til at lade dem blive hjemme. Hun plejede at anbringe dem i den snævre Revne mellem Hanebjælken og Tagskraaningen. Der laa de saa

uden at røre sig, indhyllet i deres ualmindelig fine, musefarvede Flyvehud og lignede nærmest to smaa Stykker gammelt Træ. De var ikke altid alene, for i det mindste plejede en to, tre voksne Flagermus at hænge i Tæerne ned fra Kanten af en anden Revne for at faa et kort Hvil efter den natlige Luftjagts Anstrengelser. Men det var saa ensformigt, derfor sov de meget. Det var dem strengt forbudt at røre sig, for at de ikke skulde forraade sig til en eller anden Fjende."

„Hvem kunde dog faa fat paa dem deroppe?" spurgte Drengen, for hvem det øverste af et Loft altid stod som det mest fjerntliggende, det utilgængeligste og mest gaadefulde af alle Steder.

„Vent og hør!", svarede Onkel Andy med en Mine som et Orakel. „En Aften krøb en Stribe Maaneskin som en lang, hvid Finger ind gennem en Sprække foroven og skinnede paa de to smaa, sammenkrøbne Skikkelser i Revnen. Det skete saa pludseligt, at Lille Silkevinge, da det blaahvide Lys rørte ham, bevægede sig uroligt og foldede sine Vinger halvt ud. Denne Bevægelse blev set af de store, skinnende Øjne paa en mægtig, brun, jagende Edderkop, som tilfældigvis luskede om paa Undersiden af Taget. Det var en af dem, som ikke spinder Væv, men som fanger sit Bytte ved at snige sig ind paa det og gennembore det. Den vidste, at en Flagermusunge, naar den ikke var for stor, ikke havde flere Kræfter end en ordentlig Sommerfugl, og at dens Blod smagte rigtig godt. Den sneg sig ind i den smalle Lysstraale og spekulerede paa, om Ungen var for stor til, at den kunde magte den. Den besluttede at prøve og skulde lige til at samle sine store, haarede Ben under sig til det skæbnesvangre Greb, da den selv blev grebet af en flagrende Skygge, taget bort fra sin Plads, lammet ved et Bid gennem Brystet og ført videre for at blive



11

slugt i Ro og Mag af en stor Flagermus, som lige var kommet ind."

„Nu forstaar jeg," mumlede Drengen medfølende. Han var selv ikke saa lidt bange for Edderkopper, og han mente, at han nu forstod, hvorfor det var mindre farligt for de smaa Flagermus at fare saa vildt omkring i Tusmørket, fastklyngede til deres Moders Hals, end at blive alene hjemme.

Men Onkel Andy lagde ikke Mærke til Afbrydelsen.

„Den følgende Nat," fortsatte han, „var Lille Silkevinge og hans Søster atter alene i Revnen ved Hanebjælken. De vidste intet om den Fare, de var reddet fra den foregaaende Nat, saa de havde ikke lært noget af den. De hvilede sig, for deres Moder var fløjet bort og havde efterladt dem sultne. Jagten havde været daarlig, saa hun havde ikke saa megen Mælk til dem, som deres voksende Appetit gjorde Krav paa. Da den tynde Maaneskinsfigur saa atter følte sig Vej gennem Sprækken i Taget og faldt paa de to i Revnen, var det denne Gang den lille Søster, som rørte sig og baskede lidt ved dens spøgelsesagtige Berøring. Hun strakte sin ene Vinge lige ud i Straalen, og det var med Vanskelighed, at hun lod være med at give Luft for et af sine uendelig fine Pib, der var saa svage som Lyden fra en Naal, som falder paa Gulvet.

Der var ingen luskende Edderkop, som kunde opdage hende den Nat; men en meget sulten Mus var tilfældigvis ved at liste sig langs Hanebjælken, spekulerende over, hvad den kunde finde af god Mad. Et Stykke Osteskorpe eller en gammel, fedtet Klud, en godt stivet Flip eller et Stykke Leverpostej vilde være kommet rigtig tilpas; men en ubønhørlig Erfaring havde lært den, at saadanne Lækkerier meget sjældent fandtes paa Ladens Loft. I Mangel af andet kunde en gam-

mel Natsværmer, en Bille eller en Edderkop, død eller levende, ogsaa gøre det.

Hvor dens smaa, sorte, perlerunde Øjne skinnede, da de faldt paa den tynde Vinge, som baskede der paa Bjælken. Den fo'r frem, hurtigt og lige som en Vævers Skyttel, greb den fine Vinge med sine stærke, hvide Tænder og trak Flagermusungen frem fra dens Skjul. Skønt hun kun var en Unge, var hun dog modig. Øjeblikkelig tog hun til at hyle i rasnede Trods med en Stemme, der lød, som naar et Ur trækkes op, men saa spædt og fint, at kun et meget trænet Øre kunde opfange det. Musen greb hende dog, bed hendes lille Hals over og løb bort med hende langs Bjælken, mens hun endnu sprællede svagt."

Drengen nikkede stærkt. Han behøvede ikke mere for at overbevises om, at et eventyrligt Rejseliv var langt mere sikkert end de virkelig forfærdende Farer, man løb ved at blive hjemme.

„Jeg ser, at du forstaar mig!", sagde Onkel Andy bifaldende. „Men dette hændte, som du vil have lagt Mærke til, ikke Lille Silkevinge, men hans Søster; for ham blev Livet herefter mere interessant. Da hans Moder nu kun havde eet Barn, kunde hun tage ham med sig, hvorsomhelst hun fløj, og hun vilde heller ikke for alt i Verden have ladet ham være alene, saa den ukendte, men frygtelige Skæbne, som havde ramt hans Søster, ogsaa skulde naa ham.

Han var nu gammel nok og vaagen nok til at værdsætte denne Fordel. Han kunde mærke Suset fra sin Moders lange, svingende Slag gennem Tusmørkets kølende Dug. Han kunde skælve af Henrykkelse over Jagten, naar hun flagrede højt op i den lysblege Luft for ubønhørligt at forfølge nogle højtflyvende Oldenborrers fortvivlede Kredsninger. Naar hun lod sig falde som

Bly for at snappe en doven Natsværmer, som lige var krøbet ud af Puppen og nu sad og tørrede sine Vinger paa et svajende Græsstraa, saa straalede hans smaa Øjne. Naar hun zigzaggede i aandeløs Fart og med frygtelig Voldsomhed for at undgaa den brune Ugles lydløse Angreb, klyngede han sig til hendes Hals med Fortvivlelsens Magt og tænkte, at deres sidste Time var kommet; men det var den ikke, for hans Moder var dygtig og erfaren. Hun havde narret mange Ugler i sine Dage.

Dette begivenhedsrige Liv førte han selvfølgelig kun om Natten. Om Dagen sov han som oftest puttet ind under sin Moders Vinger, medens hun hang i Tæerne fra Kanten af et skævt Bræt i den varme, gulbrune Skygge øverst oppe i Laden. Udenfor paa den høje Tagrygning samledes Svaler, Kongefugle, Skovskader og Duer i den klare, blaa Dag for at skrige, pjatte og kurre deres Meninger ud om Livet, hver paa sin Maade. Undertiden slog en krognæbbet, køn, velopdragen Høg sig ned paa Taget, for med grusomme Øjne, — den var helt alene, forstaar du, — at se sig om og spekulere paa, hvor alle de andre Fugle dog var henne. Engang imellem kunde ogsaa en pragtfuld, hvidhovedet Ørn komme ned fra det blaa, flyve lavt over Laden og skrige højt og rædselsfuldt, som om den haabede, at der var saadan noget som Paaskelam skjult derinde. Men intet af dette, som altsammen hørte til den straalende, blændende, kedelige Dag, rørte paa nogen Maade de veltilfredse Rækker af smaa Flagermus, som alle døsede Dagens unyttige Timer bort ved at hænge i Træerne i det bløde Mørke inde under Taget. De vaagnede ganske vist nu og da, peb lidt og skubbede lidt til hinanden, eller de tog sig saa meget sammen, at de gjorde et langt og omhyggeligt Toilette, redte

den ualmindelig nydelige Pels med deres fine Kløer og lod hver Krog af deres Vingers elastiske Silkehinde omhyggeligt glide mellem Læberne. Men hvad der skete i det pragtfulde Solskin paa den anden Side Taget, det brød de sig ikke et Lod om.

Lille Silkevinge syntes født til at gennemgaa alle de Farer, som et Hjemmeliv medfører. I et Par Dage havde der været et ualmindeligt Spektakel i det høje Græs paa Engen omkring Laden. Der havde været Klirren af Seletøj, langvarig, høj, dirrende Klapren af den røde Slaamaskine, Prusten af Heste og Raab og Latter af Mænd, som vendte det nyslaaede Græs med deres Høtyve. Siden kom der Vogne og Børn med skingrende Latter og lystige Raab, og Høet blev langet ind i Laden, Vognfuld efter Vognfuld, duftende og smældende fuldt af Græshopper. Lidt efter lidt begyndte det at fylde i Laden, saa Mændene med Høtyvene, svedende af det varme Arbejde med at stuve Høet sammen, naaede op i Nærheden af Tagskægget.

Modstræbende og fornærmede vaagnede Flagermusene. Nogle af den anstrengte sig saa meget, da Hølæssene kørtes ind med de støjende Børn ovenpaa, at de fik Søvnen ud af Øjnene, foldede deres Vinger ud og flagrede ned i Dagslyset for at flyve bort til de nærmeste Skoves fredfyldte Dunkelhed.

Men Lille Silkevinges Moder lod sig ikke saa let forstyrre. Hun lukkede sine smaa, sorte, runde Øjne saa højt op, hun kunde, men gav intet andet Tegn paa, at hun havde bemærket, at den gamle Lades døsige Fred blev forstyrret. Hun havde set saadan et Postyr før og aldrig opdaget, at det gjorde hende nogen Skade. Hun holdt ikke af at flyve ud i det straalende Solskin.

Men man kan ogsaa være for tillidsfuld og sikker, forstaar du. Da Høet naaede højere og højere op under

Taget og omtrent var sat op til Hanebjælken, opdagede en af Mændene den lille Flagermus, som hang under Mønningen. Han var en af disse dumme Tosser, som maaske inderst inde ikke er onde, men saa fuldstændig blottede for Omtanke, saa de, naar de ser noget interessant, altid føler Trang til at slaa det ihjel, blot fordi de ikke ved nogen anden Maade at vise deres Interesse paa. Han stak Skaftet af sin Høtyv derop og slyngede den stakkels, lille Flagermusmoder langt hen i Høet.

„Aah!" raabte Drengen. „Gjorde det ikke frygtelig ondt?"

„Det dræbte hende," svarede Onkel Andy kort. „Men ved et Held tilføjede det ikke Lille Silkevinge nogen Skade. Han klyngede sig fortvivlet til hendes Hals. Børnene fo'r under medlidende og fordømmende Raab hen for at samle den lille, mørke Krop op; men den sortplettede Hund kom først. Den styrtede til og snappede forsigtigt den mærkelige Tingest med sine Tænder; men den gav højlig overrasket Slip med det samme. Tingesten var gaaet itu. Pludselig var der to Flagermus i Stedet for een. Det kunde den slet ikke forstaa, — og Børnene heller ikke. Medens de stod og kiggede, — den sortplettede Hund havde Tungen ud af Halsen og glemte at logre og Børnene var standsede med store, forbavsede Øjne — flagrede Lille Silkevinge op i Luften, fløj tøvende frem og tilbage et Øjeblik, til han følte sig sikker paa sig selv og fo'r saa af Sted til Skovenes Skjul, hvor han saa ofte havde fulgt sin Moder paa hendes Jagt."

Et Lettelsens Suk undslap Drengen. „Jeg er saa glad for, at han slap bort," mumlede han.

„Det tænkte jeg nok, du vilde blive. Det var ogsaa derfor, han gjorde det," sagde Onkel Andy gaadefuldt.



DEN LILLE FREMMEDE I VILDMARKEN

DET var saa varmt og klart og stille denne Morgen, at selv den dygtigste Fisker kunde kaste sin Flue uden Haab om at faa Held med sig. De store, lysegrønne Vandlilieklynger laa ubevægelige paa Sølvsøens rolige Flade. Ikke engang den mindste Krusning fra en springende Elrits brød noget Sted Søens straalende Spejl. Luften var saa døsig, at selv Guldsmedene, disse Gnister af sammentrængt Energi, glemte at jage deres Bytte og sov i Toppen af Sivenes Kattehaler som straalende Amethyster, Rubiner og Smaragder. Meget sindigt rullede Onkel Andy sin Line op, sikrede sine Kroge og stillede sin Stang op mod en gaflet Gren for at afvente mere gunstige Betingelser for sin Yndlingsbeskæftigelse. I Øjeblikket syntes han, at han ikke kunde bruge Tiden til noget bedre og behageligere end at lægge sig under den tætløvede Løn paa Toppen af Bakken, ryge og stirre drømmende ud over Søens fortryllende Spejlglans. Selv Drengen, der plejede at være lige saa urolig som Guldsmedene eller som Repræsentanterne for „Altid-paa-Farten," de brune Damtæger, laa paa Ryggen ganske stille, og stirrede med store, dybsindige, blaa Øjne op i Lønnens gennemsigtige, grønne Bladehang.

At hans Øjne var saa store, skyldtes det voldsomme, men kortvarige Arbejde, som Børn ofte gør, for at

holde sig vaagne, naar de er allermest søvnige. I Løbet af treottendedel Minut vilde han efter al Sandsynlighed sove fast med et lyserødt Skær sivende gennem sine Øjenlaag og muntert dansende over sine Drømme. Men netop da lød der et mærkeligt Skrig, — saa mærkeligt var det, at Drengen øjeblikkelig satte sig ret op og med et Gisp spurgte: „Hvad var det?"

Onkel Andy svarede ikke straks. Maaske var det fordi han havde saa travlt med at tænde sin Pibe, eller maaske fordi han haabede at høre Lyden igen, før han udtalte sig, — for en saa erfaren Jæger som *han* vidste godt, at de fleste af Vildmarkens Dyr havde mange forskellige Skrig, og at de undertiden søgte at efterligne hverandre paa de mærkeligste Maader. Han behøvede ikke at vente længe; den sælsomme Stemme lød atter og atter, saa vedholdende, saa bønfaldende, at Drengen blev helt ophidset ved det. Det lød som en Mellemting mellem et Gedekids skurrende Brægen og Skriget fra en frygtelig forskrækket Skallesluger; men det var mere gennemtrængende og mere skingrende.

„Aah, den er bange, Onkel Andy!" udbrød Drengen. „Hvad tror du, det er? Hvad mon den vil have? Lad os gaa ned og se, om vi ikke kan hjælpe den!"

Piben trak godt nu, fordi Onkel Andy havde bestemt sig.

„Det er kun en ung Daakalv," svarede han. „Øjensynlig er den faret vild og raaber nu paa sin Moder. Den Stemme maa hun kunne høre, hvor hun saa er, hvis hun da er levende. Det kan jo være, at en Bjørn er sprunget paa hende og har knækket hendes Hals. Aah! Der kommer hun," tilføjede han, da den ophidsede Brægen fra en Daa lød langt borte i Skovene. De to Raab svarede hinanden med nogle Minutters Mellemrum, nærmede sig hurtigt hinanden og hørte saa op. Et Lettelsens Suk undslap Drengen.

„Jeg er saa glad, fordi den fandt sin Moder igen,“ mumlede han. „Det maa være frygteligt at fare vild i Skoven, — at være *helt* alene og ikke vide, om ens Moder eller en Bjørn vilde komme løbende fra den mørke Skov, naar man raabte.“

„Det er jeg enig med dig i,“ sagde Onkel Andy med uvant Hjertelighed. Det var ikke ret ofte, han kunde være fuldstændig enig med Drengen i hans Meninger om Dyrene. „Det har du Ret i,“ tilføjede han eftertænksomt,“ jeg har selv engang prøvet det, da jeg var paa din Alder; det skete ovre ved Nedre Ottanoonsisdalen, da Landet deromkring ikke var saa bebygget som nu, og jeg var slet ikke glad for det, kan du tro.“

„Hvad kom?“ spurgte Drengen aandeløst. „Var det din Moder eller en Bjørn?“

„Ingen af Delene,“ svarede Onkel Andy. „Det var gamle Tom Saunders, Bills Onkel — kun var han ikke gammel og heller ikke Bills Onkel dengang, hvilket du nok kan forstaa, hvis du vil tænke dig om.“

„Aah!“ sagde Drengen lidt skuffet. Han havde næsten haabet, at det havde været en Bjørn, nu da han havde sin Onkel i fuldstændig Sikkerhed.

„Og jeg kendte engang en lille Jerseykalv,“ — fortsatte Onkel Andy, som nu var langt inde i sine Erindringer og ikke vilde skuffe Drengens aldrig svigtende Længsel efter en Historie — „som troede, at hun var faret vild her i Skovene. Det var hun imidlertid slet ikke; men hun gjorde mindst lige saa meget Spektakel, som hun vilde have gjort, hvis hun virkelig havde været det. Dette, forstaar du, var Skyld i hele Ulykken. Hun var ikke saa lidt af en Dumrian dengang, hvilket nu ikke var saa underligt, da hun kun var een Dag gammel. Medens hun sov under en Busk, havde hendes Moder forladt hende for at gaa ned gennem Mosen og drikke

ved en Bæk et Hundrede Meter borte. Den lille Dumrian vaagnede og kunde ikke forstaa, at hun var alene. Hun begyndte at bræge saa voldsomt, at der nødvendigvis maatte ske noget i saa vild en Egn.

„Ja!" hviskede Drengen. „Og hvad kom denne Gang — hendes Moder eller Bjørnen?"

„Begge to!" lød Onkel Andys overraskende Svar.

„Aah!" gispede Drengen og aabnede sin Mund til den blev lige saa rund som hans Øjne, og for en Gangs Skyld havde han ikke et eneste Spørgsmaal rede.

„Ser du, det skete saadan," fortsatte Onkel Andy, som var klog nok til ikke at give ham Tid til at udtænke et. „Da Bjørnen hørte den Støj, vidste han godt, at Kalven var helt alene. Han var sulten og spildte ingen Tid. Han vidste jo ikke, at Moderen var saa tæt ved. Naturligvis kunde han aldrig tænke sig, at Kalven vilde lave saadan en Ballade, hvis Moderen blot var gaaet ned for at drikke af Bækken. Følgelig løb han hurtigt gennem Buskadset uden at tage sig i Agt for noget. Moderen kom styrtende op fra Bækken, og de to mødtes paa en lille, aaben Plet en femten Meter fra Busken, hvor den dumme Kalv stod og skraalede. Nu holdt hun op; stod blot og stirrede, da hun saa Bjørnen møde Moderen.

Bjørnen var stor, meget sulten og rasende over, at nogen syntes at ville hindre ham i at faa det Maaltid, der stod der lige foran ham. Moderen var en lille gulbrun Jerseyko med korte, spidse Horn, som pegede lige i Vejret, og den var modig indtil sidste Aandedrag.

Hendes Raseri ved Synet af den mørke Klump, som nærmede sig til det dumme Barn, grænsede til Vanvid. Men det var ikke blindt Vanvid. Hun vidste, hvad hun vilde gøre og lod ikke sit Raseri overvinde Fornuften paa et eneste Punkt i Kampen paa Liv og Død.

Til Trods for det uheldige Forhold, at hun stod nede

paa en Skraaning og saaledes maatte angribe op ad Bakke, kastede hun sig mod Fjenden med en Voldsomhed, som næsten tog Vejret fra ham. Bjørnen drejede rundt, rejste sig paa Bagbenene og løftede en mægtig Forlab. Den vilde møde Angrebet med et Slag, som straks maatte afgøre Kampen. Men den lille Ko lod sig ikke fange saa let. Netop som Bjørnen skulde aflevere sit mægtige Slag, standsede hun, sprang til Side med en Hurtighed, som ingen Tyr behøvede at skamme sig over, og begravede begge Horn dybt i sin store Modstanders Side. Men før hun kunde springe tilbage igen og komme udenfor dens Rækkevidde, svingede den sig rundt med barsk Brummen og med en udlært Boksers Færdighed ramte dens anden Forlab hendes Hals og knækkede hendes Rygrad. Uden en Lyd krummede den modige, lille Ko sig sammen og faldt over mod sin Fjendes Bagben.

Bjørnen stødte hende voldsomt bort og slog hende atter og atter i fuldstændig Vildskab. Da den endelig opdagede, at hun var død, holdt den op, bed rasende efter det frygtelige Saar i sin Side og luntede klynkende bort. I Øjeblikket havde den ingen Appetit.

Uforstaaende, men meget opmærksomt havde Kalven iagttaget den hurtige Tvekamp. Udfaldet af den forfærdede hende, men selvfølgelig vidste hun ikke hvorfor. Hun følte blot, at det hele slet ikke var forløbet tilfredsstillende, selv om Bjørnen var forsvundet. Hun havde instinktmæssigt skælvet ved Synet af den, og nu skælvede hun mærkeligt nok ved Synet af sin Moder, som laa der saa stille og sammensunken."

Onkel Andys Maade at fortælle paa var saa levende, at Drengen ogsaa skælvede.

„Efter en Stund," fortsatte Onkel Andy, „da hun saa, at hendes Moder ikke gjorde Tegn til at rejse sig og komme hen til hende, vaklede hun derned fra sin

Plads under Busken; hendes lange, løjerlige Ben var saa vanskelig at styre. Da hun naaede Moderen, puffede hun indsmigrende til hende med sin lille, vaade Snude. Men hun fik ikke noget Svar og blev saa utaalmodig og gav sig til at stange hende. Da selv dette ikke bragte noget Resultat, fik en overvældende Rædsel Blodet til at stivne i hendes Aarer, og hun sank helt i Knæ. Hun tænkte paa at løbe fra dette, som lignede hendes Moder, men som dog alligevel efter alt at dømme *ikke* var det. Hun var bange for at blive, men hun var ogsaa bange for at løbe derfra, og saa begyndte hun da igen at skraale, saa højt hun kunde, for hun var ikke blot bange og ensom, men hun følte sig ogsaa sulten.

Selvfølgelig hørte hvert levende Væsen i en Kilometers Omkreds i Skoven hendes Skraal."

„Og saa — kom der en anden Bjørn," afbrød Drengen ivrigt.

„Nej, slet ikke!", svarede Onkel Andy. „Selvfølgelig kom der mange for at se, hvad det var for en mærkelig Lyd; — de kom snigende og lydløst krybende med store, skinnende Øjne fra Tykningerne og bag Ukrudtsklyngerne; men Kalven hverken saa eller hørte dem. Det eneste hun lagde Mærke til, var et højt, mørkt, klodset, langbenet Dyr, halvanden Gang saa højt som hendes Moder, med et langt, kluntet Hoved uden Horn, en tyk, fremspringende Næse og store, brede Klove. Hun vidste ikke rigtig, om hun skulde være bange for denne store, mørke Skikkelse eller ikke; men hun holdt op med at skraale.

Den høje fremmede stod stille en tredive, fyrre Skridt borte. Den kiggede interesseret paa Kalven og mistænksomt paa den gulbrune Bunke paa Jorden. Pludselig glemte Kalven sin Angst. Hun følte sig saa fortabt, forstaar du, og det store Dyr lignede slet ikke en Bjørn.



Med et lille, bønfaldende „Bah“ løb hun vaklende frem til den høje fremmedes Side, standsede et Øjeblik ved den ukendte Lugt, og begyndte saa med den ugenerte Frækhed, som kun er mulig i en Alder af fireogtyve Timer at søge efter Mælk til sin Middagsmad. Den høje fremmede drejede sit store, mørke Hoved, snøftede undersøgende et Par Sekunder og begyndte saa ihærdigt at slikke den dristige lilles Ryg.“

„Det var et Elsdyr, ikke sandt?“, spurgte Drengen stolt.

„Jeg vilde have skammet mig over dig,“ svarede Onkel Andy, „hvis du ikke straks havde forstaaet det af min Beskrivelse. Selvfølgelig var det en Elgko. Men det var Kalvens store Lykke, at denne Ko havde mistet *sin* Kalv netop Dagen i Forvejen. Den var falden i Vandet og ført bort af Strømmen. Med Hjertet tungt af Sorg og Ensomhed og med Yveret smertende under Presset af Mælken, var hun løbet op for at se, hvad det var for et Barn, som saa aabent turde raabe sin Sorg ud her i den farlige Skov.

Da Kalven nærmede sig hende saa troskyldigt, gengældte hun Tilliden ved at tage den til sig som sit eget Barn efter ganske vist først at have været lidt ængstelig, — som alle vildtlevende Dyr er overfor Væsner, som er under Menneskets Varetægt.

Da Kalven kort efter havde tilfredsstillet sin Sult, førte hun den bort mellem Træerne. Den fulgte beredvilligt med en Stund — maaske en Kilometer; saa blev den træt, stod stille med skrævende Ben og brægede bedende efter hende. Først syntes hun overrasket over, at den saa hurtigt gav tabt, men med en opgivende Mine standsede ogsaa hun. Kalven lagde sig straks ned og begyndte at sove. Dens vilde Moder stillede sig beskyttende over den, noget forbavset, men taalmodig, og be-

gyndte at slikke dens silkebløde Skind, som var meget finere end hendes Barns havde været. Hun oversnusede Kalven, som var det umuligt for hende at vænne sig til denne mærkelige Lugt. Da den vaagnede, førte hun den atter videre, denne Gang maaske halvanden Kilometer, før den begyndte at gøre Indvendinger mod en saa uforstaaelig Virksomhed. Ad banede Stier og med mange Standsninger førte hun den lille Fremmede dybt ind i sine hemmelighedsfulde Skove. Ved Solnedgang naaede de Bredden af en lille ensom Sø.

Samme Aften gik Bondemanden ud for at lede efter sin bortkomne Ko og fandt dens døde Krop paa Skrænten over Strømmen. Han saa Mærkerne af Kampen og Sporene af Bjørnen og forstod delvis, hvad der var sket. Men han tog det for givet, at Bjørnen efter at have dræbt Moderen havde fuldendt sit Hverv ved at bære Kalven bort. Elsdyrsporene skænkede han ingen Opmærksomhed; han drømte ikke det bitterste om, at de kom ham ved. Men han svor Hævn og forfulgte Bjørnen til han i det tiltagende Tusmørke tabte Sporet. Saa vendte han rasende hjem og trøstede sig ved at lægge Planer om Bjørnefælder.

I sit Hjem ved Søen glemte Kalven hurtigt sin virkelige Moders Skæbne, saa omhyggelig blev hun plejet og passet af sin høje, nye Moder. Hun glemte omtrent hele Hændelsen undtagen én Ting; hun var for Fremtiden frygtelig bange for Bjørne, og den Frygt er i Virkeligheden Grundstenen for al Lærdom, for saa vidt som det drejer sig om Vildmarkens Børn. Hun fo'r sammen og skælvede ved Synet af enhver særlig tæt og stor Skygge, og dette uventet at møde en stor, mørk Træstub var en pinlig Oplevelse, hun huskede i flere Uger. Men det næste Skridt i Lærdommen, — Værdien af at kunne være stille, lærte hun kun meget langsomt. Hvis hun tabte

sin ny Moder af Syne blot et halvt Minut, begyndte hun at bræge efter hende paa en saadan Maade, at det maa havde været en svær Prøvelse for en tavs, rolig Elgkos Nerver. Hun kunde aldrig komme bort fra den Tanke, at det maatte være en frygtelig truende Fare, som foraarsagede dette Skraal. Hun styrtede tilbage i fuldt Løb, Haarene stod lige i Vejret paa hendes Ryg, og hendes Øjne skinnede, mens hun jog gennem hver eneste Tykning i Omegnen for at føle sig fuldstændig sikret mod Faren. Imedens saa Kalven til med store, undrende fløjelsbløde Øjne og uden den ringeste Anelse i sit dumme Hoved om, hvad det vel kunde være, der gjorde hendes ny Moder saa ophidset."

„Hvor ubekvemt, at de ikke kunde tale," udbrød Drengen, som havde stor Tiltro til Virkningen af Forklaringer.

Onkel Andy strøg tankefuldt sin Kind.

„Jeg antager," sagde han, „at Vildmarkens Dyr *kan* tale indbyrdes, mere eller mindre og paa en særlig Maade. Men, ser du, den Smule, Kalven kunde sige, var kun, hvad hun havde arvet, og det var selvfølgelig Kosproget og derfor uforstaaeligt for et Elsdyr. Børn lærer imidlertid hurtigt, og det varede ikke længe, før hun og hendes Moder forstod hinanden ganske godt paa de vigtigste Punkter.

Der boede Vildkatte og Ræve og et Par store, duskørede Losser med vilde Øjne omkring Søen. De kom snigende den ene efter den anden, dækket af Tykninferne, for forbavset at stirre paa den lille fremmede, som saa omhyggeligt blev plejet af den store Elgko. De havde set Kalve paa Gaardene i Nybyggerbyen, og de betragtede denne ikke blot med en sulten Omstrejfers Graadighed, men ogsaa med et særlig grusomt Fjendskab, fordi den var en Tilhænger af det frygtede og hadede Menneske. Til Trods for deres Vrede pas-

sede de dog godt paa ikke at vække Elgkoens Opmærksomhed. De kendte kun altfor godt hendes Raseri og de hurtige, dødbringende Slag fra hendes knivskarpe Forklove. De skulde ikke have noget af at sætte Forsigtigheden til Side for deres Nysgerrighed, kan du være sikker paa, saadan som nogle barnagtige Hjorte og Antiloper ofte gør."

„Hvorfor?", afbrød Drengen hurtigt; han var straks saa ovenud ivrig efter at faa at vide, hvad Hjorte og Antiloper var nysgerrige efter. Men Onkel Andy lagde som sædvanlig ikke Mærke til Afbrydelsen.

„Saa en Morgen," fortsatte han, „kom to andre Elgkøer op til Søen, fulgt af deres langbenede, sjokkende Børn. De stoppede op for at snakke med deres høje Søster om Vandlilierøddernes Beskaffenhed; men da de saa, at hun kærtegnede, plejede og gav Die til en *Kalv* — et Barn af Kvægstammen, som de foragtede og hadede, fordi de levede tæmmet bag Hegn og var underdanige mod Mennesket, saa blev de rigtig ubehagelige. De snøftede højt og overmodigt. Men Kalven, som var saa lille og smuk i sin rene gulbrune Klædning ved Siden af de magre, løjerlige Elsdyrbørn, var ikke det mindste bange for de ubehagelige Fremmede. Hun spankede modigt hen for at udspørge dem.

Men de vilde ikke snakke med en næsvis, lille Fremmed, og i et Øjebliks Taabelighed slog en af dem efter hende. Stedmoderen havde med aarvaagne Øjne og stigende Vrede, som nu eksploderede, iagttaget deres Opførsel. Med en hæs Brægen sprang hun mod Synderen og sendte hende sprællende ned ad Bakken, lige ud i Vandet. Derefter vendte hun sig mod den anden; men den var forsigtig og travede allerede af Sted langt borte, fulgt af de to løjerlige Børn. Den sejrrige Stedmoder kiggede paa Kalven og snusede til hende over hele Krop-

pen for at forvisse sig om, at hun ikke var kommet til Skade, medens den frække Ko, kogende af Vrede, men for bange til at vove et nyt Sammenstød, kravlede op af Vandet og sjokkede efter de andre.

Efterhaanden som Sommeren skred frem, begyndte Kalven at tænke og handle som en Elsdyrkalv, hun gik forsigtigt og fik endogsaa noget af sin Stedmoders Lugt ved sig. De andre Elsdyr vænnede sig til hende, fandt sig ogsaa i hendes Tilstedeværelse, og Vildmarkens Dyr betragtede hende nu kun som et meget usædvanligt Eksemplar af et Elsdyr; selvfølgelig troede hun selv, at hun *var* et Elsdyr. Hun blev stærk, glinsende og rapfodet af sin Stedmoders rigelige Mælk, og hun lærte snart at afgnave skøre Blade og Kviste fra de friske, grønne Buske. Hun syntes imidlertid, at det korte, søde Græs paa Skovengene smagte meget bedre end Blade og trevlede Kviste. Men Vandlilierødderne, som hendes Moder lærte hende at trække op fra Mudderet paa Søens Bund, hvor de vellystigt væltede sig Side om Side i det kølige Vand, trodsende Fluer og Varme, smagte hende allerbedst. De store, mørke Elgtyre, — uden Takker paa denne Aarstid og tykke og godmodige som Faar, — betragtede hende med tilbageholdt Nysgerrighed, og Kalvene behandlede hende med stor Ærbødighed, efterhaanden som hendes mærkelige Skikkelse og Farve blev lidt mindre fremmed for dem. Skønt hun var meget mindre og lettere end de, gjorde hendes Bens Hurtighed og hendes yderst behændige Maade at stange paa hende let til Herskerinde over dem alle. Selv den hovmodige, unge Ko, som havde været saa ubehagelig mod hende ved deres første Møde, blev ovenud venlig, og alt var fredfyldt ved den ensomt liggende, lille Sø.

Men en sen Eftermiddag, da Skyggerne over Skovlysningerne begyndte at blive lange og sorte, blev Freden

pludselig brudt. Kalven græssede i en af Lysningerne, medens hendes Stedmoder plaskende væltede om mellem Vandlilierne. En Bjørn sneg sig op gennem Tykningerne saa lydløst, at ikke engang en skarpøjet Spætte eller et aarvaagent, rødt Egern opdagede den, kiggede ud mellem Grenene og opdagede Kalven.

Tilfældet vilde, at det var den samme gamle Bjørn! Den var kommet sig af sit Saar, men naturligvis havde den ikke glemt den lille Jerseykos frygtelige Horn. Da den saa den gulbrune Kalv, blev den fuldstændig rasende og styrtede frem mod den for med eet Slag at tage Hævn for denne bitre og ydmygende Erindring.

Men Kalven var for hurtig for den. Ved den første Lyd af de knagende Grene bag sig var hun sprunget til Side som en Hjort. Fra den ene Øjekrog saa hun den store, mørke Skikkelse fare frem, og med et vildt Skrig, halvt en Kalvs Brølen og halvt et ungt Elsdyrs Brægen, styrtede hun med Halen lige i Vejret ned mod Vandet med Bjørnen i Hælene paa sig.

Med en frygtelig Plasken skyndte Elgkoen sig til Hjælp. Hun var en meget stor Elg, var hvidglødende af Raseri og skrækkelig at se, som hun pløjede sig Vej ind til Bredden og sendte Vandet op i store Sprøjt foran sig. Bjørnen vidste godt, at en voksen Elgko var en farlig Modstander at gaa paa, naar den var rasende, og denne syntes endda at være usædvanlig ophidset. Den tøvede og standsede sit Løb halvt nede ad Bakken. Forsigtigheden begyndte at køle dens hævngerrige Sind, og det syntes ogsaa, som om Uheldet forfulgte den, naar det gjaldt den gulbrune Kalv der. Den vilde prøve en rød eller en sortbroget næste Gang. Som den havde taget denne Beslutning, naaede den rasende Elg Bredden. Bjørnen drejede rundt med en Brummen og stak af ind i

Grantykningens Mørke maaske lidt hurtigere, end det var *helt* passende for dens Værdighed. Elgen rystede sig og stod og stirrede efter den med sine stride Haar strittende ud fra Halsen.

Hele Sommeren og Efteraaret fandt Kalven, at det var ganske morsomt at være Elsdyr, men da Kulden begyndte at bide, blev hendes Haarlag nok tykkere for at beskytte hende mod den, men med sin tynde, ømfindtlige Hud mærkede hun den alligevel. Efter det første, svære Snefald havde hun en Del Besvær med at faa Mad; hun maatte skrabe hver Mundfuld vissent Græs frem af Sneen. Da den blev hen mod en Meter dyb og hendes Stedmoder sammen med en storgeviret Tyr, tre andre Køer og nogle unge Elge havde traadt en Elgveksel med mange snoede Gange, blev hendes Tilværelse en haard Prøvelse. Langs Kanterne af disse Gange nippede hun vissent Græs og Ukrudt og prøvede som sine Kammerater at gnave Kviste af Poppel- og Birketræer; men denne utilstrækkelige og unaturlige Føde i Forbindelse med den skarpe Kulde og tog haardt paa hende. Hun trængte sig ind under sin Stedmoders Mave eller midt ind i Hjorden for at blive varmet; men længe før Jul var hun kun Skind og Ben."

Drengen gav et medlidende Gys; men da han kom i Tanker om Snehulebarnet, kunde han ikke lade være med at spørge: „Hvorfor lavede hun sig ikke en Snehule?"

„Det kendte hun ikke til," svarede Onkel Andy kort. „Har du nogensinde hørt, at nogen af Kofamilien kendte til saadan noget? Nej, det var sikkert og vist, at hun aldrig vilde have staaet Vinteren igennem, hvis ikke noget uventet havde forandret hendes Skæbne.

Det uventede var Bondemanden, som havde ejet hendes Moder, og som naturligvis ogsaa ejede hende.

Med et Par kraftige Heste som Forspand for en stor Slæde med Økser og Mad var han sammen med sin Tjenestekarl kommet herud i Skoven for at hugge af de store Grantræer, som voksede rundt om Søen. En Kilometer herfra paa den anden Bred havde han sit hyggelige Bjælkehus og en lille, varm Lade fuld af Hø. Han og Karlen havde der alt, hvad Hjertet begærede, undtagen fersk Kød; men da de stødte paa Elgvekslens snoede Stier, vidste de, at det skulde de ikke savne længe nu.

Den næste Dag gik de med Snesko langs med de dybttraadte Spor og undersøgte Vekslen. Snart stødte de paa Hjorden og saa Tyrens store Gevir rage op over en Samling lave Grantræer. Bondemanden hævede sin store Riffel. Det var et nemt Skud. Han fyrede, og de store Takker sank ned.

Ved Lyden af Skuddet og Faldet af deres Fører, som de stolede paa, spredte Hjorden sig rædselslagen, banede sig Vej gennem Væggene langs deres Stier og vadede bort gennem den dybe Sne. De to Mænd kiggede interesseret efter dem, men lavede ingen Forberedelser til et nyt Skud, for det strider mod Ny Brunswicklovene at dræbe en Elgko. Havde Bondemanden tilladt sig denne Luksus, vilde det have kostet ham en Bøde paa to Tusind Kroner.

Blandt den flygtende Hjord var et lille, gulbrunt Dyr, saa ulig en Elsdyrkalv som Bonden eller hans Karl nogen Sinde havde set. Det var umaadelig rapfodet straks og sprang af Sted med saadan en Fart, at det var umuligt at faa rigtig godt Kig paa det. Men dets Ben var meget for korte til saa dyb Sne, og før det var kommet femten Meter, var det ganske udaset. Det standsede, sprang endnu et Par Meter og lagde sig saa fuldstændig hjælpeløst ned. De to Mænd skyndte sig derhen. Det vendte et Par store, rørende, blide Øjne mod

dem, — angste var de ogsaa, men det var ikke denne haabløse, fortvivlede Rædsel, som ellers lyser ud af Øjnene paa Vildmarkens Dyr, naar de bliver fangede.

„Jeg vil lade mig hænge, hvis det ikke er gamle Blossoms Kalv, som vi var saa sikker paa, at Bjørnen havde taget," raabte Bonden og traadte hen til den. „Næ, hvor den er sølle," fortsatte han og klappede den venligt. „De har ikke været rigtig gode ved dig her ude i Skoven, hvad? Jeg tror, der vil være meget rarere hjemme i den gamle Stald."

Onkel Andy bankede Asken ud af sin Pibe og puttede den i Lommen.

„Det er det hele!", sagde han, da han opdagede, at Drengen stadig saa saa forventningsfuld ud.

„Men," indvendte Drengen. „Jeg vilde gerne vide —"

„Du kender meget godt Resten," svarede Onkel Andy. „Hvad Nytte er det til, at jeg fortæller dig, hvorledes Kalven blev bragt tilbage til Gaarden og blev tyk og stor og gav megen Mælk, der var som Fløde. Det er nemlig noget, enhver god Jerseyko skal. Det kan du jo selv tænke dig til, ikke sandt?"

„Men Elgkoen," vedblev Drengen. „Blev hun ikke *frygtelig* ked af det?"

„Maaske!", svarede Onkel Andy. „Men det skal du ikke tage dig nær. Hun kom over det, og næste Foraar havde hun en anden Kalv, en rigtig Elsdyrkalv, at sørge for, forstaar du."





HVAD DRENGEN SAA, DA HAN SAD STILLE

DRENGEN syntes, at han maatte sprænges, hvis han ikke snart fik Lov til at røre sig.

Han havde efter Onkel Andys omhyggelige Anvisning anbragt sig i en saa behagelig Stilling som muligt, før han begyndte paa det mægtige Foretagende at holde sig fuldstændig rolig i lang Tid. At være fuldkommen stille og utrættelig at holde sin Plads som det taalmodigste af alle Dyr, det havde Onkel Andy lært ham var en af de første Betingelser for at blive rigtig dygtig til at forstaa Skoven. Kun en saadan Stilhed og Taalmodighed lod en faa et virkeligt Blik ind i Vildmarkens Hemmeligheder. At Vildmarkens Beboere er saa frygtsomme skyldes for det meste Uvilje mod at leve deres fortrolige og personlige Liv for Øjnene af fremmede. Men det, som Drengen længtes efter, var netop at lære, hvorledes han skulde faa dette at se, uden at Dyrene opdagede det. Han vilde selv undersøge, hvorledes Kaninerne og Agerhønsene, Murmeldyrene og Væslerne, den brune Hjort, Pindsvinene og alle de andre hemmelighedsfulde Beboere, som havde deres Gang langs Sølvsøens rolige Bredder, plejede at opføre sig, naar de var fuldstændig sikre paa, at ingen iagttog dem.

Onkel Andy havde, før han gik ind paa at indvi Drengen i dette, med stor Omhyggelighed indprentet

ham, hvilken afskyelig Gerning det var at bryde Stilhedens Trolddomsmagt med blot den ringeste og mest uskyldigt udseende Bevægelse.

„Ser du,“ havde Onkel Andy sagt, „det gaar saadan til! Naar vi har naaet Stedet, hvor vi vil skjule os og gøre vore Iagttagelser, saa tror du maaske, at vi er alene. Aldeles ikke! Fra næsten hver Busk, fra hver Tykning vil der være i det mindste eet Par skinnende Øjne, som stirrer mod os, — maaske endda flere Par. De vil undre sig over, hvad vi er kommet for; de vil have Modvilje mod os, fordi vi er saa klodsede og gør saadan en Støj, og de vil holde sig saa stille, som var de af Sten, i Haab om, at vi saa ikke kan se dem. Der er selvfølgelig visse Fugle, som flyver op, fordi de er vante til at blive set, og fordi de ikke bryder sig et Lod om os stakkels Væsner, der ikke kan flyve — det tror de da.“

Her indskød Drengen: „Vilde de ikke blive overraskede, hvis vi gjorde det?“

„Jeg venter, at de i den nærmeste Fremtid vil faa nogle Overraskelser paa det Omraade,“ sagde Onkel Andy. „Men, hvad jeg vilde sige, vi vil selv blive iagttaget en Stund. Men der er den mærkelige Ting ved Vildmarkens Dyr, eller i det mindste ved en stor Del af dem, at de til Trods for deres nok saa skarpe Øjne ikke kan *skelne* Ting saa tydeligt, som vi kan. Den allermindste Bevægelse kan de opdage undertiden paa forbavsende Afstand. Men naar man er fuldstændig ubevægelig i lang Tid, synes de at forveksle en med Træstubbe, Sten og Buske paa en højst mærkelig Maade. Maaske skyldes det, at Øjnene paa nogle af dem ikke har saa stor Adskillelsesevne som vore, eller maaske skyldes det, at de tror en død, naar man er ubevægelig saa længe. Naa, det maa Videnskabsmændene klare for os. Men hvis du fortsætter, som du er

begyndt, og jeg maa sige, at du er begyndt godt i Betragtning af din ringe Størrelse, saa vil du ofte faa Lejlighed til at opdage, at nogle af Vildmarkens Dyr, som ellers ikke er Tosser, er mere bange for en Stump kulørt Tøj, der flagrer i Vinden, end for en velvoksen Mand, som sidder og stirrer lige mod dem, hvis han blot ikke rører en Finger. Men lad ham bøje den Finger, selv om det er Lillefingeren væk er de."

Drengen stak sin Haand om paa Ryggen og bøjede langsomt Lillefingeren, mens han smilte ved Tanken om, hvor skarpe de Øjne dog maatte være, der kunde se *den* Bevægelse. Men hans Onkel fortsatte, som om han gættede hans Tanker: „Disse listige, forsigtige Øjne er ikke bare foran dig, forstaar du, men helt rundt om dig. Maaske er det en lille Skovmus, som kigger frem under en Rod et Par Skridt *bag* dig. Du har været fuldstændig ubevægelig, lad os sige i ti Minutter, og Musen begynder netop at tro, at du *kan* være noget ganske uskadeligt noget. Den stryger sine Varbørster og skal lige til at kravle frem, hvad sker saa, du bevæger dine Fingre lidt bag Ryggen, fuldstændig ubekymret" — her rødmede Drengen skyldbetynget og trak begge sine smaa, snavsede Næver frem — „fordi du ikke *selv* kan se Bevægelsen.

Men Musen ser den. Den forstaar straks, at du ikke er død, men at du tværtimod er en farlig Bedrager. Den farer forskrækket tilbage i sit Hul. En eller anden ser dens Skræk og følger dens Eksempel, og i Løbet af to Sekunder er det ude over hele Stedet, at du ikke er en Træstub eller en Sten eller en uskadelig død Ting, som man kan nippe til, men en frygtelig Fjende, som ligger paa Lur efter dem allesammen. Du forstaar altsaa, hvor vigtigt det er at holde sig ubevægelig, *saa* ubevægelig, som var man død."

Drengen blinkede hurtigt med Øjnene. „Men jeg kan ikke lade være at blinke, Onkel Andy," indvendte han. „Jeg skal love ikke at røre en Finger eller rynke paa Næsen, men hvis jeg ikke blinker med Øjnene engang imellem, begynder de at gøre ondt og bliver fulde af Taarer, saa jeg slet ikke kan se noget, — og saa har det været til ingen Nytte at sidde saa stille."

„Selvfølgelig skal du ikke lade være med at blinke med Øjnene," sagde Onkel Andy. „Og selvfølgelig skal du ikke lade være med at trække Vejret. Men du maa ikke gøre det, saa det laver Spektakel."

„Hvordan kan det lave Spektakel at blinke med Øjnene," spurgte Drengen højlig overrasket. Hvis saadan noget var muligt, vilde han gerne lære det med det samme.

„Vrøvl!", svarede Onkel Andy. „Hør nu efter! Vi er næsten ved Maalet, og jeg vil helst ikke snakke mere, for jo roligere vi er nu, des hurtigere faar vi Dyrene til at komme over deres første Mistænksomhed, og naar vi saa har sat os, rører du ikke en Muskel, selv ikke hvis et Par Moskitoer anbringer sig paa dig og begynder at æde dig."

„Nej!" svarede Drengen selvsikkert. Han var vant til at lade Moskitoerne bide bare for at more sig over at se deres graa, ranglede Kroppe svulme op og blive røde, saa de lignede Rubiner.

„Naa, vi vil haabe, at der ingen Moskitoer er," sagde Onkel Andy beroligende. „Og hvis en Gulfrakke sætter sig paa din Strømpe og begynder at kravle op ad dit Ben under dine Bukser, saa vil du heller ikke røre dig?"

„Ne—nej!" svarede Drengen lidt mindre sikkert. Han havde haft saadan en Oplevelse før, og han erindrede den med et Stik i Hjertet. Men saa kom han i

Tanker om, at han havde Sejlgarn nok i sine Lommer til at binde saa fast om begge sine Bukseben, at selv den mest ihærdige Hveps ikke kunde kravle op under dem. Hans Selvtillid vendte tilbage. „Nej, Onkel Andy!“, gentog han som en alvorlig Beslutning.

„Hm! Vi faar se,“ gryntede Onkel Andy tvivlende; han vidste jo ikke, hvad Drengen havde i Sinde. Men da han saa ham med største Alvor fiske to Stumper Seglgarn op fra sine Lommers brogede Museum og begynde at gøre Forberedelser til at narre den eventuelle Gulfrakke, saa smilte han bifaldende.

Stedet for deres Iagttagelser var blevet omhyggeligt valgt af Onkel Andy; en stor Stamme til at læne Ryggen imod, en Pude af tykt, tørt Mos at sidde paa og en tynd, ung Sølvpoppel blinkende med sine lyse Blade lige foran Ansigterne for at skjule dem lidt, men uden at ødelægge Udsigten. Benene stak ganske vist ud under Poplens beskyttende Skærm, saa enhver forbipasserende i Skoven kunde se dem; men Ben betyder saa lidt, naar de blot ikke sparker.

I saa meget som et Minut fandt Drengen, at det var let at sidde stille. I det andet Minut kløede hans Næse, og han begyndte at spekulere over, hvor længe de mon havde siddet der. I det tredie Minut mærkede han, at der var en lille, haard Pind i Mosset, som han sad paa. I Løbet af det fjerde Minut blev den til en stor og frygtelig skarp Pind, saa han begyndte at tænke paa, om den maaske vilde gennembore ham og gøre ham til Krøbling for Livstid. Han blev bange for, at Onkel Andy slet ikke havde tænkt paa en saadan Fare, og han syntes, at han burde henlede hans Opmærksomhed paa den; men før han helt havde bestemt sig til denne fortvivlede Handling nærmede det femte Minut sig og med det en gul- og sortstribet Hveps, som fik Drengen til fuldstæn-

dig at glemme Pinden i Mosset. Hvepsen satte sig paa det røde, moskitobidte, bare Knæ over Drengens Strømpe og saa begyndte den virkelig at forsøge at gaa paa Opdagelse op under hans Bukseben. Drengen følte sig urolig et Øjeblik, — men saa triumferede han. Det kneb med at lade være med at le højt ved Tanken om, hvor godt han havde narret det nysgerrige Insekt.

Saaledes gik det femte og sjette Minut. Det syvende og ottende blev fuldstændig optaget af at tvivle paa Onkel Andy. Drengen var overbevist om, at han havde været stille i det mindste en Time, uden at der var sket noget interessant i al den Tid. Der vilde vel slet ikke ske noget. Det kunde der da ikke? En frygtelig Mistanke kom op i ham. Var det muligt, at Onkel Andy bare havde fundet paa denne Tarvelighed for at lære ham at være stille? Var det muligt, at Onkel Andy, hvis Ansigt vendte til den anden Side, nu enten sad og lo ad ham eller sov en heldig Bedragers ufortjente, fredelige Søvn.

For at gøre Drengen Ret, maa det siges, at han følte sig skamfuld over disse Tanker med det samme, de kom op i ham. Saa begyndte i det niende Minut begge hans Ben at sove, og det tog hele hans Opmærksomhed fangen. Det stod med selvindlysende Klarhed for ham, at under saadanne pinlige Omstændigheder maatte man straks have Lov at rejse sig og røre Benene. Hans Samvittighed fik en Rift. Han følte sig stillet mellem to direkte modstridende Pligter; men saa huskede han sit Løfte. Hans Karakter var god, og han besluttede under alle Omstændigheder at holde, hvad han havde lovet, uanset hvor skæbnesvangre Følger det fik for Benene. Tanken om, at Onkel Andy i det mindste vilde faa et frygteligt Samvittighedsnag, hvis han aldrig kom til at bruge sine Ben mere, trøstede ham desuden ikke saa lidt.

Da saa det tiende Minut sneglede sig gennem sin

mægtige Længde, kom den frygtelige Følelse, som allerede er nævnt, — at enten maatte han sprænges eller røre sig. Opfyldt af den inderligste Medlidenhed med sig selv overvejede han dette frygtelige Enten—Eller. Men heldigvis for ham skete der noget, før han havde faaet taget sin endelige Beslutning, og hans Smerter og Tvivl forsvandt.

To store, gulgraa, hvidsokkede Kaniner kom langsomt hoppende forbi, den ene bag den anden. En sprang lige over Onkel Andys strakte Ben, som om de aldeles ikke var af nogen Interesse for en Kanin. Den anden standsede og bankede voldsomt paa Jorden med et af de stærke Bagben; ved dette Signal standsede den første. Begge satte sig paa Bagbenene, stak Ørene fremefter i spændt Lytten og stirrede paa de to ubevægelige Skikkelser bag det unge Poppeltræ. Drengens hele Opmærksomhed var nu ved den Kanin, der sad lige ud for ham. Dens store, fremstaaende Øjne maalte ham fra Top til Taa først med nogen Uro, derefter med overmodig Nysgerrighed. Den vippede spekulativt med sine mægtige lange Ører, og dens løjerlige trekantede Mund mimrede ustandseligt, som om den talte med sig selv. Da den endelig var bleven klar over, at Drengen ikke var værd at lægge Mærke til, faldt den ned paa alle fire, nippede af et Blad, kasserede det og hoppede bort for at finde noget mere velsmagende. Dens Ledsager, som havde maalt Onkel Andy paa samme Maade, fulgte straks efter; men da den var af en mere mistænksom Natur, standsede den af og til for at kigge tilbage og forsikre sig om, at de mærkelige, ubevægelige Tingester bag Poplen ikke havde i Sinde at forfølge dem.

Drengen var umaadelig interesseret. Han udtænkte en Mængde Ting, som han vilde spørge om, og han besluttede at ville huske hver eneste af dem. Men netop

som han skulde til at bringe lidt Orden i dem, kom et lille, lavt, langagtigt, slangesmidigt, gulbrunt Dyr glidende forbi og kørte dem allesammen ud af hans Hoved. Det var en Væsel, som omtrent faldt over Drengens Fødder, før den opdagede dem. Den sprang tilbage, viste Tænder med en næsten uhørlig Snerren fra den smalle, spidse Snude og maalte Drengen med de grusomste, smaa Øjne, han nogensinde kunde have tænkt sig eksisterede. Disse rasende Øjne stirrede ham lige ind i Ansigtet. Et rødligt Skær ligesom fra en ulmende Glød kom op i dem; han troede, at Dyret vilde fare ham i Struben. Men Gløden døde lidt efter lidt bort, efterhaanden som den lille rasende Fyr beroligede sig. Dens trekantede Hoved drejedes til Siden. Dens arbejdende, hvileløse Næse snuste ivrigt, fangede den friske Fært af de to Kaniner og i næste Øjeblik fo'r den af Sted i lange, lydløse Spring langs det friske Spor. Drengen kendte saa meget til Skovens Liv, at han straks vidste, hvad dens pludselige Farvel betød. Han mumlede medfølende for sig selv: „Jeg haaber da ikke, den fanger dem."

Alle Tankerne om Væslen og Kaninerne blev imidlertid hurtigt drevet ud af ham, for nu opdagede han, at en tyk, gullig Larve med et kastaniebrunt Hoved kravlede opad hans Ærme. Han hadede Larver og spekulerede ivrigt paa, om den maaske kunde finde paa noget saa ubehageligt som at ville kravle op paa hans Hals. Det krympede sig i ham ved Tanken. Men netop som han blev klar over, at *nu* kunde han ikke sidde stille længere, kom en højst uventet Forbundsfælle ham til Hjælp. Med et Stød, som *næsten* tog Vejret fra ham, ramte noget den tykke Larve. Det var en stor, mørk Gedehams med hvide Baand over den straalende Krop. Den gav Larven et lille Prik med Spidsen af sin Giftbrod. Det fik den til at rulle sig sammen som en Kugle og ligge stille. Saa skrævede

Gedehamsen over den, holdt den fast med det forreste Par Ben, skar ind i den med sine kraftige Kindbakker og begyndte at udsuge den. Drengen *kunde* ikke lade være at rynke paa Næsen ved Synet af dette utiltalende Maaltid, men han var lutter Øjne. Der var noget rædselsfuldt i den store Gedehams' Hurtighed og Virkeevne. Pludselig kom Larven, som ikke havde faaet en tilstrækkelig stor Dosis Bedøvelsesmiddel, til sig selv under de graadige Kæber og begyndte at sprælle krampagtigt. En ny Berøring med Medicinen i Gedehamsens Hale fik imidlertid sat en Stopper for det, og atter rullede den sig sammen i en lille tæt Kugle. Gedehamsen skrævede igen over den og behandlede den dygtigt med sine Forben, omtrent som en Vadskebjørn behandler et stort Æble, bed i den her og der og sugede ivrigt med en hurtigt, pumpende Bevægelse af Kroppen. Den tykke Kugle blev mindre og mindre, til den ikke var meget større end en Ært. Gedehamsen drejede den utaalmodigt, som for at se, om der ikke kunde faas mere ud af den. Til sidst blev den sparket bort, og Gedehamsen fløj ud i Luften med en dyb Summen. Den havde ganske vist været meget underholdende; men Drengen drog alligevel et Lettelsens Suk, da den var borte. Han havde set de kobberrøde Glimt af den Brod, som den bare behøvede at berøre sit Offer med, og han syntes, den var som en levende Flammekaster.

Da Gedehamsen var borte, kom Drengen atter i Tanker om den lille Pind i det bløde Mos under ham. Hvordan kunde han dog have glemt den? Han syntes, at han havde siddet paa den i mange Timer; men netop som den var ved at brænde sig ind i hans Kød, hørte han en mærkelig, svag, raslende Lyd tæt ved sin Side. Hjertet for ham op i Halsen. Det var saadan en ondskabsfuld, truende Lyd. Da han kiggede ned, saa han, at en lille

Skovmus var faret mod en stor, brunvinget Sommerfugl og havde fanget den. Dens store Vinger flagrede sørgmodigt et Par Sekunder, men Musen bed dem af for at spare sig Besværet med at slæbe unyttige Ting hjem i sit Hul. Den var saa nær ved Drengen, at han kunde have fanget den blot ved at strække Haanden frem. Men den lagde ikke mere Mærke til ham, end om han havde været en raadden Træstub, mindre endda, for i saa Fald var den maaske begyndt at gnave i ham i Haab om at finde nogle Larver i Træet.

Musen slæbte Sommerfuglens Fløjlskrop hen til sit Hul under Trærødderne. Den naaede derhen i rette Tid, for ikke saa snart var den forsvundet, før en lille, glubsk Spidsmus kom løbende; det er den mest forvovne og kamplystne Fyr i Musestammen, og den vilde utvivlsomt have røvet Byttet fra Skovmusen, maaske endog samtidig ædt sin Slægtning. Den snuste til Sommerfuglens Vinger, nippede til dem og kom til det Resultat, at der ikke var noget ved dem og kravlede saa hen til Drengens Fødder. Skolæder! Det var noget helt nyt for den. Den nappede i det, syntes ikke meget tilfreds med det, krøb ned mod Hælen, snuste til Strømpen og hoppede til sidst lige op paa Drengens bare Knæ. „Mon den ogsaa vil bide i det,“ tænkte han, mens hans blaa Øjne blev store og runde. Men nej! Dette levende Menneskekød — *aldeles sikkert* levende — og den overraskende Menneskelugt ved det var for meget for dens koldsindige Mod. Med et harmfuldt og forskrækket Pib sprang den tilbage og hastede bort mellem Ukrudtstilkene.

„*Saa!*“ tænkte Drengen frygtelig ærgerlig. „Nu løber den hen og slaar Alarm!“ Men Heldet vilde, at den slet ikke tænkte paa saadan noget; for en rød Ræv, som travede forbi kun en tre fire Meter borte, var mere end



passende Forklaring nok for Spidsmusens Forsvinden. Ræven drejede Hovedet mod den raslende og pibende Lyd, og meget naturligt mente den, at det skrev sig fra dens Tilsynekomst paa Scenen. Samtidig fik den Øje paa to ubevægelige Menneskeskikkelser, som sad saa stive bag det unge Poppeltræ. Den var lige ved at faa et Nervechock. Den gjorde et Spring paa tre Meter og beroligede sig saa med umaadelig Selvovervindelse, mens den satte sig paa Bagbenene for at undersøge det lidt nærmere. Selvfølgelig kendte den udmærket Menneskene og deres Vaner, og den vidste ogsaa, at de aldrig holdt sig stille paa denne unaturlige Maade, undtagen naar de var døde eller sov. Efter en omhyggelig Undersøgelse, — med Hovedet klogt paa Siden og Munden halvt aaben af Ivrighed — blev den enig med sig selv om, at vist var de enten døde eller ogsaa sov de; men hvad de havde valgt at gøre, var den rasende ligegyldigt. Den rejste sig og travede tankefuldt bort, idet den efterlod en svag Moskuslugt i den stille Luft, som Drengens skarpe Lugtesans straks opdagede. En Skovskade, som sad i Toppen af et Træ, fik Øje paa den, fo'r ned og fløj efter den med hæse Advarselsskrig til de øvrige Smaafolk i Vildmarken. Det er ikke behageligt at have en Skovskade til at skrige efter sig: „Stop Tyven! Stop Tyven! Tyven! Tyven! Tyven!" selv ikke i Vildmarken, og Ræven kiggede op mod Spektakelmageren, som om den gerne vilde have givet to fede Gæs og et helt Kuld Kaniner for at faa den Fornøjelse at kunne knække dens frække Hals.

Imedens havde der vist sig andre Fugle foruden Skovskaden — Flagspætter og Nøddehuggere, som jagede deres Bytte mellem Grantræernes mørke Grene, Kanadaspurve, som fløjtede deres klare Toner fra Trætoppene, Fluesnappere, som styrtede og tumlede i Zig-

zagfart og af og til en stor, gulvinget Grønspætte, som løb op og ned ad en høj, udgaaet Stamme, der stod i Nærheden, og lod sit ra—tat—tat—tat høre paa en taktfast, beslutsom Maade. Men skønt Drengen interesserede sig mere for firbenede Skabninger end for Fugle, saa fangede den Fugl, som nu viste sig, hele hans Interesse. Det var en Agerhøne, ledsaget af sine mange, bittesmaa, raske Kyllinger. De var ikke større end Kastanier. De sværmede om Hønen og stimlede sammen for at snappe de Lækkerbidskner, den skrabede op til dem. Drengen iagttog dem med ivrige Øjne; han kunde ikke forstaa, hvordan saa bittesmaa og svage Tingester som disse Kyllinger kunde være saa forbavsende hurtige og raske i deres Bevægelser. Pludselig fik han Øje paa Ræven et Stykke inde i Buskene; den kom tilbage med en Mine, som om den havde glemt noget. Drengen vilde saa gerne advare den lille Agerhøne; men han maatte jo ikke, og han ventede saa med bankende Hjerte paa Tragedien, som skulde udspilles her for Øjnene af ham.

Men han havde ikke behøvet at være ked af det. Den lille Agerhønemoder havde set Ræven før Drengen. Han saa den pludselig stivne med et sagte, advarende: „Chit“, der lød, som det kunde være kommet alle Vegne fra. Øjeblikkelig var hver eneste Kylling forsvundet. Drengen forstod, at det var umuligt selv for saa hurtige Dyr, som de var, at løbe deres Vej i saadan en Fart. Han mente, at de havde gjort sig usynlige ved at dukke sig ned mellem Kvistene og Mosset, som de lignede saa nøje i Farve, og ved at være fuldstændig ubevægelige.

Ræven kiggede rundt i alle Retninger, undtagen den rigtige, for at opdage, hvor det Agerhønekluk kom fra. Den holdt af Agerhøns, og det var et Stykke Tid siden den havde faaet en. Pludselig blev den glad over-

rasket ved at se en Agerhøne, som øjensynlig var haardt saaret, falde baskende ned paa Mosset lige for Næsen af sig. Den sprang frem for at gribe den, men det lykkedes Agerhønen at baske sig bort. Det var ganske sikkert dens sidste Krampetrækninger, og Ræven blev ikke det mindste nedslaaet. Det viste sig imidlertid, at Agerhønen havde mange saadanne sidste Krampetrækninger, og det sidste Drengen saa af Ræven var, at den stadig haabende hoppede efter Agerhønen, som forsvandt i Underskoven. Tre Minutter efter lød en kraftig Susen af Vinger, og den sejrrige, lille Moder vendte tilbage. Den satte sig netop paa det Sted, hvor den først havde faaet Øje paa Ræven, stod et Øjeblik urokkelig stille, medens den kiggede sig omkring med sine skarpe, klare Øjne og gav saa et lille, sagte Kluk. Øjeblikkelig var alle Kyllingerne om den. Det saa ud, som om de sprang op af Jorden ved et Trylleslag, og stolt førte Agerhønen dem bort til en anden Foderplads.

Hvad Drengen kunde have set mere, hvis Skæbnen havde villet det, vil aldrig nogen faa at vide, for nu blev „Mødet hævet". Han haabede, at et Pindsvin vilde vise sig, eller en Hjort eller et Elsdyr. Han halvt haabede, halvt frygtede, at det maatte blive en Bjørn eller en stor Los med onde Øjne og duskede Ører. Men før noget af disse frygtelige Vidundere kom, hørte han en raslende Lyd; — det lød som en voldsom, fortvivlet Flugt. En Kanin viste sig; han var sikker paa, at det var en af de to, han havde set før. Det stakkels Dyr var fuldstændig rædselsslagen og løb voldsomt, men som det syntes uden Maal og Med. Den standsede brat nu og da, skælvende over hele Kroppen, som om Haabløsheden havde berøvet den alle dens Kræfter. Den løb lige forbi Poppeltræet, drejede af til højre og forsvandt; men Drengen kunde stadig høre den og syntes, at den løb i

en Rundkreds. Et Par Sekunder efter kom Væslen løbende med Næsen lige i Vejret, som om den fangede Færten fra Luften og ikke fra Flygtningens Spor.

Væslen syntes slet ikke at have travlt. Den var et Billede paa en uafvendelig, vel overvejet, dødbringende Beslutning. Drengen hadede den. Lige overfor Poppelen standsede den og syntes at lytte; saa fo'r den ind i Buskene i en kort Bue og sparede sig derved unødvendige Anstrengelser. Den havde bedømt sit rædselsslagne Byttes Taktik rigtigt. Et Øjeblik efter viste Kaninen sig igen i vildt Løb, og netop da den atter var udfor Poppeltræet, — ikke mere end en Meter fra Drengens Ben, — sprang Væslen frem fra Buskene og stod lige overfor den. Med et Skrig standsede Kaninen brat og trykkede sig skælvende mod Jorden for at afvente sin Skæbne.

Væslen fo'r lige mod sit Offers Strube. Men den naaede aldrig sit Bytte; for i samme Øjeblik gav Drengen et skingrende Vredesskrig. Fægtende med Armene og med Munden paa vidt Gab sprang han mod Drabsmanden. Onkel Andy brast i Latter, og den forbavsede Væsel forsvandt. Da Kaninen var kommet til sig selv efter den udstaaede Skræk, stak ogsaa den af, men i en anden Retning.

Med blussende Ansigt vendte Drengen sig mod sin Onkel.

„Om Forladelse!" sagde han forknyt." Jeg er *saa* ked af det, Onkel Andy. Men jeg *kunde* ikke lade være. Jeg tænkte ikke over det!"

„Naa, ja," svarede Onkel Andy, som nu rejste sig og strakte og gned sine stive Ben. „Jeg skal ikke skænde paa dig for det, for jeg var meget nær ved selv at gøre lige saadan, da den tossede Kanin skreg."



DEN LILLE BYBEBOER OG HANS UVENLIGE GÆSTER

OVER Sølvsøens stille Flade, der glimtede i den ravgule og violette Skumring, lød en dyb, rungende Tuden, hul og sørgmodig og ubeskrivelig vild. Tu-hu-u-hu-uh-u og igen hu-uh-uh-u, lød det, og skønt Aftenen var varm, fik Drengen en lille frygtsom Kuldegysning, hvad han forøvrigt altid fik, naar han hørte den store Hornugle tude ved Solnedgang.

„Du kan ikke lide den store Hornugle?“ brummede Onkel Andy. „Men den er ogsaa værre end Væslen, og det er en slem Ting at sige om en af Vildmarkens Beboere. Den er alles Fjende og altid rede til at dræbe meget mere, end den kan æde.“

„*Nogle* Ugler er ikke slemme,“ indskød Drengen. Han havde lidt til overs for Uglerne, fordi de var saa dunbløde og havde nogle mærkelig runde Hoveder og Øjne, og saa ud, som om de altid tænkte paa forunderlige, gaadefulde Ting, som de aldrig vilde ud med.

„Hvor ved du det fra?“ spurgte Onkel Andy mistænksomt. „Jeg siger ikke ligefrem, at det ikke er rigtigt, men jeg kunde nok lide at vide, hvor du henter dine Oplysninger.“

„Bill fortalte mig det,“ sagde Drengen mere selvsikker end han plejede at være over for sin myndige Onkel.

„Aah, den Bill!“ fnyste Onkel Andy. „Og du har ikke lært af Bills Eventyr endnu?“

Der var et halsstarrigt Blik i Drengens alvorlige, blaa Øjne, som viste, at denne Gang havde den fantasirige Fører fortalt ham noget, som han var meget uvillig til at tvivle paa.

„Jeg ved meget godt, Onkel Andy,“ sagde han med en kritisk Mine, „at Bill holder af at spinde en Ende og tit lader, som han ved en hel Mængde, som ikke er saadan helt ——, men — æ — jeg tror, han fortæller Sandhed denne Gang. Han sagde da, han gjorde. Det var om en lille Ugle, som levede ude i Vesten paa de store Sandsletter, hvor den har sin Rede i Huler i Jorden. Den kan selv grave disse Huler, forstaar du; men den kan dog ikke grave dem halvt eller en Fjerdedel saa godt, som Præriehundene kan. Derfor faar den Præriehundene til at give den Lov til at bo i deres store, hyggelige Huler, og som Gengæld for Gæstfriheden dræber den og æder nogle af Klapperslangerne — nogle smaa nogle, antager jeg selvfølgelig, — som lusker omkring Hulerne efter Præriehundeungerne. Naa, du ved, Onkel Andy, at Bill selv har været derude vestpaa, og han har set Præriehundenes Byer og de smaa Ugler, som sidder paa Toppen af Jordhøjene, der er Taget paa Præriehundenes Huse, — og Klapperslangerne, som laa sammenrullede her og der i varme, solbeskinnede Fordybninger. Der var Masser og Masser af Præriehunde, *Millioner* og Millioner af dem, sagde Bill.“

„Der vilde have været endnu flere, hvis den lille Ugle ikke havde været der,“ sagde Onkel Andy med et Smil. Men da han saa det alvorlige Udtryk i Drengens Ansigt og huskede paa, at han selv ikke var særlig glad for at blive afbrudt, naar han fortalte, saa skyndte han

sig høfligt at tilføje: „Undskyld, at jeg afbrød! Vær saa venlig at fortsætte!"

„Naa, hvad det var jeg vilde sige," fortsatte Drengen fuldstændig paa sin Onkels Maade, „Bill saa, — han saa dem selv med sine egne Øjne — disse Tusinder og Millioner af Præriehunde og en hel Del af de smaa Ugler, men kun meget faa Klapperslanger. Saa du forstaar, at det ser da ud, som om Uglerne maa have ædt nogle af Slangerne. I hvert Fald tror jeg, at Bill taler sandt *denne* Gang!"

„Hm!" sagde Onkel Andy og dampede paa sin Pibe, mens han tænkte sig om et Øjeblik. „Der er een vigtig Ting, som Bill synes at have glemt. Han har vist ikke undersøgt Præriehundenes Syn paa Sagen. Hvis han nu hørte *deres* Mening —?"

„Men hvordan kunde han *det?*" indvendte Drengen bebrejdende. Han blev altid urolig, naar Onkel Andy kom med noget, der syntes ganske meningsløst.

„Visselig! Visselig! Nej, det kunde man ikke have ventet af Bill," sagde Onkel Andy. „Men alligevel, forstaar du, vilde Præriehundenes Mening have været interessant, ikke? Naa, jeg skal fortælle dig en Historie, lige saa snart jeg kan faa min gamle Pibe til at trække ordentligt. Saa kan du dømme efter Præriehundenes Syn, om den lille Huleugle er „slem" eller ikke. Hvis deres Mening ikke er ganske som Bills, ja saa kan du selv om, hvilken af dem du vil slutte dig til.

Præriehundebyen var af betydelig Størrelse. Den strakte sig over saadan noget som fire Hektar tør, let Præriejord. Dens Huse var klumpet sammen uden System eller Orden og laa saa tæt ved Siden af hinanden, at man skulde tro, deres Ejere mente, at det var smaat med Byggeplads i den nærmeste Omegn. Men det var der

ikke. I Hundreder af Kilometer strakte Sletten sig i alle Retninger ud til den slørede Horisont. Der var Plads alle Vegne; ikke meget andet, ganske vist, men *Plads* var der med lidt stridt Græs og megen frisk Luft. Men Befolkningen syntes nu altsaa alligevel at foretrække at klumpe sig sammen og brød sig ikke om, hvorvidt det var hygiejnisk eller ikke.

Husene laa allesammen under Jorden, og hvert af dem havde en lille rund Jordhøj foran Gadedøren. Størrelsen af disse Jordhøje angav, hvor stort Huset var, for de var dannet af Jorden, da Værelserne og Gangene blev gravet ud. Paa Toppen af Højene sad Husejerne i Solskinnet og gøede, og pjattede og passiarede med deres nærmeste Naboer, altid parat, naar en Fare nærmede sig, til at fare hovedkulds ned gennem Gadedøren, saa man kun saa et Glimt af deres Bagben.

Men var Byen stor, saa var den lille Bybeboer ualmindelig lille, — en tredive, fyrre Centimeter fra den uskyldigt udseende Næsetip til den korte og tarveligt udseende Halespids. Da han imidlertid sjældent havde Lejlighed til at strække sig i sin fulde Længde, fik han lige saa sjældent Fornøjelse af den. Hans Ører var korte og afrundede, hans Øjne store, blidt straalende og lige saa uskyldige som hans Næse. Hans Krop var tyk og trind, og han saa som voksen stadig ud, som da han var et Pattebarn under sin snakkesalige, lille Moders Varetægt. Han var graabrun paa Ryggen og smudsighvid paa Bugen og havde en sort Spids paa sin Hale. Det gav hans Paaklædning det pyntelige Udseende, som den ellers vilde have savnet.

Naar undtages uvæsentlige Afvigelser i Størrelsen var der maaske nogle Hundredtusinder i Byen fuldstændig lig den lille Bybeboer. De sad alle paa deres Jordhøje, eller fo'r ud og ind ad deres runde Døre; de pjat-

tede og gøede i skingrende Kor under en dejlig Himmels lyseblaa Hvælving. Men paa Højen ved Siden af den lille Bybeboer sad intet snakkesaligt, pelsklædt Sladrehoved; — den Jordhøjs Top var forladt. I Stedet laa ved Foden af den en tyk, støvfarvet Klapperslange rullet sammen og badede sig i det blændende Solskin; de uregelmæssige Aftegn paa dens Ryg var blevne matte af for meget Lys og Varme. Dens ondskabsfulde, trekantede Hoved med svære Kæber, som viste de store Giftposer, laa henover dens Ringe, og den havde et dovent, forædt Udseende som en, der ikke behøver at ulejlige sig for at faa Mad til sine Maaltider. Her og der spredt med store Mellemrum over hele Byen kunde man se andre Klapperslanger af alle Størrelser lige fra tredive Centimeter lange Unger til voksne Kammerater paa en Meter; enten laa de og solede sig i Hulningerne eller de snoede sig dovent af Sted mellem Højene. De syntes ikke at skænke de pelsklædte Bybeboere nogen Opmærksomhed, for en Klapperslange holder af at spise en hel Del, naar den først er i Lag med det, og plager sig derfor ikke ret ofte med det brydsomme Arbejde, som et Maaltid er for den. Bybeboerne syntes for deres Vedkommende heller ikke at lægge meget Mærke til Slangerne, undtagen de, som tilfældigvis aad af det stride Græs, der voksede mellem Højene. De skyndte sig altid bort med en vis Hurtighed, naar en bugtende Skikkelse nærmede sig, og ikke en eneste af de sammenrullede Solslikkere kunde vaagne og skifte Stilling, uden at et Hundrede klare, uskyldige Øjne stirrede paa den, til dens Hensigter blev helt tydelige.

Den lille Bybeboer, som lige var kommet ud af sin Hule, sad ret op og ned paa Bagbenene paa Toppen af sin Høj med Forpoterne hængende spagfærdigt over Brystet; han saa sig nu om for at se om nogen

Fare var i Syne. Den store Klapperslange ved Døren under den næste Høj fik en nøje Prøvelse, som overbeviste ham om, at Krybdyret nylig havde spist godt og derfor ikke var farligt, før det havde sovet Mætheden bort. Han kiggede derefter op i Luften. En stor Høg fløj nær den sydlige Horisont næsten usynlig i det stærke, direkte Lys, men den lille Bybeboers skarpe Øjne opdagede den. Han gøede advarende. Et skarpt Signal gik fra Høj til Høj og i Løbet af et halvt Minut var alle de store, barnelignende Øjne fæstet paa den flyvende Røvers Komme. Hver eneste af dem snakkede højrøstet om Høgen, til den var lige over Byen, saa blev der pludselig stille. Den store Fugl foldede Vingerne halvt sammen og styrtede nedad, mens Luften hvæsede i dens stive Svingfjers Spidser. Styrtet var lynsnart; men endnu hurtigere var den lille Bybeboers Forsvinden, og med ham forsvandt alle Naboerne i femten Meters Omkreds. Før Høgen naaede Jorden, var de forsvundet i deres Huler.

Høgen standsede brat, fløj over Jordhøjene og gjorde uventede Zigzagfarter til højre og venstre. Men hvor den viste sig, var Bybeboerne forsvundet; det var næsten, som Lufttrykket fra dens Vinger fejede dem bort. Skuffet og ærgerlig opgav den til sidst Haabet om en Præriehund til Middag, og slog ned paa en lille Klapperslange, som var alt for træg af Forædelse til at opdage, at der var nogen Fare paa Færde. Den store Fugl greb med sine ubarmhjertige Kløer Krybdyret lige bag Hovedet, bed dets Rygrad over og bar det hen til den nærmeste Høj, hvor den gik i Lag med at rive det itu. Den sad roligt og spiste og kiggede voldsomt overlegent rundt med sine glashaarde Øjne, medens uskyldige Hoveder spejdede frem fra hver en Hule i Nærheden og gøede Skældsord og Hævn. De

havde ikke noget imod, at Klapperslangen blev ædt, men de vilde gerne have, at Høgen skulde forstaa, at dens fortsatte Nærværelse ikke var ønsket der i Byen. Af de to Fjender foretrak de Klapperslangen, hvis Maade at agere Skæbne paa, de var blevet saa vante til, at de betragtede det som noget, der hørte til Naturens Orden, særlig naar det gik ud over en Nabo. Men Høgens Angreb var saa pludseligt og voldsomt, at det tog paa alles Nerver.

Da Høgen havde endt sit Maaltid og visket sit Næb paa den haarde Jord, fløj den bort; men længe før den var ude af Syne, var alle de pelsklædte Bybeboere oppe paa Toppen af deres Høje, hvor de snakkede saa højt, de kunde, om Hændelsen. Den lille Bybeboer, som var den første, der havde slaaet Alarm, var særlig ivrig og vigtig; men det lykkedes dog ogsaa ham at blive lidt roligere efter en Stunds Forløb. Han følte sig sulten efter den udstaaede store Sindsbevægelse, krøb ned fra Højen og begyndte at nippe af Græsstraaene.

Han havde kun været optaget af denne Beskæftigelse et Par Minutter, da pludselig en lille, brun Ugle sprang frem i Døren af en nærliggende Hule. Fuglen viste sig med en Fart, som syntes at bringe dens Værdighed betydeligt i Fare. Den blev straks efterfulgt af sin Mage. De blinkede med Øjnene i det stærke Lys og vendte sig om for at kigge ned i Hullet, hvorfra de var kommet, som om de ventede, at der kom nogen efter dem. De smækkede med deres stærke, krogede Næb som Kastagnetter og hvæsede rasende; men der kom ikke mere op af Hullet. De kiggede omkring i nogle Minutter med deres mægtige, runde, vildtskinnende Øjne. Saa hævede de sig som flyvende Tidseldun og med et eneste Vift af deres brede, dunede Vinger svævede de over til den lille Bybeboers Huledør.

De kiggede paa den, og de kiggede paa den lille Bybeboer, der sad og holdt et halvgnavet Græsstraa mellem Poterne. De smækkede igen vredt med Næbbene og styrtede saa med et Par løjerlige Skridt, ligesom en Papegøje, der gaar paa sit Burs Gulv, ganske uindbudt ned i Hulen.

Den lille Bybeboer blev siddende maaske et halvt Minut og gøede vredt, saa fulgte han efter de uforskammede Gæster. Da han kom indenfor, hørte han en forvirret Larm af høj, vred Snakken, opfarende Hvæsen og rasende Smækken af Næb. Han saa udmærket i Halvmørke og opdagede, at hans Mage, Fru Bybeboersken, som paa den Tid boede i Hulen sammen med ham, gjorde sit bedste for at faa Gæsterne til at forstaa, at de ikke var velkomne. Hendes Sprog maatte da synes letforstaaeligt; for hun gjorde tænderskærende smaa Fremstød mod dem, og hendes Stemme var saa ubehagelig, som hun kunde gøre den. Men Gæsterne mødte hende med saa parate og frygtelige Kløer og Næb, at hun ikke holdt af at komme dem paa nært Hold.

Ved den lille Bybeboers Ankomst blev Situationen ikke meget ændret. En af Uglerne vendte sig mod ham, hvorpaa han glemte sine Hensigter og indskrænkede sig til Skældsord. De to Ugler syntes for deres Vedkommende at betragte det som klogest at holde sig til Forsvaret, fremfor at kæmpe et Slag til Ende med deres uvillige Værter. I nogle Minutter fortsattes derfor Krigen med Trusler og Skældsord, uden at det gik ud over Fjer eller Haar. Da kom tilfældigvis den lille Bybeboer, som af Natur var en rolig, godmodig Fyr, til at se lidt bort fra sin Modstander, og det gik op for ham, at der trods alt var Plads at undvære i Hulen; i hvert Fald var han træt af at staa der og



skændes. Han vendte sig ligegyldig bort og begyndte at æde af nogle sejge Græsstraa, som han havde samlet sammen til Foder paa Regnvejrsdage. Hans Kone, som saa ham give efter paa denne Maade i Stridsspørgsmaalet, vilde ikke kæmpe alene, hvorfor hun med pralende Ligegyldighed vendte Ryggen til sine frække Gæster og gik ud og satte sig paa Jordhøjen for at blive lidt rolig. Ugleparret, som var meget tilfreds med at have trængt sig ind til den gæstfrie, lille Bybeboer, krøb sammen i deres egen Krog og genoptog Luren, som saa ubehageligt var bleven afbrudt i deres forrige Bolig."

„Hvem var det, der afbrød den?" indskød Drengen glad over, at det ikke var *ham*, der kunde faa Skylden *denne* Gang. „Hvad var det, som drev dem ud af deres egen Hule i saadan en Fart?"

„Det var en stor Klapperslange," svarede Onkel Andy venligt; han huskede, at han selv for nylig havde gjort sig skyldig i en Afbrydelse. „Jeg burde have forklaret det før; men jeg var saa interesseret i den lille Bybeboer, at jeg glemte det. Det var en stor Klapperslange, som var bleven ked af sit gamle Hul og indtaget i Uglernes. Derfor havde Uglerne ikke andet at gøre end at pille af uden Vrøvl, og da de hadede at være ude i det klare Sollys, som gjorde ondt i deres Øjne, havde de indbudt sig selv til at bo sammen med den lille Bybeboer, blot fordi hans Hus var det første, de traf paa.

Resten af Dagen var den lille Bybeboer og hans Kone yderst misfornøjede. Deres Hule var meget rummelig og hyggelig, men nu var Opholdet i den ødelagt for dem af disse to drømmende, krognæbbede, højtidelige Personer, som sad Side om Side i et Hjørne af den. De tilbragte derfor den meste Tid udenfor paa

Jordhøjen, passiarende om det med deres Naboer, som var overordentlig interesserede og fulde af gode Raad, men ikke viste den ringeste Lyst til at komme og hjælpe til med at kaste de to paatrængende Fyre ud. Det var noget, som aldrig var blevet forsøgt i deres By, og Præriehundene udmærkede sig ikke ved Initiativ. Hvad de havde haft, var blevet brugt til at klumpe sig sammen og bygge Byer for. De var altid rede til at passiare fra Morgen til Aften om alt muligt og protestere mod det og erklære, at det ikké burde tillades, men de skulkede sig altid fra Bryderiet, som var forbundet med at optræde i Fællesskab, selv naar det gjaldt om at undertrykke de mest farlige og ødelæggende Plager.

Da det blev Aften, fik de imidlertid Huset for sig selv. Uglerne, som levede op efterhaanden som Solnedgangens Farver blegnede paa Himlen, rendte bort og satte sig Side om Side paa Toppen af Jordhøjen. Saa snart det var fuldstændig Nat, og Stjernerne var kommet frem, store og blanke paa den krystalklare Himmel, begyndte de at flagre omkring her og der paa deres lydløse Vinger for at jage de smaa Præriemus, som sværmede om blandt Højene i Mørket.

Medens de saaledes var behageligt beskæftiget fik den lille Bybeboer og hans Mage en Ide. Det var en højst usædvanlig Ting for dem, og de skyndte sig derfor at udføre den, for at de ikke skulde glemme den. De begyndte at spærre Indgangen til deres Hule omtrent en Meter fra Døren. De stoppede Jorden fast sammen og gjorde sig megen Umage, saa de smigrede sig med, at deres Gæster ikke skulde komme ind i en Fart, selv om de ogsaa var gode Gravere. Fra det modsatte Hjørne af Midterværelset gravede de derefter en ny Gang, som førte dem ud paa en hel anden Side af Jordhøjen. Da dette var gjort, følte de sig meget tilfredse med sig

selv og lagde sig for at faa en velfortjent Søvn, rullet sammen i een Pelskugle.

Ved Daggry vendte Uglerne hjem. Trygt bøjede de deres store, runde Hoveder og dukkede ned i den gamle Indgang for at blive standset med et Bums, da de var naaet en Meter ind. Rasende fo'r de ud igen, bruste med Fjerene, smækkede med Næbbene og stillede sig paa hver Side af Hullet for at drøfte Sagen. Først gik den ene derned igen, saa den anden for at anstille nærmere Undersøgelser. De fandt det fuldstændig uforklarligt. De var saa sikre paa, at dette *var* Vejen, de var gaaet tidligere, — saa sikre, at de prøvede den atter og atter, for blot at blive mere og mere forvirrede og rasende ved hvert Forsøg. Til sidst kom de til det Resultat, at de alligevel maatte have taget fejl. De løb bekymrede rundt om Højen og stødte paa den ny Indgang. Aah, ja selvfølgelig havde de taget fejl! Deres Vrede forsvandt, og de hastede frejdigt ind i Halen paa hinanden og indtog deres Plads i den Krog, de havde tilegnet sig. Den lille Bybeboer og hans Mage kiggede med Afsky paa dem et Øjeblik og sov saa videre. De opgav al Tanke om yderligere Protest.

Efter dette var der et Stykke Tid Fred i Huset, den gensidige Uviljes Fred; Værten og Gæsterne undgik samvittighedsfuldt hinanden. Men kort Tid efter fik den lille Bybeboer sin Familie forøget med en Mængde løjerlige, smaa, blinde, sultne Klynkehoveder. De to Ugler var straks umaadelig interesserede, men deres Anstrengelser for at vise Interesse blev mødt med en saa forbavsende Udfoldelse af Vildskab baade fra den lille Bybeboer og hans Mage, at de klogelig trak sig tilbage og atter strengt passede sig selv. De vidste, hvad der siden vilde ske, disse Ugler; de vidste, at de intet vilde tabe i det lange Løb ved at vise en Smule

Taalmodighed. De huskede godt fra tidligere Omgang med Præriehunde, at de lykkelige Forældres Aarvaagenhed vilde slappes i Tidens Løb, og at de smaa imedens voksede sig større og tykkere for hver Dag, og derved blev en opmærksom Ugles Interesse mere værdig.

Begivenhederne viste, at de fik Ret. Som Dagene gik, og Ungerne blev mere livlige og uafhængige, blev den lille Bybeboer og hans Mage mindre og mindre ængstelige for dem. De havde nu faaet deres blide Øjne og vilde gerne forlade Reden og spadsere omkring i Hulen til Trods for alt, hvad deres Moder eller Fader gjorde for at forhindre dem i det. Det var ganske umuligt at holde Øje med dem alle paa en Gang.

Sent en Aften ved den Tid, da Uglerne begyndte at vaagne i deres Krog, løb to af Ungerne over i Nærheden af dem. Fristelsen var uimodstaaelig. Der hørtes et let Slag, et svagt Hvin, som straks kvaltes, og *een* af Ungerne løb frygtelig forskrækket tilbage til Moderen. Den anden laa slatten og uden at røre sig i Uglernes Krog med et Par Staalkløer strammet om sig.

Moderen fo'r modigt til Hjælp, men i samme Øjeblik hun forlod de andre Unger, hoppede den anden Ugle over mod dem. Hun standsede i en pinlig Ubeslutsomhed; saa vendte hun om og skyndte sig tilbage. Hun kunde ikke ofre dem alle for den enes Skyld. Men medens hun samlede dem om sig udslyngede hun gøende frygtelige Trusler mod Morderen. Hendes Skældsord bragte den lille Bybeboer ned i Hulen, og i Fællesskab slyngede de saa alle de Fornærmelser, de kunde tænke sig mod Uglen. Den vendte imidlertid roligt sin fjerklædte Ryg mod dem og begyndte at sætte sit letfangede Bytte til Livs.

I nogle Dage var der fornyet Aarvaagenhed, og Ungerne holdt sig tæt til Forældrene. Men en Præriehunds Hukommelse, særlig en ung Præriehunds, er ualmindelig daarlig. Snart udvandrede Børnene igen fra Reden og legede paa Hulens Gulv. Atter kom en Unge for nær til Uglernes Krog uden at vende tilbage; men denne Gang blev der intet Vrøvl over det, fordi Drabet skete fuldstændig lydløst, og Moderen ikke saa det. Efter dette gik der aldrig mere end et Par Dage, før en eller anden af Ungerne pludselig forsvandt, hvilket imidlertid forhindrede, at Hulen blev overbefolket. Ungerne var nu ved at blive saa store, at deres Forældre begyndte at miste Interessen for dem. Tiden nærmede sig, da de skulde vænnes fra; men da Uglernes Interesse var steget, efterhaanden som Forældrenes dalede, saa viste det sig, at der ingen var at vænne fra. Den lille, pelsklædte Moder med den tossede Næse og de store Barneøjne slap derfor let fra dette Arbejde. Det var ingen Nytte til at gøre mere Vrøvl overfor de uvenlige Gæster angaaende en Sag, som nu ikke kunde ændres; derfor blev der set gennem Fingre med det hele, og Hulen faldt igen tilbage til den gensidige Uviljes Harmoni."

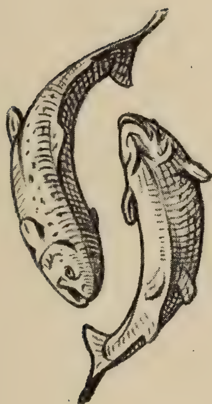
Onkel Andy standsede og begyndte at stoppe sin Pibe, medens han ventede paa Drengens Dom. Han lagde Mærke til, at Drengen havde et bedrøvet Udtryk som en, der har lidt en alvorlig Skuffelse.

„Jeg skal aldrig mere tro et Ord af, hvad Bill fortæller mig," sagde han krænket.

„Naa — aa!" svarede Onkel Andy, „saa vidt behøver du heller ikke at gaa. Bill fortæller Masser af interessante Ting, som *er* sande; men du maa se at faa lidt kritisk Sans."

Drengen vidste ikke, hvad „kritisk Sans“ var for noget, og han var i Øjeblikket for nedtrykt til at spørge om det. Men han var fast besluttet paa at faa det, hvad det saa end var, hellere end at blive narret saadan en Gang til.





BARNET OG BJØRNEN

En stiv Brise blæste over Sølvsøen. Tæt ved Bredden, hvor Drengen fiskede, var Vandet nogenlunde roligt, — netop tilstrækkelig kruset til at forhindre Ørreden i alt for tydeligt at se den lille, ivrige Skikkelse paa Kanten af Tømmerflaaden. Men ude midt i Søen jog de smaa, skummende Bølger hinanden.

Det var kun en lille Tømmerflaade, fire Stammer, som blev holdt sammen af to Granstager, men den var ogsaa kun lavet til netop det, Drengen i Øjeblikket brugte den til. En Tømmerflaade var meget mere bekvem end en Baad eller en Kano, naar Vandet var roligt, og man maatte gøre lange, omhyggelige Kast for at faa Fluen til at falde langs Vandliliеklyngerne; men Drengen kastede hverken langt eller omhyggeligt. Paa en saadan Dag som denne fordrede den noget uerfarne Sølvsøørred ingen Skarpsindigheder. Den var sulten, og den spiste tæt ved Bredden, saa Drengen fik udmærket Bid. Fiskene var ikke store, men de var pæne, blanke Kammerater, godt i Stand og nogle af dem ikke langt fra Kvartkiloet, saa den eneste Malurt i Drengens Glæde var, at Onkel Andy ikke var til Stede og kunde se hans Triumf. Ganske vist vilde Beviserne ligge paa

Panden i Aften, brunede i velsmagende Majsmel efter Ny-Brunswickskovfolkenes Skik; men Drengen havde den rette Sportsmands Stof i sig og for ham havde en Ørred kun eet enestaaende, fuldkomment, kortvarigt Øjeblik af Betydning, — nemlig det, hvor den blev taget af Krogen og holdt op for, at man kunde fryde sig over den.

Tømmerflaaden var forankret ret ligegyldigt, ved at et af dens indadvendende Hjørner var løbet let paa Grund, men Drengens Vægt paa Tømmerflaadens anden Ende havde, — saa ringe den end var, — i Forbindelse med hans Hoppen op og ned i stum Henrykkelse, lidt efter lidt været nok til at løsne denne Fortøjning. Dette var Drengen dog alt for optaget til at lægge Mærke til.

Pludselig, netop som han havde stukket en nydelig Kvartkiloer paa den gaflede Gren, som han brugte i Stedet for Fiskekurv, opdagede han, at den skovklædte Pynt, som havde spærret for Udsigten til højre, syntes at have trukket sig høfligt tilbage. Hjertet fo'r ham op i Halsen. Han vendte sig om, — der var omkring syv Meter aabent Vand mellem Tømmerflaaden og Bredden. Tømmerflaaden gled stille, men ikke særlig langsomt ned mod de rullende Skumbølger.

Først lagde han Stangen, derefter sin Række Fisk omhyggeligt ned paa Stammerne og stod saa et Par Sekunder fuldstændig som stivnet. Dette var en af de frygtelige Ting, vidste han, som undertiden hændte *andre* Mennesker, saa han siden kunde læse om det; men at det virkelig skulde hænde *ham!* Det var, som havde han været ved at læse et frygteligt Eventyr og saa pludselig havde fundet sig selv midt i det, rystende af Skræk. Disse Skumbølger derude paa Søen syntes pludselig at se paa ham med frygtelige Øjne og at larme efter *ham*. Han

aabnede Munden og gav to gennemtrængende Skrig, der skar i Luften som Savklinger.

„Hvad er der i Vejen," raabte en urolig Stemme oppe blandt Træerne.

Det var Onkel Andys. Han var kommet hurtigere tilbage end ventet, og øjeblikkelig forsvandt Drengens Skræk. Han vidste, at alt vilde være i Orden igen i Løbet af et Øjeblik.

„Jeg er i Drift. Bills Tømmerflaade er ved at drive bort med mig!" svarede han fornærmet.

„Aah!" sagde Onkel Andy, som nu viste sig blandt Træerne og oversaa hele Situationen med et Blik. „Du *er* i Drift, er du! Da jeg hørte dine Skrig, var jeg bange for, at du var ved at synke. Bare rolig; jeg skal være hos dig om to Sekunder, og saa faar vi at se, hvad Bills Tømmerflaade vil forsvare saadan en underlig Opførsel med."

Han satte sin Kano i Vandet, stødte fra og naaede Tømmerflaaden med en halv Snes Paddletag. Uden Barmhjertighed begyndte han at trække den tilbage til Bredden igen.

„Hvorfor i al Verden skreg du saa forfærdeligt?" spurgte Onkel Andy, „i Stedet for simpelthen at bede mig — eller Bill — om at komme ud at hente dig?"

„Jo, ser du!" svarede Drengen efter nogen Overvejelse, „jeg maatte skynde mig, og jeg mente, at du eller Bill ogsaa vilde skynde Jer, hvis jeg skreg saadan i Stedet for bare at kalde paa Jer."

„Godt, jeg tror, at det uventede endelig er sket," sagde Onkel Andy, satte sig paa Bredden og tog sin Pibe frem. „Jeg tror, sagt med andre Ord, at du har Ret. Jeg kendte engang et Par Unger, som kunde have sparet sig selv og deres Forældre for en Del Bekym-

ringer, hvis de havde givet saadan et Par Hyl som dine fra sig i rette Tid. Men de kunde ikke, eller gjorde det i det mindste ikke, og derfor skete det, som jeg nu vil fortælle dig, hvis du bryder dig om at høre det.“

Drengen lagde omhyggeligt sin Række Fisk hen paa et køligt Sted under nogle Blade og kom derefter og satte sig i Græsset ved sin Onkels Fødder for at høre efter.

„Det var et mærkeligt Par Unger,“ begyndte Onkel Andy — og standsede saa for at faa sin Pibe til at trække.

„Det var et løjerligt Par, og de kiggede nysgerrigt paa hinanden. Den ene var omkring fem Aar og den anden omkring fem Maaneder. Den ene var rosenrød og hvid med rødmusset Hudfarve og brusende Guldhaar, den anden skinnende sort over det hele. Den ene var nemlig en lille Pige, den anden en Bjørn. Ingen af dem var frivilligt kommet i hinandens mærkelige Selskab, og det er vanskeligt at sige, hvem af de to, der betragtede den anden med mest Mistillid. Bjørnen paa de fem Maaneder var ganske vist mere voksen, mere selvstændig og dygtigere end Pigen paa fem Aar. Men det uheldige for ham var, at han følte sig som en ubuden Gæst. Han var kommet op paa Tømmerflaaden fuldstændig uindbudt og havde fundet Pigen i Besiddelse af den. Af denne Grund ventede han selvfølgelig, at hun vilde vise sine smaa, hvide Tænder, snærre ad ham og prøve at drive ham tilbage i Vandet igen; men i saa Fald vilde han have gjort fortvivlet Modstand, for han var dødelig angst for det brusende, sydende Vand. Han var meget urolig og vedblev at pibe. Det skete i forsonlig Hensigt, for skønt Pigen var lille og paa ingen Maade frygtindgydende, betragtede han hende som Ejer af Tømmerflaaden, og det er en Grundsætning hos Vildmarkens Dyr, at selv meget smaa og uskyldigt udseende Skabninger kan

blive farlige, naar de vil forsvare sig mod en Indtrængen i deres Rettigheder.

Pigen ventede paa den anden Side, at Bjørnen hvert Øjeblik vilde komme over og bide hende. Hvorfor, hvis det ikke var i en skummel Hensigt, var han ellers kravlet om Bord paa hendes Fartøj, i Stedet for at sejle videre paa sit storartede Træ. Det saa meget mere interessant ud end hendes bare Tømmerflaade, som hun nu havde sejlet paa i mere end en Time, og som havde gjort hende saa hjertelig træt. Ganske vist var Bjørnen ikke meget større end hendes egen Teddybjørn hjemme, som hun var vant til at bære omkring ved det ene Ben eller give Klaps, naar hun syntes, den trængte til bedre Opdragelse; men denne Fremmedes skinnende, sorte Pels var saa ulig hendes Teddys mærkelige, smudsig hvide, og hans snu, smaa, plirrende Øjne var ogsaa ganske anderledes end de huldsalige Skoknapper, som prydede hendes taalmodige Yndlings Ansigt. Hun undrede sig over, hvornaar hendes Moder dog vilde komme og fri hende ud af denne Spænding.

Pludselig syntes Tømmerflaaden, som hidtil havde sejlet med taktfuld Sindighed, at blive noget urolig. Sydende Hvirvler i Strømmen, som skyldtes skjulte Ujævnheder i Bunden, skubbede frygteligt til den nedefra og truede med at rive den itu, og tøjlesløse Malstrømme drejede den hid og did med modbydelige Krængninger. Træet blev revet bort og modstræbende ført videre for sig selv, medens det atter og atter rullede rundt, saa Bjørneungen maatte være glad for at have forladt et Tilflugtssted, der opførte sig saa mærkværdigt. Strømmen førte nemlig Tømmerflaaden over nogle lave Fald, som under almindelige Forhold var en Række savtakkede Afsatser, der vilde have slaaet Tøm-

merflaaden sønder og sammen. Nu var de begravet under Oversvømmelsens mægtige Vandmasser, men derfor var de aldeles ikke ufarlige, og de gjorde da ogsaa deres Tilstedeværelse bemærket ved en Oprørthed i Vandet, som blev mere og mere rædselsvækkende for de to smaa Passagerer paa Tømmerflaaden. Der var kun eet Sted paa den, et eneste,, som var længere borte end noget andet fra de frygtelige, skumkammede, mørke Bølger, — og det var lige midt paa den. Den lille Bjørn skubbede sig hen mod det fra sit Hjørne, pibende og skælvende. Fra lige det modsatte Hjørne skubbede Pigen sig ogsaa mod det, hagende sig fast og med rædselsfyldte Blikke vendt mod Bølgerne. De naaede Midten samtidig. De mærkede begge noget levende, noget varmt og blødt og rart, som ledte Tanken hen paa Moder. Pigen vendte sig om med en Hulken og slyngede Armene om Bjørnen, der listede sin lille, sorte Snude ind under hendes Arm, som om han vilde lukke det frygtelige Syn af Bølgerne ude. Han gjorde forgæves Anstrengelser for at kravle op paa et Skød, som var mange Gange for lille til at huse ham.

I Løbet af en halv Snes Minutter var de farlige Afsatser passeret. Bølgerne blev til skummende Hvirvler, og Tømmerflaaden sejlede atter roligt. De to smaa Passagerer kom sig af deres Skræk og saa overrasket paa hinanden. Bjørnen kravlede ned fra Pigens Skød, satte sig paa sin laadne Bag og kiggede paa hende med en skyldbetynget Ængstelse.

Her var det Pigen viste, at hun hørte til Herskerracen. Bjørnen var stadig urolig og bange for hende; men hun havde slet ingen Angst mere for ham. Gennem alt det rædselsfulde havde hun en taaget Forestilling om, at han var saadan stillet, at han søgte Beskyttelse hos hende. Nu var hun rede til at give ham den, — fuldstændig



rede til at tage ham i Besiddelse som en Slags herlig Teddybjørn, der var blevet levende, og hun følte fuldtud sin Magt. Halvt lokkende, men alligevel bestemt og med en bydende Tone i sin Stemme, som Dyret instinktmæssigt forstod, sagde hun: „Kom her, Teddy!“ Hun trak ham uden videre hen til sit Skød. Bjørnen gav efter ved Tanken om hendes behagelige Varme, som endnu sad i ham. Det var rart, naar man var bange og havde mistet sin Moder, saa at blive kærtegnet saa blødt af et Væsen, der øjensynlig var venligt til Trods for den frygtede Menneskelugt, som hang ved det. Hans Moder havde prøvet at lære ham, at den Lugt var den farligste af alle Varsellugte, hans Næse kunde opdage. Men han havde lært det daarligt, og nu glemte han det let. Han var desuden træt og vilde gerne sove. Han listede sit straalende, skælmske Ansigt ned i hendes Skød og lukkede Øjnene, og Pigen, som var glædestraalende over et saa vidunderligt og morsomt Stykke Legetøj, lagde sine gule Krøller ned over hans sorte Pels og begyndte en sagte, halvt utydelig Nynnen af Kæleord til ham.

Den mægtige Strøm var nu forholdsvis rolig. Den løb stor og grumset hen over de oversvømmede Landstrækninger og glimtede trist i Solen. Bjørnen var faldet i Søvn, og Pigen fulgte snart hans Eksempel; hun sov med sit rosenrøde Ansigt bøjet ned over hans skovduftende, sorte Pels. Endelig standsede Tømmerflaaden blidt, den blev fanget i Træerne paa en oversvømmet Ø, saa blidt at de to smaa sovende ikke blev vækket derved.

Under alt dette hastede to fortvivlede Mødre ude af sig selv af Angst og Sorg ned langs Oversvømmelsen for at lede efter den bortdrevne Tømmerflaade og dens Last.

Pigens Moder var, da hun saa Oversvømmelsen feje Tømerflaaden med sig, en kort Tid farlig nær ved at kaste sig ud i Vandet efter den; men hendes sunde Fornuft reddede hende. Hun huskede i Tide paa, at hun ikke kunde svømme, medens Tømmerflaaden derimod baade kunde og ogsaa gjorde det, og derved vilde bære hendes Skat sikkert endnu en Stund. Hun vadede gennem Vandet, der gik hende til midt paa Livet, over de oversvømmede Marker bag Huset, naaede de højereliggende Steder og løb gennemblødt til Skindet ad Bakkekammen til den nærmeste Gaard, hvor hun vidste, at de havde en Baad. Denne Gaard, som var bygget højt oppe paa en Brink var sikret mod alle Oversvømmelser, og Bondemanden sad netop hjemme og glædede sig over dette. Men pludselig uden at han helt vidste, hvordan det skete, fandt han sig trukket hen til sin Baad; for hans Naboerske var en kraftig Kvinde, som faa i Nybyggerkolonien holdt af at diskutere med, og han forstod, at hun handlede under Paavirkning af en usædvanlig Ophidselse. Det var først, da han sad i Baaden med Aarerne i Hænderne, at han helt forstod, hvad der var sket. Han trak saa paa Aarerne med saa god Vilje, at den overbeviste selv denne heftige og ophidsede Moder om, at bedre kunde det ikke forlanges af ham. Baaden fo'r vippende ned ad Strømmen. Den undgik dygtigt Stammer og Vraggods og oprykkede Træer, medens Kvinden sad stift oprejst i Agterstavnen med et ligblegt Ansigt og stirrende Øjne; af og til mumlede hun vrede Ord, der lød som om Barnet var taget ud paa en lille Fornøjelsestur uden at have faaet Lov, og nu kunde vente sig en ordentlig Omgang for det.

Den anden Moder havde en dybere og mere umiddelbar Grund til sin Angst. Da hun kom hen til Skræn-

ten, hvor hun havde efterladt sin Unge i et Træ, fandt hun den hulet ud, og Træ og Unge var begge forsvundne. Denne Moder *kunde* svømme; men hun vidste, at hun kunde løbe hurtigere og længere. Stille og rolig, men med et hjertegribende, ængsteligt Blik i Øjnene, begyndte hun at trave ned langs de halvt oversvømmede Bredder; hun klatrede over Bunker af Drivgods og svømmede over de dybe, rolige Mundinger, hvor Oversvømmelsen var gaaet op i Aadalene.

Endelig kom hun med voldsomt arbejdende Lunger og hamrende Hjerte til en lav, nøgen Skrænt, hvor hun kunde se ud over Oversvømmelsen; der opdagede hun ikke femogtredive Meter ude Tømmerflaaden med dens to smaa, sovende Passagerer. Hun saa sin Unge ligge med Hovedet trykket op mod Pigens Arme, saa hans sorte Pels blev indfiltret i hendes gule Lokker. Hendes første Tanke var, at han var død, — at Barnet havde dræbt ham og nu førte ham bort. Med et Smertensbrøl og i hævngerrigt Raseri fo'r hun nedad Skrænten og styrtede sig ud i Vandet.

Først da opdagede hun, at en Baad nærmede sig Tømmerflaaden; — en Baad med to Mennesker i. Den var meget nærmere Flaaden end hun, og sejlede meget hurtigere, end hun kunde svømme. Hendes hamrende Hjerte var nær ved at briste af Raseri og Frygt. Hun vidste, at disse Væsner i Baaden kun kunde have een Hensigt — at dræbe eller i hvert Fald at bortføre hendes Barn. Hun svømmede som en vanvittig; hendes store Muskler arbejdede tungt, mens hun kløvede Bølgerne. Men i det Væddeløb var hun haabløst overvundet fra første Færd.

Baaden naaede Tømmerflaaden, stødte haardt mod den, og Pigens Moder hoppede ud paa den, medens Manden holdt de to Fartøjer sammen med sin Baads-

hage. Hun stødte gnavent Bjørneungen til Side, knugede sit Barn krampagtigt ind til sig, og hulkede over det, mens hun mumlede mærkelige Trusler, om hvad hun kunde vente sig, naar de kom hjem, til Straf for den store Sorg hun havde voldt hende. Pigen syntes slet ikke at blive urolig over disse Trusler, som Manden i Baaden lyttede til med et Smil; men da hendes Moder bar hende hen til Baaden, rakte hun genstridigt Armene ud efter Bjørneungen.

„Jeg vil have min Teddybjørn med,“ sagde hun grædefærdig.

„De maa hellere skynde Dem lidt, Fru Murdoch,“ advarede Manden i Baaden. „Her er en gammel Bjørn, som er paa Vej efter sin Unge, og jeg tror ikke hun er til at spøge med.“

Kvinden tøvede lidt. Hun vilde gerne føje Barnet i dets Indfald, saa meget mere som hun følte, at det med nogen Ret kunde siges, at det var hendes Skyld, at Tømmerflaaden var gaaet i Drift. Hun maalte Afstanden ud til det frygtelige, sorte Hoved, som kløvede Vandet en halv Snes Meter fra hende.

„Naa ja,“ sagde hun, „vi kan lige saa godt tage den lille Fyr med, hvis hun gerne vil have ham,“ og hun gik hen for at hente Bjørneungen, som nu sad og krøb ængstelig sammen.

„De lader ham være og kommer i Baaden, — hurtigt!“ beordrede Manden barskt og myndigt. Kvinden vendte sig om og stirrede forbavset paa ham. Hun var vant til at Folk var ærbødige mod hende, og Jim Simmons havde hun altid betragtet som en særlig spagfærdig Mand.

„Kom om Bord!“ gentog Manden med en Stemme, som hun syntes, at hun trods alt ikke kunde andet end adlyde.

„Vil De se Barnet ædt op for Øjnene af Dem,“ fortsatte han alvorligt, men skjulte samtidig et Smil under sit store, rødblonde Skæg. Pigen sparkede og græd og strakte Armene ud mod den fuldstændig ligeglade Bjørneunge; men Jim roede hurtigt bort netop som den gamle Bjørn slæbte sig op paa Tømmerflaaden.

Da fik Fru Murdochs Vrede Luft, og hun lod den flyde, medens Manden lyttede saa ligegyldig, som havde det været til Vindens Sus. Endelig holdt hun inde.

„Har De mere at sige mig, Frue?“ spurgte han høfligt.

Fru Murdoch fnyste benægtende.

„Saa vil *jeg* blot sige,“ fortsatte han, „at mig forekommer det, at Mødre har deres Rettigheder. Den Bjørn *der* er en Moder, og hun har de samme Følelser som De. Hun kom efter sit Barn, ligesom *De* gjorde, — og jeg vilde ikke have, at det blev taget fra hende.“



